REGISTERED NO. M. 301

ஞானசாகரம்

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீஜ்ஞானஸம்பந்தகுருப்யோநம:

சென்னை

"வேதாகமோக்த சைவசித்தாந்த சபைப்பிரசுரம்"

இது

சமயசாத்திர தத்துவசாத்திர பௌதிகசாத்திர இலக்கணஇலக்கியப்

பொருள்விரிக்கும் மாதாந்தப்பத்திரிகை.

பதுமம்-௧. } சாலி ௲௮௨௪ பிலவ௵ கார்த்திகை௴ மார்கழி௴ { இதழ் ௰௧,௰௨.

பொருளடக்கம்

முதற்பதுமம்.

முனிமொழிப்பிரகாசிகை.

பரிமேலழகியாருரை யாராய்ச்சி.

தமிழ் வடமொழியினின்று பிறந்ததாமா ?

திருக்குறட்கத்திய ரூபம் - சுப்பிரமணிய பிள்ளை.

ஆகமம் - அ. சதாசிவதேசிகர்.

இலக்கியவாராய்ச்சி - அ. குமாரசுவாமிப் பிள்ளை.

வடமொழியிலுள்ள தமிழ்ச்சொற்காரணம்,
மாகறல் - கார்த்திகேய முதலியார்.

மெய்ந்நலவிளக்கம் டி - நல்லதம்பிப்பிள்ளை.

பத்திராதிபர், நாகபட்டினம்-வேதாசலம்பிள்ளை,

சென்னைக்கிறிஸ்டியன்காலேஜ் தமிழ்ப்பண்டிதர்.

சென்னைச்

சி. என். அச்சுக்கூடத்தில்

முத்திரிக்கப்பட்ட

1902.

விஞ்ஞாபனம்.

நம்முடைய ஞானசாகரப்பத்திரிகையின் கையொப்பநேயர்களாய் நமக்காப்த மணிகளாயுள்ள அன்பரெல்லாருக்கும் செய்துகொள்ளும் பிரிய விஞ்ஞாபனம்:—

கடந்த ஆண்டில் நம்முடைய பத்திரிகையினைப் பெரிதும் போற்றி ஆதரித்து வந்த உங்கட்கு நாம் வந்தனஞ்செய்கின்றோம். நமக்கிடையிடையே நிகழ்ந்த நோயால் இதழ்கள் சில தாமதமாய் வெளிவந்தும் அவற்றைத் தாங்கள் பொறுமையுடனேற்றுக் கொண்ட பெருந்தன்மைக்கு மகிழ்ந்து மற்றொருமுறையுந் தங்களுக்கு வந்தனஞ்செய்கின்றோம். இது நிற்க.

இனி 2-ம் பதுமம் முதற்கொண்டு நம் பத்திரிகையினைச் சீர்பெற ஒழுங்காய் நடத்துதற்குரிய ஏற்பாடுகள் சில செய்துவருகின்றோம். நாம் ஒருவேமாயிருந்து நடத்துதல் மிகப்பிரயாசையாயிருத்தலின் இனி நம்முடன் பல வித்வசிகாமணிகளை ஒருங்கு சேர்த்துக்கொண்டு அதனை நடாத்தப்போகின்றோம். இதுகாறும் மூன்றுபாரமாகப் பிரசுரிக்கப்பட்ட ஒவ்வோரிதழும் போலாது, இனி ஒவ்வொன்றினையும் நான்குபாரமளவாகப் பெருக்கிப்பதிப்பிடப்போகின்றோம். சென்ற வருட மமைத்த சந்தாத்தொகை ரூ. 2-ம் பத்திரிகையின் ஆதரிப்புக்குப் போதாமையால், 2-ம் பதுமம் முதற்கொண்டு **மூன்று ரூ. சந்தா** நியமித்திருக்கின்றோம். கலாசாலை மாணுக்கர்கள் எமக்கு நேரே தெரிவித்தால்வர்களுக்குச் சந்தாத்தொகை சிறிதுகுறைத்துக்கொடுப்போம். நாம் செய்யுமேற்பாடுகள் முற்றுப்பெறுதற்கு நிகழும் 1903வரு ஜூன்மீ வரையிற் காலஞ்செல்லுமாகையால் ஜூன்மீ இடைமுதற்கொண்டு 2-ம் பதுமம் வெளிவரும். இதற்குள்ளாகப் பத்திரிகை பெறவேண்டுவோர் எமக்கு நேரே சந்தா ரூ. 3ம் அனுப்புதல்வேண்டும். **முன்பணமின்றி யாருக்கும் பத்திரிகை யனுப்பப்படமாட்டாது.** ஆதலால் நீங்களெல்லீரும் ஜூன்மீ த்துக்குள் அதன் கட்டணப்பொருள் ரூ. 3ம் செலுத்திவிடும்படி பிரார்த்திக்கின்றோம். கடிதங்களெல்லாம் எமது கலாசாலை விலாசத்துக்கே அனுப்பப்படல் வேண்டும்.

இங்ஙனம்,
தங்களன்புள்ள,
நா - வேதாசலம் பிள்ளை,
சென்னைக் கிறிஸ்டியன் காலேஜ்.

உ

திருச்சிற்றம்பலம்.

இணுவில் இந்துகுமார சபை.

திருக்கைலாச மலையினடுவே சுத்தமாயாமயமாகிய கல்லாலமர நீழலின் கண்ணே சுத்தவித்தியாமயமாகிய மந்திரசிங்காதனத்தின் மேலே தக்ஷிணாமூர்த்தியாயெழுந்தருளியிருந்த பரமவித்தியாகுரவராகிய ஸ்ரீகண்டபரமபதியினது கிருபாகடாட்சவீட்சணத்தினாலே யித்திராவிட தேசத்தில், சிவாமிசபூதராய் வந்தவதரித்த சிவோபாசநாவிசிட்டரும், சிவானுபூதிப் பெருஞ்செல்வரும், அதிதிப்பியசாகரமாகிய ஞானசாகர பத்திரிகாசிரியரும், மகாவித்துவசிகாமணியும், வாட்டமிலருளும், கோட்டமில் குணனும். அசையாநிலையும், நசையாமனனும், வெகுளாப்பண்பும் விடாப்பேரன்பும் செவ்விதின்மரீஇ, யெவ்வெவரெவ்வகை வேட்டனரவ்வகை விருப்பொடு குறிப்பின் வரையாதீயும் வள்ளற்றன்மை நிறைந்துள்ளவரும், ஆகிய பண்டிதர். ஸ்ரீமாந். நா. வேதாசலம் பிள்ளை அவர்கட்குச் சிந்தித மனோரத சித்தியும் அட்டலட்சுமி கடாட்சமும், அரோகதிட காத்திர தீர்க்காயுளும் அபிவிருத்தியாகுமா ரூசீர்வாதஞ்செய்து, எழுதும் விஞ்ஞாபநம்.

தாங்களின்றெம், சபைமாட்டு முகிழ்த்த கைம்மாறற்ற பேரன்புகாரணமாகக் [illegible]க்கணித்து விடுத்த அமிழ்தினு மினிய தமிழ் மொழிகள் செறிந்த "மும்மணிக் [illegible]"யினையும், "காஞ்சியாக்கத்"தினையும் பெற்றுப்பெறற்கரும்பேரின்ப சாகரத் [illegible] [illegible]விந்துகுமார சபையாராகிய யாமெல்லோருமொருங்கு சேர்ந் [illegible]ளாயுங்கால், முன்னைக்காலத்து மதுரைக் கடைச்சங்கப்புலவர் சிகா[illegible]தவரியற்றியருளிய கல்லாடநூலைத் திருச்செவிசாத்தித் தம்பா

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீஞானஸம்பந்த குருப்யோநம:

வாழ்த்து.

“ வாழ்க வந்தணர் வானவ ரானினம்
வீழ்க தண்புனல் வேந்தனு மோங்குக
ஆழ்க தீயதெ லாமர னுமமே
சூழ்க வையக முந்துயர் தீர்கவே. ”

ஞானசாகரம்.

(:o:)

முதற்பதுமம்.

ஞானசாகரத்திற் சென்ற தைமாதம் முளைத்தெழுந்த முதற்பதுமம் நிகழும் மார்கழிமாத இறுதிவரையிலும் பன்னிரண்டு இதழ்கள் விரித்துத் திப்பிய ஒளிதிகழ அலராநின்றது. ஞானசாகரத்தைக்கவிந்து வியாபிக்கும் பரமவியோமத்தின்கண்ணே கோடிசூரியப் பிரகாசமுங் குன்ற விளங்குஞ் சிவசூரியநாயகனைக் காண்டலும், கரைகடந்த களிப்புடையளான இப்பதுமநாயகி தன்னகத்தே பொதிந்துவைத்த நிகரில்லாச் சைவமணத்தை யாண்டும பரப்பிப் பக்குவமுதிர்ச்சி யடைந்து சிவபதப்பேற்றிற்கு உரியரான நல்லன்பர்களென்னும் வண்டினங்களைப்பேரின்பவிருந்துகூட்டுண்ண அழைத்து, அரக்கிதழ்கள்தோறும் அப்பேரின்பத்தேறலைச் சுரந்து ஒழுக்காநின்றனள். மாலைக்காலத்தே தன்நாயகனைப்பிரிந்து வருந்திக்கூம்பும் உலகத்துத் தாமரைபோலாது, இப்பதுமநாயகி சிவபெருமானை தன் அருமைநாயகனை ஒழியாது முயங்கித் தன்னைவந்து அணுகும் நல்லன்பர்க்கு நித்தியானந்தத்தை நுகர்வியாநின்றாள்.

இனிஇது சமயசாத்திர தத்துவசாத்திர பௌதிகசாத்திர இலக்கண இலக்கியப்பொருள் நுதலுவது என்றற்கு ஏற்பச்சமயவுண்மைகட்படுங் கேனமுதலான உபநிடதப்பொருள்விரிவும், தத்துவவுண்மைக்கட்படும் உள்ளது போகாது இல்லதுவாராது, சகளோபாசனை என்பனவும், பௌதிக நூற்பொருளின் கட்படும் மெய்ந்நலவிளக்கம் என்பதும், இலக்கண இலக்கியப்பொருட்பகுப்

பின்வழிப்படும் வடமொழியிலுள்ள தமிழ்ச்சொற்காரணம், தொல்காப்பிய முழு முதன்மை, நாலடியார்வரலாறுமுதலாயினவும் இனிது எடுத்து விளக்கலுற்றது. இங்ஙனந்தான் செல்லலுற்ற நெறிபிறழாது இப்பத்திரிகை பிரசுரிக்கப்படுதலை உணர்ந்து பொறாமையுற்று அவம்படுவாரான போலிப்புலவர்இரண்டொருவரும் ஒரோவொரு பத்திராதிபரும் இதனைப்புறம்பழித்துத் தமக்கு வந்தவாறெல்லாம் கூறினர். தமதுபத்திரிகையும் சமயசாத்திர தத்துவசாத்திர பௌதிகசாத்திர இலக்கண இலக்கியப்பொருள் விரிப்பதென முன் ஒன்றுமொழிந்து பின் அவ்வரியபொருள்களுள் ஒன்று தானுஞ்செவ்வனே விளக்கமாட்டாமல் வழுமலிந்தனவும் பயன்பெரிதில்லனவும் தற்பெருமை நிரம்பினவும் பிரசுரித்துத் தம்பத்திரிகைக்கு இழுக்கந்தேடும் அப்பத்திராதிபர் பொறாமையுரைபற்றி ஈண்டுவராக்கடவதோர் குற்றமில்லை. இன்னுந் தத்துவ இரகசியார்த்தங்களெல்லாம் அறிவொருங்கி நியாயமாகக்காணமாட்டாத இரண்டோர் போலிப்புலவர் புறங்கூறுங் குரைப்புரைகளை அறிவுடையார் செவிமடாது அகன்று ஒழுகுவாராகலின், அப்போலிப்புலவர் தம்மோடொத்த போலிமாக்களைக் கூட்டிவைத்துக்கொண்டு நம்மையும் நம் பத்திரிகையினையும்பற்றிக் குரைத்து ஆரவாரிக்கும் அவர் குழறுபாட்டுரையினை ஒருபொருளாகவெண்ணி அவற்றிற்குஎல்லாம் மறுமாற்றம் மொழிந்திலம். அவர் "கூவலாமை குரைகடலாமையைக் கூவலோடொக்குமோ கடல்" என்பதேபற்றித் தம்மையுந் தம்மினத்தையும் வியந்து தம்முள்தாமே மகிழ்ந்து ஒழிக. இதுகிடக்க.

இனி இப்பத்திரிகை மேற்கொண்ட கருத்துக்கு இணங்க நுண்பொருள்கோத்து உரைகளெழுதி இதன்கண் அவற்றைப்பிரசுரிக்க உதவிபுரிந்த நம் ஆப்தவித்துவசிகாமணிகளான ஸ்ரீமது அ-குமாரசுவாமிப்பிள்ளை, ஸ்ரீமத், டி-சவரிராயபிள்ளை, ஸ்ரீமத்-திருமயிலை-சண்முகம்பிள்ளை, ஸ்ரீமந்-மாகறல்-கார்த்திகேயமுதலியார், ஸ்ரீமந்-மு-இராகவையங்கார், ஸ்ரீமது, அ-சண்முகம்பிள்ளை, ஸ்ரீமத், டி. நல்லதம்பிப்பிள்ளை, ஸ்ரீமத் - சுப்பிரமணியபிள்ளை, ஸ்ரீமது-அ-சதாசிவதேசிகர் முதலான பெரியோர்க்கெல்லாம் நாம் வந்தனஞ் செய்கின்றோம்.

இனி இப்பதுமத்தின் இதழ்கள்சில உரியகாலத்தில் விரிந்தில. நமக்கு இடையிடையே நேர்ந்த பிணிகளானும் பிற அசௌகரியங்களானும் அங்ஙனந் தாமதம் நிகழ்ந்ததென்பதை அவ்வப்போது தெரிவித்திருக்கின்றோம். எம்போல்வார் இன்னோரன்ன அரியகருமங்களிற் புகுந்தால் எமக்குப்பின் நின்று உதவிசெய்வார் இச்செந்தமிழ்நாட்டில் மிக அரியர், எம்முடைய மனவுறுதியைக்குறைத்து அக்கருமத்தினைச் செய்யவொட்டாமல்

தடைசெய்து நிற்பார் மிசப்பலர். இவரால் நேர்ந்த இடையூறுகளை யெல்லாமநீக்கித் திருவருட்சகாயத்தால் இம்முதற்பதுமம் முட்டின்றிவிரிந்தது.

இனி இரண்டாம்பதுமம், நம்முடைய கையொப்ப நண்பர்கள் தாந்தாம் செலுத்தற்கு உரியதொகையினை விரைவிற்செலுத்தினால் தானும்விரைய முளைத்தெழுந்து தன் செவ்விய இதழ்களைக் காலந்தோறும் தவறாமல் விரித்திடும். ஒரோவொரு சமயங்களில் இரண்டுமாதத்திற்குரிய இரண்டு இதழ்கள் ஒன்றாகவும் வெளிவரும். இதுநிற்க.

இனி நம்முடைய கையொப்ப நண்பர்கள்சிலர் நம்பத்திரிகையின் உரைநடை கடினமாயிருக்கின்றதெனக் கூறுகின்றார்களாம். இச்செந்தமிழ்நாட்டில் தமிழ்க்கல்வியுடையோர் மிகச் சிலர்; இப்பத்திரிகையின்கண் எடுத்து எழுதப்படும்பொருள்களோ மிக அரியன; பொருளருமைக்கேற்ப அதனைவிரித்துரைக்கும் உரைநடையும் அருமையுடையதாயிருக்கும். எல்லார்க்குஞ் சாமானியமாய்த் தெரிந்த பயனில் பொருள்களை எடுத்தெழுதினால் மக்கள் அறிவு விருத்தியாகாமையால், அவர் அறிவு விரிதற்கு ஏற்ற நுட்பமானபொருள்களைச் சிறந்தநடையில் எழுதிவருகின்றோம். இவற்றின் பயிற்சியால் அவர்க்கு அறிவுவிருத்தியாகும் என்பதில் சந்தேகமில்லை. அறிவுபெருகிப் பெருமையடைய வேண்டுமாயின் ஒவ்வொருவரும் அரியமுயற்சி செய்தல்வேண்டும். அரியமுயற்சிசெய்து பெரியபயன் பெறுதற்குச் சோம்புதலுற்றுக் கடினங் கடினம் என்றால் நாம் என்செய்யலாம். சிறிது முயற்சிசெய்து தெரிந்தோரைக்கொண்டு நம் பத்திரிகையின் நாலைந்து இதழ்களைப் படித்துணர்ந்து கொள்வார்களாயின், அவர்க்கு மற்றை இதழ்கள் எல்லாம் எளிதிலே விளங்கும். இதுதான் செயற்பாலது. அரியவிடயங்கள் சிறந்தநடையிலெழுதப்பட்டு வெளிவருந் தமிழ்ப்பத்திரிகை இச்செந்தமிழ்நாட்டில் நம்பத்திரிகையினைத்தவிர வேறில்லையென்பது கற்றறிவுடையோர்க்கெல்லாம் தெரிந்ததொன்றாம். சாமானிய பத்திரிகைகள் வேண்டுமாயின் நூற்றுக்கணக்காகப்பெறலாம்; அரியபத்திரிகை ஒன்றனை அங்ஙனம் பெறுதல்கூடாது. சாமானிய பத்திராதிபரெல்லாம் பொருள் சம்பாதிக்கும் முயற்சியில் தலைப்பட்டுச் சாதாரண சனங்கட்குத்தெரிந்த எளிய விடயங்களைப்பிரசுரித்துப் பொருள் ஈட்டுகின்றார். நாமோ அங்ஙனம் பொருளீட்டுந் தன்னயங்கருதாது தமிழ் மக்கட்கு அறிவு விருத்தியாகவேண்டுமென்னுங் குறிப்பால் இப்பத்திரிகையினைப் பிரகடனஞ்செய்து வருகின்றோம். இதனருமைஉணர்ந்து இப்பத்திரிகையினை எளியவிலைக்குப்பெற்று அறிவு விருத்திசெய்ய மாட்டாமல் சோம்பலுற்றுக் கடினங் கடினமென்று

சொல்லிவிடுவார்களாயின், அது நம்முடைய தமிழர்க்குப் பெருங்குற்றமாம். நாமும் இப்பத்திரிகையினைப் பிரசுரித்தற்கண் மனவெழுச்சியின்றி இதனை நிறுத்திவிட ஒருப்படுவோம். இதுகிடக்க

இனி இரண்டாம்பதுமம் முதற்கொண்டு நம்முடைய கைபொப்ப நண்பர்கள் எளிதிற்படித்துணர்ந்து மகிழ்ச்சியடைதற்குரிய இரண்டோர் விடயங்களைத்தொடர்ச்சியாக எழுதக்கருதியிருக்கின்றோம். அவை சாகுந்தலநாடக மொழிபெயர்ப்பும், ஒரு புதுக்கதையுமாம்.

(ப-பு) முன் அச்சிட்ட பிரதிகளெல்லாம் செலவழிந்தமையானும் பலர் இதனைப் பின்னும் வேண்டும் வேண்டுமென அடுத்தடுத்துக் கேட்டலானும் ஈண்டிதனைப் பெயர்த்தும் பதிப்பிட நேர்ந்தாம்.

முனிமொழிப்பிரகாசிகை.

"தேவர் குறளுந் திருநான் மறைமுடிவும்
மூவர் தமிழும் முனிமொழியுங்—கோவை
திருவா சகமுந் திருமூலர் சொல்லும்
ஒருவா சகமென் றுணர்."

எனும் ஔவையார் திருவாக்கிற்போந்த 'முனிமொழி' என்பதற்கு 'வியாசசூத்திரம்' என்று பொருளுரைத்த ஆன்றோருரைப் பொருளொடு பிணங்கி, அப்பொருள் வழக்கின்கண்ணாதல், செய்யுட் கண்ணாதல், நிகண்டு முதலிய நூல்களின்கண்ணாதல் பெறப்படாமையாற் செம்பொருளென்றலும், முன்னும் பின்னுமுள்ள சொற்கடம்முளிணங்கிப் பொருள் பயவாவழி யொருசொற் றன்பொருளிற்றீர்ந்து பிறிதுபொருள்பயக்கும் இலக்கணப்பொருளென்றலும், வியாசர் மாயாவாதப் பொருள்விளங்கச் சூத்திரஞ்செய்த கருத்தறிந்து ஸ்ரீசங்கராசாரியர் பாடியஞ்செய்தாராகலிற், சித்தாந்த சைவப்பொருள்போதிக்கு நெறிக்கிடையே வழீஇச்செல்லும் அம்மாயாவாத சூத்திரத்தை ஏனைச் சித்தாந்தசைவ நூல்களோடொப்ப வைத்துரைத்தல் ஔவையார்க்குக் கருத்தன்றாகலின் குறிப்புப்பொருளென்றலும் செல்லாமையான், அதனை 'வாதவூர் முனிவர்' என்று பிரசித்தியுற்று விளங்கும் 'ஸ்ரீமந்-மாணிக்கவாசகசுவாமிகள் திருவாய்மலர்ந்தருளிய' வெனப் பெயரெச்சத்தொடராகவைத்துப் பொருளுரைத்துக் 'கோ

வை திருவாசகமும்' என்பதனோடு கூட்டிக்கோடல் வேண்டுமெனப் புதுவதாகவொருபொருள் கூறுவார் அச்செய்யுட்பொருளை நுணுகியாராயுமதுகையின்றி அங்ஙனங் கூறினரென்பதும், அதற்குத் தொல்லாசிரியர் கூறுமுறையே நடுக்கின்றி நிலையுறுவதாமென்பதும் போதரச் சிறிதுகாட்டுதும்.

பிரமசூத்திரம், வேதாந்தசூத்திரம், வியாசசூத்திரம் என்பன ஒருபொருட்கிளவிகளாம். அது முதலில் "அதாதோப்ரஹ்மஜிஜ்ஞாஸா" என்று தொடங்கிப் பிரமப்பொருளை அறிதல்வேண்டுமென உபக்கிரமோபதேசஞ் செய்து பிரமத்தைக் கூறுவதனால் 'பிரமசூத்திர' மெனவும், கணாதசூத்திரம், கௌதமசூத்திரம், காபிலசூத்திர முதலியவற்றைப்போல் வைசேடிகம், நியாயம், சாங்கிய முதலிய வேறு விடயங்களை யுணர்த்தாது, வேதாந்தமெனப்பட்டு உபநிடதங்களிற் பொருள்பெறக் கிளந்தோதப்படும் ஞானத்தையே விரித்து விளக்குஞ்சிறப்பால் "வேதாந்தசூத்திர" மெனவும், ஆக்கியோன் பெயரால் 'வியாசசூத்திர' மெனவும் வழங்கப்படும். இஃது யாது பயன்கருதி யியற்றப்பட்டதோவெனின், வேதத்தின் பூர்வபாகத்திற் கூறப்படும் கர்மத்தையே பிரமப்பொருளாக நிறுவித் தம்மாணுக்கராகிய ஜைமினியாலியற்றப்பட்ட சூத்திரப்பொருளை மறுத்து, அவ்வேதத்தின் உத்தரபாகமாகிய உபநிடதங்களிற் கூறப்படும் ஞானத்தை விளக்குதற்பொருட் டியற்றப்பட்டதாமென்பது. இங்ஙனம் கர்மத்தையே பிரமமாகக்கூறி யெழுந்த ஜைமினி சூத்திரத்தையும், ஞானத்தையே பிரமமாகக்கூறி எழுந்த வேதாந்த சூத்திரத்தையும் உற்றுநோக்குவார்க்கு, ஞா க்கிரியாசொரூபராகிய சிவபரஞ்சுடரின் திவ்ய சக்திகளான கிரியையை விளக்கவொன்றும், ஞானத்தை விளக்க மற்றொன்றும் எழுந்தவுண்மை நன்குவிளங்கும். இதனாற் சிவபெருமானது கிரியைத்திறத்தைவிளக்கும் ஜைமினி சூத்திரமும், ஞானத்திறத்தை விளக்கும் வேதாந்தசூத்திரமும் இன்றியமையாதனவாமென்பதூஉம், இவற்றுள்ளும் ஞானத்திறத்தை விளக்கும்வேதாந்தசூத்திரம் ஏனையதினும் மிகச் சிறந்ததாமென்பதூஉம் பெறப்படும். ஏனைச் சூத்திரங்களாற் கூறப்படாததும், அச்சூத்திரப்பொருள்களினுந் தலைமையுற்று மக்களுக்குறுதிபயக்குஞ் சிறப்புடையதுமான ஞானத்தை விரித்துரைக்கும் வியாசசூத்திரமே 'வேதாந்தசூத்திரம்' எனப்படுவதன்றி ஏனைய அப்பெயர்க்குரியவாதல் செல்லாமை யுணர்ந்துகொள்க. உபநிடதப்பொருளையே முதலாகக்கொண்டெழுந்து உண்மைஞானத்தை யுள்ளவாறே யினிதுவிளக்கும் 'வேதாந்தசூத்திர'த்தை எடுத்தோதுதல் ஔவையார்க்குக் குறிப்பு வேறுபடுவதன்றென்பதற்கு அவர் அதன்முதனூலாகிய 'திருநான்மறைமுடி'வைக் கிளந்தோதலே சான்றாதல்காண்க.

இனி, 'முனிமொழியும்' என்பதில் 'முனி' என்னுஞ் சொல்லுக்கு 'வியாதமுனி' என்று பொருள்கோடல் யாங்ஙனம்? அகத்தியர்முதற் பிறருமுளராலோவெனின்;—அற்றன்று, உலகமெல்லாம் ஒருங்குதிரண்டு பழிச்சும் பெருமையராயினும் அவர்க்கு வேத அகத்தியர் வேதவசிட்டர் வேதகௌதமர் எனப் பெயர்வழங்கக் கண்டிலம், வியாதமுனிவரையே வேதவியாசர்-வேதமுனிவர் என்று வழங்கக் காண்டலானும், வேதத்தி லிவர்க்குள்ளவுரிமை வேறுபிறர்க்கிருப்பக் காணாமையானும், சைவ எல்லப்ப நாவலர் "மிக்க வேதவியாசர் விளம்பிய" எனவும், வில்லிபுத்தூரார் "முனிராஜன் மாபாரதஞ் சொன்னநாள்" எனவுங், கச்சியப்பசிவாசாரியார் "கரையறுவேதமாங் கடலை நான்கவாய்ப், பிரிநிலையாக்கியே நிறுவுபெற்றியாற், புரைதவிர் முனிவரன் புகழ்வியாதனென், றொருபெயர்பெற்றன னுலகம் போற்றவே" எனவும் கூறுதலானும் 'முனி' என்னுஞ் சொல்லுக்கு 'வியாதமுனிவர்' என்றுகோடலே பொருந்துவதாமன்றி வேறு கூறுதல் ஒருவாற்றானும் பொருந்தாதென்றொழிக. அல்லதூஉம், பரந்துகிடந்த வேதப்பொருளை யெல்லாம் ஒருங்குதிரட்டிப் பாகுபடுத்துதவிய அவ்வியாசனை வேதமே 'ஸஹோவாசவ்யாஸ: பாராஸர்ய:' என்னும்வாக்கியத்தால், பராசரகுமாரராகிய வியாசர் பொய்சொல்லாதவரென்றினிது புகழ்ந்தோதுதலானும், ஸ்ரீமத் கச்சியப்ப சிவாசாரிய சுவாமிகள் இவரை "ஆல்வரு கடவுளை யனையதன்மையான்" என்றுரைத்தலானும் அங்ஙனம் பொருள்கோடலே ஔவையார்க்குக் கருத்தாமென்பது இனியேனுமுணர்ந்துகொள்க. குணமென்னுங் குன்றேறிநின்றவிவ் வியாதமுனிவர் இயற்றிய சூத்திரமும் அதன்முதனூலாகிய வேதாந்தமும் ஒருநெறிப்பட்டுச் சைவ சித்தாந்தப்பொருளே போதிக்குமென்பதனை விளக்கியவன்றே ஔவையார் அவற்றை ஏனைச்சைவநூல்களோடொருங்குதலைப்பெய்து "ஒருவாசகமென்றுணர்" என்று கூறுவாராயிற்றென்பது.

இனி, வேதாந்தசூத்திரம் மாயாவாதப்பொருளையே போதிக்குமென்பார்க்கு, அவ்வேதாந்த சூத்திரத்தின் முதனூலாகிய உபநிடதங்களும் அப்பொருளையே போதிக்குமென் றுரைத்தல்வேண்டும். அதனையும் அவ்வாறுரைப்பவே, ஔவையார் பாகுபாட்டுணர்ச்சியின்றி, மாயாவாதநூல்களைச் சைவசித்தாந்த நூல்களோடொப்பவைத் தோதினாரென்னுங் குற்றமுண்டாம். அல்லதூஉம், மாயாவாத நூல்களோடொப்பவைத்தோதப்பட்ட தேவாரதிருவாசக முதலிய திருவாக்குகளும் மாயாவாதநூல்களேயாமென்று பெறப்பட்டுச் சைவ சித்தாந்தப் பொருளெல்லாம் திலதர்ப்பணம் பண்ணப்பட்டுப்போமன்றே? இத்துணைக்குமிடஞ்செய்யும் அப்பொ

ருள் ஈண்டைக்கு ஒரு சிறிதும் இயையுமாறில்லை. அற்றன்று, வேதாந்த சூத்திரம் மாயாவாதப்பொருளே நுதலுவதென்பதற்குச் சங்காராசாரியர் அதன் கருத்தறிந்து கூறிய விழுமியவுரையே சான்றுமாலெனின்;—அவர்க்குமுன் அதற்கங்ஙனமே சிறந்தவோருரை விரித்த நீலகண்ட சிவாசாரியார் உரைப்பொருள்பற்றி வேதாந்தசூத்திரப் பொருட்டுணிவுகோடுமென்பார்க்கு இறுக்கலாகாமையின் அது பொருந்தாது. அல்லதூஉம், நூலாசிரியர் கருத்தறிவதற்குச் சங்கரர் பாடியப்பொருளைக் கருவியாகக்கோடல் பிரகாணசமம் என்னும் ஏதுப்போலியாம். அல்லதூஉம், நீலகண்ட சிவாசாரியர் முதலான தொல்லாசிரியரா னுரையெழுதப்படாத தசோபநிடதங்களுக்குச் சங்கரர் உரையெழுதியிருப்பதனால், மற்றவ்வுரைப்பொருளையே கருவியாகக்கொண்டு ஆண்டும் மாயாவாதக்கருத்தையே யேற்றி, அவற்றையும் ஒழித்தல்வேண்டும். ஆகலால், நூலாசிரியர் கருத்தைத் துணிதற்பொருட்டுச் சங்கரர் பாடியப்பொருளையே கருவியாகக்கோடல் பலவழுஉக்களுஞ்செறிந்து மேன்மேற் கிளைத்தற்கேதுவாமென்றொழிக.

இனி, சங்கரர்வேதாந்த சூத்திரக் கருத்தறிந்து உரையெழுதினரென்றலும் பொருந்தாது; என்னை? ஸ்ரீ நீலகண்டர், பண்டிதாராத்தியர், இராமாநுஜர், ஆனந்ததீர்த்தர் முதலிய ஆசிரியரெல்லாரும் சூத்திரப்பொருளுரைக்கும்வழி யொருவகையாலிணங்கிச் சொல்லும்பொருளும் ஒருநெறிப்பட்டுச் செல்லவுரைத்து, அஃதியாண்டும் சிவபரபேதங்களை விரித்துவிளக்குவதென்றே வலியுறுத்துக் கூறுவாராக, இச்சங்கரர்தாமாத்திரம் அவரொடுமுரணிச் சூத்திரப்பொருளைக் கிடந்தவாறெடுத்துத் தம்மதத்தோடிணக்கி யுரைக்கமாட்டாமையான், அச்சூத்திரங்களிற் சிலவற்றை அலைத்து ஈர்த்துப் பொருளுணர்த்தியும், சிலவற்றிற்குச் சொல்லும்பொருளும் மிக வருவித்துரைத்தும், சிலவற்றிற்குத் தாற்பரியங்கற்பித்தும், சிலவற்றிற்கு மாட்டுறுப்புப்பட நிகழ்த்திச் சொற்களைத் துணித்தியைத்துப் பொருள்கொண்டும், சிலவற்றிற்குக் கௌணப்பொருளுரைத்தும் இவ்வாறெல்லாம் சூத்திரங்களை நலிந்து பொருள்சொல்லிப் பெரிது மிடர்ப்பாடுறுவர். இங்ஙனமெல்லாமிடர்ப்பட்டும் முயற்சியளவு பயன் பெறுதலின்றி "மலைகல்லி யெலிபிடித்தவாறு" போல ஜீவபரங்களை யபேதமென்று கூறிவாளாபோயினர். இன்னும் சங்காசிரியர் தமது பாடியத்தின்கண்ணே "அபரேதுவாதிநா" எனமொழிந்து தாமுரைக்குஞ் சூத்திரவுரையோடு மாறுபடுமாசிரியர் பலருளரெனத் தாமே கிளந்துகூறுதலும், அவர்க்குப் பின் வேதாந்தசூத்திரவுரை கூறிய இராமாநுசர் தாமுரைப்பனவெல்லாம் முன்னை யுரையாசிரியரான "போதாயன தங்க திரமிட குகதேவ கபர்திங்

பருசி" முதலியோர் வழிப்பட்டனவென்றலும், அம்முன்னையுரையாசிரியருள்ளும்போதாயனர் சங்கராசிரியர்க்கு முன்னுரைகூறிய பூருவவாசிரியராதலால் அவருரைத்த வுரைவழியே யாமுரை எழுதுகின்றும் எனஇராமானுசர் பின்னும் வலியுறுத்தலும், அங்ஙனந் தொகுத்தோதப்பட்ட பழையவாசிரியன்மாருள் திராவிடர் எனப்படுவோர் எல்லாவாசிரியர்க்கும் பிராசீனராய் வேதாந்தசூத்திரவுரை கண்டருளிய தமிழ்முனிவராதலும் உணரும்வழிப் பின்னையுரையாசிரியரான சங்கருரைதான் வியாசசூத்திரக்கருத்தறிவிக்கும மெய்யுரையெனத் துணிபுகாட்டுதல் நல்லறிவுமாட்சியுடையார்க்குச் சிவணுவதன்றாம். முன்னே சொல்லப்பட்ட திராவிடரென்னும் பிராசீனவாசிரியர் வேதாந்தசூத்திரம் சைவசித்தாந்தப்பொருண் மெய்பெறக்கிளக்கும் அரியதோர் நூலாதல்கண்டு விழுப்பமுடைய மெய்யுரையதற்குரைத்தருளினாராக, அதற்கிணங்காது அவரோடும் பிறவாசிரியன்மாரோடும் பெரிதும் முரணித் தமக்குவேண்டியவாறே சூத்திரப்பொருளை நலிந்து புதுவதோருரை எழுதிய சங்கரர்மாட்டுவெகுட்சியு மிரக்கமுமுடையோராய் இராமாநுசர் முன்னையாசிரியருரைக்குப் பெரும்பான்மையும பொருந்தத்தாமோர் நல்லுரை கண்டாரென்க. சங்கருரை முன்னையாசிரியருரைக்கிணங்குமாயின் இராமாநுசர் தாமோர் புத்துரை எழுதவேண்டிற்று இல்லையாம். அவ்வாறின்றி அவருரை சூத்திரக்கருத்தோடு பெரிதும் மாறுபட்டுக்கிடத்தலினன்றே தாமவருரையினை ஆண்டாண்டு மறுத்து வேறுரையிடுவாராயினர்? அதுகிடக்க. சர்வான்மசம்பு சிவாசாரியார் சித்தாந்தப்பிரகாசிகையில் "மாயாவாதநூல் செய்தவன் வியாதன்" என்று கூறுதலும், வடமொழி தென்மொழிமாப்பெருங்கடல் நிலைகண்ட ஆசிரியர்-சிவஞானயோகிகளும் அவ்வாறே திராவிடமாபாடியத்தின்கண் உரைத்தலும் என்னையெனின்;—நன்றுகடாயினாய், ஆண்டு மாயாவாதநூல செய்தவன் வியாதனென்றதன்றி வேதாந்தசூத்திரம் மாயாவாதம் போதிப்பதென்று அப்பெரியார் யாண்டும் ஓதாமையின் அவர்க்கது கருத்தன்றென்க. அது கருத்தாயின் ஆசிரியர்-சிவஞானயோகிகள் "மறையினாலயனால்" என்னுஞ் சித்தியார் செய்யுளுரையிலே "அவ்வேதத்தைக் கருமகாண்டம் ஞானகாண்டமென்றிருவகைப்படுத் தெடுத்துக்கொண்டு அதன்பொருளை நிச்சயித்துரைக்கும் சாத்திரமாகிய பூருவமீமாஞ்சை உத்தரமீமாஞ்சைகளையும்" என்னும் உரைக்கூற்றால் வேதத்தில் ஞானகாண்டப் பொருளைத் தெளித்துரைப்பது உத்தரமீமாஞ்சையெனப்படும் வேதாந்தசூத்திரமென்றலென்னையெனக் கடாவுவார்க்கது விடுக்கலாகாதென்பது. இனி அங்ஙனம ஞானகாண்டப்பொருளை நிச்சயித்துரைக்கும் உத்தரமீமாஞ்சை மாயாவாதம் நுதலுவதென்றே கொள்ளற்பாற்றெனின், அவ்வேதத்தின் ஞானகாண்ட

மும் அப்பொருளை பயப்பதென்று கோடற்கு இடஞ்செய்யுமாகலானும், அங்ஙனங்கோடலும் ஆசிரியர்-சிவஞானயோகிகள்கருத்தோடு பெரிதுமுரணுவதாகலானும் அவ்வாறுசொல்லுதல் அடாதென்றொழிக. அல்லதூஉம், வேதவியாதர் வேதாந்தசூத்திரம் ஒன்றேசெய்தாராயின் 'மாயாவாதநூல் செய்தவன் வியாதன்' என்றன்மாத்திரையானே அங்ஙனம் பொருள்கோடலாம். அவர் ஆன்மாக்கள் பரிபாகத்தின்பொருட்டு இதிகாசங்கள், புராணங்கள் முதலாகப் பலதிறப்படும் நூல்களியற்றினாராகலானும், அவற்றுள் இக்காலத்து வழக்கமின்றாய் இறந்துபட்டனபலவாதலானும் அங்ஙனந் துணிபொருள் கூறல் ஏதமாமென மறுக்க. மேலும், பாணினிமுனிவர் தமது அட்டாத்தியாயியின்கண் வியாதர் பிக்ஷுசூத்திரங்கள் இயற்றினரெனக் கூறுகின்றார். பிக்ஷுக்களெனப்படுவோர் பௌத்தசந்நியாசிகளாவர்; ஆகவே, அவர்க்குரிய பௌத்தசமயநெறியினை விளக்கும்பொருட்டு எழுதப்பட்டன பிக்குசூத்திரங்கள் என்று கோடலுமாம்; மாயாவாதம் பிரசின்னபௌத்தமென வழங்கப்படுமாதலின், அங்ஙனம் நூல்செய்தமைநோக்கி 'மாயாவாதநூல்செய்தவன் வியாதன்' என்று சொல்லப்பட்டதென்று கோடலே பொருத்தமாமென்க. இன்னுங் கந்தபுராணம் இயற்றிய கச்சியப்பசிவாசாரியார் இப்பெற்றியெல்லாம் இனிதுணர்ந்தன்றே "ஏத்திடுசுருதிகளிசைக்குமாண்பொருள், மாத்திரைப்படாவெனு மாசில்காட்சியர், பார்த்துணர்பான்மைபாற் பலவகைப்படச், சூத்திரமானவுஞ் சொற்றுவைகினன்" என்று அதனியல்பு வரையறுத் தோதுவாராயினதூஉமென்க. இதனுள், சுருதிப்பொருள் நிச்சயம்பெறாமல் பலரும் பலவகையாலுணருமாறு இடஞ்செய்து கிடந்தமையால், அஃதங்ஙனமாகாமை உண்மைப்பொருள் தெளித்தற்பொருட்டு அதனுண்பொருளெல்லாம ஒருபிண்டமாகத்திரட்டி வேதாந்தசூத்திரம் செய்தருளினரென்றும், அது சீவபரபேதங்களை விளக்கும் பல வகுப்புடையதாய்ப் பொலிவுபெற்றதென்றும் சொல்லப்பட்டவாறு காண்க; ஈண்டுப் 'பலவகை' என்றது மறைமொழிபோற் றலைமயங்கிக்கிடவாமல் அது பல அத்தியாயவகுப்புடைத்தாய் நிற்றலை. இங்ஙனம் பொருள் கொள்ளவறியாது 'பலவகைப்பட' என்பதற்குப் பல்சமயத்தாருந் தத்தமக்கிணங்கப் பலபொருள்கொள்ளுமாறு என்று பொருளுரைப்பார்க்குச் சுருதிப்பொருள் பஃறலைப்பட்டு மயங்கிக்கிடத்தலின் அதனுண்மைப்பொருள் தேர்ந்து மற்றிவ்வேதாந்தசூத்திர மியற்றுவாராயினரென்னும் மேலைவாக்கியப்பொருளோடு அஃதியையாமையானும், அச்சுருதிப்பொருளைப்போலவே மயக்கந்தருதற்கேதுவாகப் பின்னும் ஓர் நூலியற்றினாரென்றல் அவர் பெருமைக்கேலாமையானும், அன்றி அங்ஙனமியற்றுதலாற்போந்த பயன்றான் என்னையெனுங்கடா நிகழுமாதலானும் அது பொருந்தாதென மறு

க்க. அது கருத்தாயிற் ‘பலபொருள்’ என்று தெளியக் கூறுவார்மன். இங்ஙனமெல்லா நுணுகியாராயவல்லார்க்கு ஆசிரியர் சிவஞானயோகிகள் கருத்தினிது புலப்படுமாதலின், அவர் கருத்தறியாது கூறுவாருரை பற்றி ஈண்டைக்காவதோர் இழுக்கில்லை என்க. வேதாந்தசூத்திரத்தைச்சங்கரபாடியத்தோடும் ஆங்கிலேயபாடையில் மொழிபெயர்த்துரைத்துப் பிரசித்தியுறும் தீபாவென்னும் ஆங்கிலமகாவித்துவான் தமது முகவுரையில் சங்கரபாடியப்பொருள் வேதாந்தசூத்திரக்கருத்தோ டொருசிறிதும் இயையாமையை விரித்து விளக்கி, பின் அச்சூத்திரப்பொருளிவையென்று விடுப்பனவெல்லாம் சித்தாந்தசைவப்பொருளோ டொற்றுமையுறுதலுணரவல்லார்க்கு யாமீண்டுரைப்பனவெல்லாம் வாய்மையேயாமென்பதினிதுவிளங்கும். அல்லதூஉம், வேதாந்தசூத்திரம் சங்கரருரைப்பொருளோ டியைந்து, சீவப்பிரமவாதத்தைக் கிளந்தோதும் வழியதெனிற் றொடக்குழியே “அதாதோப்ரஹ்மஜிஜ்ஞாஸா” என்றுரையாமல் “அதாதோ ஜீவஜிஜ்ஞாஸா” என்று மயக்கறக்கூறும்; அங்ஙனமின்றிப் பிரமப்பொருளையே யாராய்வதாக வெழுந்தமையால், அது மாயாவாதப் பொருளோ டொற்றுமையுறுதல் யாண்டையதென்றொழிக.

வேதாந்தசூத்திரம் மாயவாதப்பொருளையே கருக்கொண்டு கிடத்தலின், அந்நுணுக்கமுணர்ந்து மாயாவாதப்பொருளே பயப்ப உரையெழுதிய சங்கராசாரியரை அதுபற்றி மாயாவாதியெனவைத் தென்னுதலமையாதாமெனவும், பிருகற்பதி உலகாயதநூலும், சுக்கிரன் மாயாவாதநூலுமியற்றியவாறுபோலத் தாமும் ஓரோர்கோட்பாடுபற்றி யங்ஙனமுரையெழுதினரெனவும், விபூதி, ருத்ராக்ஷதாரணம், பஞ்சாக்ஷர ஜபம், சிவபூஜை முதலிய அருஞ்சைவநெறிமேற் கொண்டு சிவபுஜங்கம், சிவாநந்தலஹரி, சௌந்தரியலஹரிமுதலிய பலவேறுவகைப்பட்ட சைவகிரந்தங்களியற்றிச் சைவசமயத்தை நிறீஇப் புறச்சமயநெறிகடிந்துவிளங்கும் சைவப்பெரியாரெனவும் உரையாமோவெனின். ;—உரையாமன்றே, வியாழவெள்ளிகள் அங்ஙனம் உலகாயதநூலும், மாயாவாதநூலு மியற்றுதற்குக்காரணம் புராணங்களுரைப்பக் காண்டும். பிருகற்பதி யிந்திரன்பொருட்டும் சுக்கிரன் சூரன்முதலாயினார் பொருட்டும் அவ்வாறியற்றினர். சங்கராசாரியர் எவர்பொருட்டு யாதுகாரணம்பற்றி மாயாவாதபாடிய மியற்றினரெனக்கடாவுவார்க்கு இவர்பொருட்டு இக்காரணத்தான் இயற்றினரெனக்கூறியிறுக்கலாகாமையுணர்க. உலகை மயக்குதற்பொருட்டஃதியற்றினரெனின், அதனையொருநூலாகத் தாமே யியற்றுவதல்லது, பிறிதொருவர் நூற்குரையெழுதி அதனை யம்முகத்தான் விளக்குதல் பெரிதும் இழுக்குடைத்தாய் முடியுமென்பது, உயர்ந்தபொருளை யுயர்ந்ததோராற்றாற் றெரித்துணர்த்திய

வேதவியாதரை மாயாவாதியெனவும், அவ்வுயர்ந்த நூற்பொருளை யிழிந்த தாக்த்திரித்துணர்ந்து இழிந்ததோராற்றால் விளக்கிப் பெரியதோர் அபசாரஞ்செய்த சங்கராசாரியரைச் சித்தாந்தசைவரெனவும் மயங்கி முறைபிறழ்ந்துரைத்தல் நியாயமன்றாம். அற்றாயினும், சங்கராசிரியர் மாயாவாதபாடிய முரைத்ததுபற்றி, அவரை மாயாவாதியாகத் துணிதல் அமையாதாம் பிறவெனின்;—நன்றுசொடாயினும், அவ்வுரைப்பொருளால் அவரை அம்மதவாதியாகத் துணியாதொழியின், வேறு அவர் தமது சித்தாந்தசைவமரபு தெற்றெனவிளங்கவெழுதிய நூல் யாதோவெனவும், அத்தகைய நூலொன்றுள்வழி அதனால் அவர் சித்தாந்தசைவரென்பது இனிது துணியப்படுமன்றே யெனவுங் கடாநிகழ்ந்துழி அதனை விடுத்தல்வேண்டும். அங்ஙனம் விடுத்தற்குக் கருவியாய் அவராற்றனிமுதலாய் விரிவாகவாதல் சுருங்கவாத லெழுதப்பட்ட நூலொன்றின்மையின் அவரை யங்ஙனஞ் சித்தாந்தசைவரென்றலடாதென்றொழிக. அற்றேலஃதாக, இனிச் சிவ புஜங்க முதலிய சைவநலந்திகழும் அரியநூல்களியற்றினாராலெனின் ;—அதுவும் பொருந்தாமை காட்டுதும். அவர் அப்பெற்றியவாஞ் சைவகிரந்தங்களியற்றியவாறுபோலவே, விஷ்ணு புஜங்கம்-பஜகோவிந்தசுலோக முதலிய நூல்களுமியற்றி, மற்றிவ்விருவகை நூல்களையும் விவகாரத்திற் சத்தியமெனக்கொண்டு, பரமார்த்தத்தில் மிச்சைப்பொருள்களாமென் றொழித்தலானும், அவர் வழியொழுகும் ஏனைமாயாவாதிகளும் விபூதிருத்திராக்ஷ பஞ்சாக்ஷர சிவபூஜாதிகளையும், வெள்ளைமண் கோபீசந்தனம் துளசீகாஷ்டதாரணம் அஷ்டாக்ஷரம் விஷ்ணுபூஜாதிகளையும் ஒத்துநோக்கி யனுட்டித்து, மற்றிவ்வனுட்டானத்தையும் பரமார்த்தத்திற் பொய்ப்பொருள்களாமென்று கழித்தலானும், சங்கராசாரியரைச் சைவரெனத் துணிவமென்பார்க்கு அஃதியாம் இவ்விவ்வேதுக்களால் வைணவரெனத் துணிதுமென்பாரை நீக்காமறுதலைப்பொருளை யுடன்கொண்டுவரும் ஏதுப்போலியாய் முடிதலானும், அவர் பரம்பரையில் வருவாரெல்லாரும் மாயாவாதிகளாகவே யிருப்பக்காண்டலன்றி, வேறு பிறராகக் காணாமையானும் அவரைச் சைவரென்று கூறுதல் போலியென்றொழிக. ‘வெளுத்ததெல்லாம் பால், கறுத்ததெல்லாந் தண்ணீர்’ என்றுணருந் தமக்கென வொன்றிலாரைப்போல், மாயாவாதிகளிடும் புறவேடமாத்திரையான்மயங்கிச் சங்கராசாரியரைச் சைவரெனக்கூற லுண்மைமுறைதிறம்பு முரையாம். மாயாவாதிகள் படிற்றொழுக்கத்தை நன்றுணர்ந்த எம்மாசிரியர் ஸ்ரீலஸ்ரீ நாயகரவர்கள் ‘உத்தம வாததூலவாதூல’த்தில் “ஏசுவெனுஞ்சொல்லுமெழினான்மறைகூறு, மீசனெனுஞ்சொல்லு மினிதொன்றாப்-பேசவுனக்; கென்னேகெடுமதிதான்” என்றிழித்துக் கூறுதலானும் இவ்வுண்மை கடைப்பிடிக்க, அன்னோர்க்கு ஈசன் - விஷ்ணு - ஏசு - அல்லாவெனுஞ்சொற்கள் ஒருபொருளவாமென்றுணர்க.

இனி 'முனிமொழியும்' என்பதில் 'முனி' என்னுஞ் சொல்லுக்கு 'வாதவூர்முனிவர்' என்றுபொருள்கோடல் ஈண்டைக்கேலாதென்பதூஉஞ் சிறிதுகாட்டுதும். சொற்சுருங்கிய வாய்பாட்டானேதிப் பொருள்விளக்குவான் புகுந்த ஒளவையார் இயற்பெயரானும், அவ்வியற்பெயர்போலத் தாங்கருதியபொருளை யினிதுவிளக்குஞ் சிறப்புப்பெயரானும் 'தேவர்குறள்' 'நான்மறை' 'மூவர்தமிழ்' 'முனிமொழி' 'கோவைதிருவாசகம்' 'திருமூலர்சொல்' எனத் தெளியவெடுத்தோதினர். இவற்றுள், 'தேவர்குறள்' 'மூவர்தமிழ்' என்னுந் தொகைகளில் 'தேவர்' 'மூவர்' என்னும் அடைமொழிகள் வழக்குப்பயிற்சியாற் றிருவள்ளுவரையும், திருஞானசம்பந்தசுவாமிகள், திருநாவுக்கரசுசுவாமிகள், சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகள் முதலாயினோரையும் நிரலே குறித்து நின்றன. இனி, வாதவூரடிகளைப்பேராசிரியர் "திருவாதவூர்மகிழ் செழுமறை முனிவர்" என்று சுட்டியோதுதலின் அவரையே ஒளவையார் 'முனி' என்றாரெனின்;—அற்றன்று, அருகியவழக்கா யாண்டேனுமோரிடத்து ஓரவசரம்பற்றி அச்சொல் அவ்வாறு பிரயோகிக்கப்படுவதன்றித் திருவாதவூரடிகள், ஸ்ரீமந்-மாணிக்கவாசகசுவாமிகள் என்பனபோற் பரவைவழக்காய் நிகழ்வதின்மையானும், சிறப்புப்பெயராற் றாங்குறித்த பொருளைச் செறித்துவிளக்குவான் புகுந்த ஒளவையார்க்கு அங்ஙியதிகப்பி யருகியசொல்லாற்கூறுத லிழுக்காய்முடிதலானுமென்பது. அல்லதூஉம் வாதவூரடிகளுக்குமாத்திரம் 'முனி' என்னுஞ் சொல் வழங்குவதாயின், அங்ஙனம் பொருள்கோடல் சிறுபான்மைபொருந்தும். 'மூலையமுதமுண்டமுனி' 'வாகீசமுனி' 'வன்றொண்டமுனி' என வேறு பிறர்க்கும் அப்பெயர் வேறுவேறு நூல்களில் வழங்கக் காண்டலின் அதுவுமமையாது. இதுவன்றியும், ஒளவையார் எடுத்தோதிய இத்திருவெண்பாவில் 'வேதவியாதமுனிவ'ரைத்தவிர வேறு முனிவரிலர். அல்லதூஉம், திருவள்ளுவமுனிவர், சம்பந்தமுனிவர், திருநாவுக்கரசுமுனிவர், திருமூலமுனிவர் என்று சைவசித்தாந்திகள் தம்முள் வழங்குவதுஞ்செய்யார். அது தமது சம்பிரதாயநாமங்களொடு மாறுகொள்ளுமாதலின். அற்றேல், அப்பர்சுவாமிகளை 'வாகீசமுனிவர்' என்று வழங்குதலென்னை யெனின், அஃதவர் பூர்வசன்மவிசேடம் பற்றி யவ்வாறு வழங்கப்படுவதாகலின் அவ்வாறு வினுதல் கடாவன்றென மறுக்க. இனி 'முனி' என்னுஞ்சொல்வழக்குச் சடகோபமுனி, மணவாளமாமுனி, வரவரமுனி, நாதமுனி முதலியவாக வைணவர் குழூவில் மிக்குநிகழக் காண்டலின், இச்சொல்லைத் திருவாதவூர்ப் பெருமானிடமேற்றிக் கூறுதலாற்போந்த விசேடமென்னையெனக் கடாவிமறுக்க.

சைவசமயிகள் வைணவப்பெரியோரை முனியென்றுகூற வொருப்படார். வைணவரும் சைவப்பெரியாரை 'முனிவர்' என்று கூறார். பாரி

சேடத்தார் சைவரும், வைணவரும், மாயாவாதிகளும், பிறரும் வேதவி
யாசரை 'வேதவியாசமுனிவர்' என்றே வழங்குப. இங்ஙனம், முனியென்
னுஞ் சொல்வழக்கு வாதவூரடிகளுக்குப் பெயராய்ப் பரவைவழக்கிற்பயி
லக்காணுமையானும், அது வியாதருக்கே யவ்வழக்காய் நிகழ்வதானும்
'முனிமொழி' என்பதற்கு 'வாதவூர்முனிவர்சொல்' எனப்பொருளுரைப்
பார்கூற்று வெறும்போலியேயாமென் றுணர்ந்துகொள்க. அல்லதூஉம்,
'தேவர்குறள்' 'மூவர்தமிழ்' 'திருமூலர்சொல்' என முன்னும்பின்னுமெல்
லாம் செய்யுட்கிழமைக்கண் வந்த ஆரும்வேற்றுமைத் தொகைப்படவுரை
த்து 'முனிமொழியுங் கோவைதிருவாசகம்' என்புழிமாத்திரம் பெயரெச
சத்தொடராகவைத்துக் கூறுதல் நியமமுறை பிறழ்ந்தொழிதலென்னும்
வழூஉக்கிடனும், இதனை எண்ணுப்பொருட்டாக வைத்தாரோ, பெயரெச்
சப் பொருட்டாக வைத்தாரோவென்றையுறுதற் கேதுவாய் முடிதலி னங்
ஙனங்கூறுதல் ஒருவாற்றானும் பொருந்தாதா மெனமறுக்க. செய்யுள்
செய்வார்க்குத் தாங்கொண்ட நியமமுறை பிறழ்தல் வழுவாமென்பது
ஆசிரியர் சிவஞானயோகிகள் 'சூறாவளி' யிலாங்காங்குக் கூறுமாற்றானுமு
ணர்க. அல்லதூஉம் 'தேவர்குறள்' 'மூவர்தமிழ்' 'திருமூலர்சொல்' என்
புழியெல்லாஞ் சொற்சுருங்கவுரைத்து, ஈண்டுமாத்திரம் 'முனிமொழியும்'
எனக்கூறுதல் 'சொற்பல்குதல்' என்னுங் குற்றத்திற் கிடமாமாதலானும் அ
ங்ஙனம் பொருள் கூறலாகாமையுணர்க. அல்லதூஉம், நிரல்படசகோத்தெ
ண்ணிச் செல்லுநெறிக் கிடையே, ஒன்றனைப் பெயரெச்சமாக வைத்து
ரைத்தல் கட்டுரைச்சுவை குன்றுமாறு அஃகிய செவியுடையார்க்கெல்லா
மினிதுபுலனும். நன்றுசொன்னீர், "நீருநிலனு நிலப்பொதியுநெற்கட்டும்"
என்புழி ஔவையார்தாமே நீரும், நிலனும, நெற்கட்டும் என்றெண்ணிச்
செல்லுதற்கண் இடையே 'பொதியும்' என்பதனைப்பெயரெச்சமாகவைத்து
நெற்கட்டை விசேடித்தல தெற்றெனக்காண்டுமாகலின் அவர் எண்ணுநிய
மம் பிறழாரென நியதிகூறுதல் பொருத்தமின்றாமெனின்:—அதன் நுட்பந்
தேறாது கடாயினும், முன்னே சிலவற்றை நெறிப்பட வெண்ணிப் பின் தொ
கைகொடுத்து முடித்தலும், தொகைகொடாமல் முன் சிலவற்றை எண்ணி
வாளாதொழிதலுமென எண்ணுநியமமிரண்டாம். அவற்றுள் முன் எண்ணி
ப்பின்தொகை கொடுத்து முடிப்பதன்கண் இடையே பிளவுபடுத்து நியமம்
பிறழ வேறுஉம்மைதலைப்பெய்து நல்லிசைப்புலவரியாண்டுமோதார். பின்
தொகைகொடாதுகூறும் எண்ணும்மை வாக்கியத்தின்கண் அந்நியமம்பிறழ்
தலாலிழுக்கில்லாமையின் வேண்டியவாறே வேறுவேறும்மையும் இடையி
ட்டுமொழிவர். இங்ஙனமே ஔவையார் 'தேவர்குறள்' முதலியவற்றைநெறி
ப்படவெண்ணிப்பின் 'ஒரு வாசகம்' என்னுந்தொகைகொடுத்து முடிக்கின்
றாராகலின் இடையேவேறும்மைதலைப்பெய்து கூறார்; 'நீருநிலனும்' என்புழி

ப்பின்றொருத்தோதுதலின்றி வாளாவெண்ணிப்போதலின் ஆண்டிடையே வேறும்மை தலைப்பெய்தல்பற்றி நியமம் பிறழ்ந்தாரெனல் இல்லையாம். ஆகவே, அச்செய்யுளெண்ணுமுறைபற்றித் 'தேவர்குறளும்' என்னுஞ் செய்யுளின்கண் யாங்கண்டு கூறிய நியமம் பிறழ்ந்து வழுவாமாறில்லை யென்றொழிக.

இனி, சங்கரர் எழுதியபாடியவுரை, இவ்வுலகின் பொய்ம்மையுணர்ந்து அதன்கண் வெறுப்பெய்தித் துறவறநெறியிற் சேறற்கேதுவாம் வலிவுதோன்ற நுட்பப்பொருள்தேற்றும் நலப்பாடுடையதாய் அஃதறிவுடையார்க்கெல்லாம் இன்றியமையாச் சிறப்பினையுடைய நிதியமாய்ப் பயன்படற்பாலதாகலின் அது வேதாந்த சூத்திரத்திற்கியையாத் திரிபுரையென அங்ஙனம் வைத்திகழ்தலமையாதெனின் —நன்றுசொன்னாய், பிரமத்தையொழித்தொழிந்தனவெல்லாம்பொய்யென்னும் அவருரைதேறுவார்க்கெல்லாம் தாமே பிரமமென்னும் உணர்வுதோன்றி அகங்காரமிகுதலானும், அவ்வகங்காரவுணர்வால் அவர் நல்லது தீயதுபகுத்துணரமாட்டாமல் தாம் வேண்டியவாறெல்லாம் உலகிற்கு இடர் பயப்பராதலானும் அவ்வாறு சொல்லுதல் பொருந்துமாறில்லை, இதுகிடக்க.

இனி 'முனிமொழியும்' என்பதில் 'மொழியும்' எனுஞ்சொல்லை நடுநிலைத்தீவகமாகவைத்து ஒவ்வொன்றோடுங் கூட்டியுரைத்துக் கோடற்பாற்றென்றலும் பொருந்தாமை காட்டுதும். 'தேவர்மொழியுங் குறள்' 'மூவர்மொழியுந்தமிழ்' 'திருமூலர்மொழியுஞ் சொல்' எனக்கூட்டியுரைத்தல்போலத் 'திருநான்மறைமுடிவு' என்புழியும் அவ்வாறு கூட்டிப்பொருளுரைத்தல் வேண்டும். அவ்வாறியைத்துப் பொருள்கோடலாகாமையின் 'மொழியும்' எனுஞ்சொல் ஆண்டு நின்று பொருள்வற்றும். அதுவேயுமன்றித் 'திருமூலர்மொழியுஞ்சொல்' எனவுரைக்கும் வழி 'மொழியும்' என்பதுஞ் சொல்லும் என்னும்பொருளேபயப்பச் 'சொல்' என்பதும் 'சொல்' என்னும்பொருளேபயப்ப வொருபயனுமின்றி யொருபொருண்மே லிரண்டுசொல்வந்தன வெனப்படுமாகலின் அதுவும் போலியாமென்றொழிக.

என்றித்துணையுங் கூறியவாற்றால், 'முனிமொழியும்' என்பதற்கு 'வேதாந்த சூத்திரம்' எனப் பொருளுரைத்தல் ஒளவையார் குறிப்பொடு படுத்துக் கொள்ளப்படுவதாமென்பதூஉம், 'முனி' என்னுஞ் சொல்லுக்கிண்டு 'வேதவியாதமுனிவர்' என்று கொள்வதேயன்றிப் பிறவாறு கூறுதல் வழூஉப்படுமென்பதூஉம், வேதாந்தசூத்திரம் மாயாவாதப்பொருளே போதிக்குமென்பார்க்கு உபநிடதமுதலிய வெல்லாக்கலைகளையும் அவ்

வாறு கூறவேண்டுதலின் அது வெறுங் கூற்றேயாமென்பதூஉம், சங்கரர் வேதாந்தசூத்திரக் கருத்தறிந் துரையெழுதினரென்றல் தொல்லைமரபு மாறுபாடாமென்பதூஉம், சங்கரர் சைவசித்தாந்தப் பெரியரென்றல் உலக வழக்கொடும் புலனெறிவழக்கொடும் மாறுகொள்ளுதலின் அது கொள்ளற் பாற்றன்றென்பதூஉம், 'முனிமொழியும்' என்பதில், 'முனி' என்னுஞ் சொல்லுக்கு 'வாதவூர் முனிவர்' எனவுரை விரித்தல் மூவகைப்பொருளில் ஒன்றுமாவான் செல்லாதென்பதூஉம், சங்கரர் பாடியப்பொருளுணர்ச்சி புலகின்கண் உவர்ப்புணர்ச்சிதோன்றித் துறவறநெறியிற்சேறற் கேதுவா மென்றல் சைவசித்தாந்தப்பொருளொடு பிணங்குமேனைச் சமயத்தார் கூறும் ஆரவாரவுரைகளாதலின் அவையிண்டைக்கேலாவென்பதூஉம், 'மொழியும்' என்பதனை நடுவுநிலைத் தீவகமாகவைத்துப் பொருள்சொல்லுதல் ஏலாதென்பதூஉம் இனிது விளக்கப்பட்டனவென்க.

திருச்சிற்றம்பலம்.

பரிமேலழகியாருரை யாராய்ச்சி.

(:o:)

"குடம்பை தனித்தொழியப் புட்பறந்தற்றே
யுடம்போ டுயிரிடை நட்பு":—திருக்குறள்.

திருக்குறள் நிலையாமை அதிகாரத்தில் யாக்கைக்கும் உயிர்க்குமுள தாம் இயைபு இனைத்தென வறிவுறுத்துகின்ற மேலைத்திருவாக்குக்குப் பரிமேலழகியாருரைக்கு முரையே சிறந்ததெனவும், அவர்க்குமுன்னே தொல்லாசிரியர் கூறிய வுரை அதற்கு இணக்கமின்றாய் வழுப்படுகின்றதெனவும் இஞ்ஞான்றைத் தமிழ்ப்புலவர் கடைப்பிடித்துப் போதருகின்றார். அது வேயுமன்றிப் பரிமேலழகியார் இச்செய்யுட்கு உரை உரைக்கின்றுழி இவரோடொருங்கிருந்து அதனைக்கேட்ட ஆசிரியர்-நச்சினார்க்கினியர் தாம தற்குரைத்த வுரை இயைவதன்று மற்றிதுவே யதற்கியையும் விழுமிய வுரையாமென மொழிந்து அவரைத் தழீஇக்கொண்டாரெனவும், இங்ஙனம் இந்நுட்பவுரை விரித்தவழிப் பரிமேலழகியார் இவர்ந்த வெண்கலப் பரி அடிபெயர்த்தியங்கிற்றெனவும் ஒரு பொய்வரலாறு புகலுகின்றார். ஆசிரியர்-நச்சினார்க்கினியர் திருக்குறளுக் குரையெழுதியிட்டாரென அவருரைப்பாயிரங் கூறாமையானும், அவரும் பரிமேலழகியாரும் ஒருகாலத்தின ரேயாமென்பதனை நிறுத்தும் ஆதாரம் பிறிதின்மையானும், அவரிருவரும்

ஒருகாலத்தினரல்ல ரென்பதற்குச் சில பலகாரணங்கள் புலப்படுதலானும் அவ்வரலாறு உண்மையன்றாம். சமயம் வாய்க்கும் வழி ஆசிரியர்-நச்சினார்க்கினியர் பரிமேலழகியார்க்கு முன்னிருந்த பெரியாரென்பது இனிதுகாட்டுவாம். ஈண்டு அத்திருக்குறட் செய்யுட்குப் பரிமேலழகியார் கூறுமுரை பொருந்தாதென்பதும், தொல்லாசிரியருரையே அதற்கிணங்குவதாமென்பதும் சிறிது காட்டுவாம்.

அதற்குப் பரிமேலழகியார் கூறு முரைவருமாறு:—"முன்றனியாத முட்டை தனித்துக்கிடப்ப அதனுள்ளிருந்த புள்ளுப் பருவம்வந்துழிப்பறந்து போனதன்மைத்து; உடம்பிற்கும் உயிர்க்குமுளதாயநட்பு - தனித்தொழிய வென்றதனான் முன்றனியாமை பெற்றாம்; அஃதாவது கருவுந்தானும் ஒன்றாய்ப்பிறந்து வேறாந்துணையும் அதற்காதாரமாய் நிற்றல்; அதனால் அஃது உடம்பிற் குவமையாயிற்று. அதனுள் வேற்றுமையின்றி நின்றே பின் புகாமற்போகலின் புள் உயிர்க்குவமையாயிற்று. முட்டையுட் பிறப்பன பிறவுமுளவேனும் புள்ளையே கூறினார், பறந்து போதற்றொழிலான் உயிரோடொப்புமை யெய்துவது அதுவேயாகலின். நட்பென்பது ஈண்டுக் குறிப்பு மொழியாய் நட்பின்றிப் போதலுணர்த்தி நின்றது. சேதனமாய் அருவாய் நித்தமாய உயிரும், அசேதனமாய் உருவாய் அநித்தமாய உடம்பும் தம்முண் மாறாகலின் வினைவயத்தாற் கூடியதல்லது நட்பில வென்பதறிக. இனிக்குடம்பை யென்பதற்குக் கூடென்றுரைப்பாருமுளர், அது புள்ளுடன் றோன்றாமையானும், அதன்கண் அது மீண்டு புகுதலுடைமையானும உடம்பிற்கு உவமையாகாமையறிக" என்பது.

பரிமேலழகியார் கூறுமிவ்வுரை நுட்பமுடைய தொன்றாயினும், திருவள்ளுவனார் கருத்தறிந்தெழுதப்படாமையான் அஃதீண்டைக்கு ஒரு சிறிதும் இயையாது. குடம்பை என்னுஞ் சொல்லுக்கு முட்டையென்னும் பொருள் பரிமேலழகியார் காலங்தொட்டு வழங்குவதாயிற்று. தொல்லாசிரியர் நூலுரைகளினெல்லாம் அச்சொற்பொருள் கூடு என்று வழங்குவதன்றி முட்டையென்பதில்லை; புறநானூற்றில், 'பறவைகளும் உயர்ந்த மரக்கிளையின்கணுள்ள கூடுகளிலிருந்து குரலொலிநிகழ்த்தின' என்று பொருள்படும் "புள்ளும், உயர்சினைக் குடம்பைக்குரறோற்றினவே" என்னும் அடியில் குடம்பை யென்னுஞ்சொல் கூடு என்று பொருள்தந்தவாறு காண்க. அல்லதூஉம், பண்டைக்காலத்துத் தமிழாசிரியர் உலகியற்பொருள்களைத் தாமே ஆண்டாண்டுச் சென்று கண்டு, பின்கண்டாங்கு அவ்வியல்பு பொருந்த வமைத்துச் செய்யுள்பாடும் நல்லிசைப்புலமை மலிந்த தெள்ளியோராம் பெற்றி காணுமிடத்து, அவர் இளமரக்காவினுங் கானற்

பொழிலினும் முல்லை நிலக்காடுகளினுந் திரிதருங்கால் அங்குப் புட்களெல்லாந் தாம் வேண்டாப்பருவத்துக் கூண்டொழியப் பறந்துபோதலைப் பன்முறையானுங் கண்டுவைத்து மற்றதனை உயிருடலொழியப் போதற்கு ஒப்புமையாகக் கடைப்பிடித்துக் கூறுவாராயினரென்னு முண்மை இனிது விளங்காநிற்கும்; இதுபற்றியன்றே நாலடியாரென்னும் பழந்தமிழ்நூலில் "சேக்கைமரனொழியச் சேணீங்கு புட்போல, யாக்கை தமர்க்கொழிய நீத்து" என்று சொல்லப்பட்டதூஉமென்க. பழம் நுகர்ந்து சோடுகளில் இனிதுவைகியும், கவலையின்றித் தான் வேண்டுமிடந்திரிதந்தும் பொழுது கழியாநிற்கும் புள் தான் முட்டையிட்டுக் குஞ்சு பொரிக்கும் பருவம் வந்த துணையானே தான் ஒதுங்குதற்குக் கூடுமுடைந்து முட்டையிட்டு அடைகிடந்து குஞ்சு பொரித்து அவற்றை வளர்த்துப்போக்கித்தானும் அக்கூட்டை விட்டுப் போமாறுபோல, ஆணவ விருளின்கண் அறிவு மயங்கித் திரிதரும் உயிர் தானிருவினைப் போகநுகருதற்பொருட்டு இடையே வேண்டப்படுங் குடிலில் அவ்வினை பரிபாகமாங்காறும்வைகிப் பின்பதனை விட்டுக்கழியும். இடையொருகாலத்து வேண்டுந்துணையும் ஒன்றில் வதிந்து பின் அதனை யொழித்தொழியும் அம்மாத்திரையே உவமைக்கும் பொருட்கும் உள்ள இயைபாம்; என்னை? இது தொழிலுவமமாகலின். இங்ஙனங்கொள்ள வறியாது இதன்கண் வேறுவேறியைபு காணுவான்சேறல் "ஆயிரம் பூப்பொன்னே டொக்குமென்றவழி அதுபோலடித்து நீட்டவருமோ என்று வினவுதல்" போல் நகையாடுதற் கேதுவாம். அற்றன்று, கூட்டைவிட்டுப்போன புள் மீண்டுமதன்கட் புகுதலுண்மையால் அதன்கண் அத்தொழிலுவமங் கோடலாகாதாமெனின்;-- அவ்வியல் பறிந்திலாய், புட்கள் எக்காலத்துங் கூடுகட்டுமாறில்லை; தாமடைகிடக்கும் பருவம் வருதலும் அது செய்து அதுகழிந்ததுந் தாமுமக்கூட்டினை விட்டுப்போம்; அவையங்ஙனம் அப்பருவக்கழிவில் அதனையறவே யொழித்தொழிதலே ஈண்டைக்குவமையாமன்றி நாடோறும் அவை இரைதேடச்சேறலும் பெயர்த்து மதன்கட் புகுதலும் அல்லவாம்: அதுவே யுவமையாமென்பதெற்றாற் பெறுதுமெனின்;-ஆசிரியர், குடம்பைவிட்டு என்னுமற் "குடம்பை தனித்தொழிய" என்றமையானே பெறுதுமென்பது; 'அக்குடம்பை தன்கண் ஒன்றுமின்றி வறிதாய்த்தனித்தொழிந்துகிடப்ப' என்னும் அச்சொற்களின் ஆற்றலை ஆயுங்கால் அதுவே யாசிரியர்கொண்ட பொருளாமென்பது நன்றுபெறப்படும். அங்ஙனம் பொருள் கொள்ளாக்கால், சுருங்கிய சொல்லாற் பொருடெரிக்கும் ஆசிரியர் கருத்துக்கு மாறாய் இரண்டு சொற்கள் வெறிதேமிகைபட நின்றுவற்றுமென்க. ஆசிரியர் யாண்டும் பயனின்றியே ஒருசொல் நிறுத்தாராகலின் யாங்கூறியதே அவர்கருத்தாமென்று துணிக. அற்றாயின், நீயிரு

ரைத்த பொருளும் பொருந்துமென்றுகோடும், பரிமேலழகியார் பொருளும் நுட்பமாயிருத்தலின் அதுவும் பொருந்துமென்று கோடுமெனின்;— பரிமேலழகியார் உரைப்பொருள் ஈண்டைக்கு ஒருசிறிதுமியையாமையின் அதனையுமங்ஙனம் பொருந்தக்கோடல் சாலாது. அது பொருந்தாமைகாட்டுதும். 'குடம்பை' என்பதற்கு முட்டையென்று பொருள்கோடலே ஆசிரியர்கருத்தாயின், அதற்கியைய 'முட்டையினின்று குஞ்சு வெளிப்பட்ட தன்மைபோல்' என்று பொருள்படுமாறு 'குடம்பை தனித்தொழியப் பார்ப்பெழுந்தற்றே' என்றோதல்வேண்டும்; அங்ஙனங்கூறுதலாற் செய்யுள் சிதைதலும் இன்றாம். அது கருத்தாயின் ஆசிரியர் அங்ஙனமே கூறிடுவாரென்பதற்கு ஸ்ரீமத். மாணிக்கவாசகசுவாமிகள் அக்கருத்துற்றுக்கூறிய "பார்ப்பெனப், பாணனேன் படிற்றாக்கையைவிட்டனைப், பூணுமாறறியேன்" என்னுந் திருவாக்கே உறுசான்றாமென்க. அங்ஙனங் குடம்பையென்னுஞ் சொல்லோடு புள்ளென்பதிணங்காமையின் அதற்கியையப் 'புள்' என்பதற்குக் குஞ்சு என்று பொருளுரைத்து இணக்கலே முறையாமெனின்;—ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் "பார்ப்பும் பிள்ளையும பறப்பவற்றிளமை" என்னுஞ்சூத்திரத்தாற் பறவைக்குஞ்சைப் பார்ப்புஎன்றும் பிள்ளையென்றும் வழங்கலேமரபாமென நிறுவி ஆணைதருதலின் அவ்வாணைவரம்பழித்து அங்ஙனம் பொருள்கோடல் ஏதமேயாகலானும், பொருந்தும்வழிக் கௌணப்பொருள் உரைத்தலே நியாயநூலார் துணிபாமன்றி மரபழித்தெல்லா மங்ஙனங் கௌணப்பொருள் கற்பித்தல் அவர்க்குத் துணிபன்றாதலானும், மரபழித்துப் பொருள்கோடலும் ஆமெனின் நூல்வரன்முறை சிதைந்து பெரியதோர் தலைதடுமாற்றமாய் முடியுமாதலானும் அவ்வாறிணக்கியுரைத்தல் யாண்டையதென்க. மேலும், 'புள்' என்பதற்குக் 'குஞ்சு' என்று பொருளுரைத்துமாயினும் அதுகொள்ளும் 'பறந்தற்று' என்னும் வினை இறக்கையில்லா அப்பார்ப்பினங்கட்குப் பொருந்தாமையானும் அவ்வாறு பொருள்சொல்லுதலடாதென்பது. அற்றன்று 'பறந்தற்று' என்னும் வினைக்கும் 'விரைவில் வெளிவந்தவாறுபோலாம்' எனக்கௌணப்பொருளுரைத்து இயைத்துக்கோடுமாம் பிறவெனின்;—'சொற்களின் வன்மைமென்மையறிந்து பொருளுரைத்தல்வேண்டும்' என்னும் மீமாஞ்சை நூற்பொருளறியாது கடாயினாய்; 'புள்பறந்தற்று' எனத்தாமுள் இலேசிலிணங்கிப் பொருள்பயக்கும இவ்விரண்டுசொற்களுக்கேற்பக் 'குடம்பை' என்னும் ஒரு சொல்லுக்கு வழிவிடல்வேண்டுமேயன்றிக் 'குடம்பை' என்னும் இவ்வொருசொல்லுக்கேற்ப அவ்விரண்டு சொற்களுக்கும அழுக்கியபொருள் சொல்லி இடர்ப்படுதல் பெரியதோரிழுக்காம. அதுவல்லாமலும், 'குடம்பை' என்னுஞ்சொற்குத் தொல்லாசிரியர் நூலுரைகளில்

'கூடு' என்னும் பொருளையன்றி வேறு பொருள் காணப்படாமையானும் அச்சொல்லுக்கும் முக்கியப்பொருளைவிடுத்து 'முட்டை' என்னுங் கௌணப்பொருள்சொல்லி இங்ஙனம் அவ்வுவமவாக்கியமுழுதுமுள்ள சொற்கட்கெல்லாம் ஏதுவு நியதியுமின்றிக் கௌணப்பொருள் சொல்லி மலைவுபடுதல் பெரியதோர் திரிபுணர்ச்சியாய் முடியுமென்றொழிக. இன்றியமையாவிடத்து ஒரு வாக்கியத்துள் ஏனைச்சொற்களின் வன்மைக்கேற்ப யாதேனுமொரு சொல்லுக்குப் பொருந்துமாற்றாற் கௌணப்பொருள் கூறுதல் தொல்லாசிரியர் வழக்காவதன்றித் தமக்குத் தோன்றியவாறெல்லாம் அங்ஙனஞ் செய்தலன்றென்பது கடைப்பிடிக்க. இங்ஙனம், தெய்வப்புலமைத் திருவள்ளுவ நாயனார் கருத்துறுபொருளை இனிது விளக்கும் இத்திருவாக்கின் பெற்றிதேறாது தமக்கு வேண்டியவாறே பொருள்கூறிய பரிமேலழகியாருரையினை, மிக நுணுங்கிய அறிவும் நிகரில்லாச் செந்தமிழ் நூற்புலமையுமுடைய ஆசிரியர் நச்சினார்க்கினியர் மறுத்தெட்டிருந்தாரென்றலும், அதுவேயன்றி அவ்வுரைக்குகந்து அவரைத் தழீஇக் கொண்டாரென்றலுங் கொள்ளற்பாலனவல்ல. இதனாற் பரிமேலழகியார் நுட்பவுரையாசிரியரல்லரெனவாதல், அவருரையெல்லாம் புரைபடுவனவென்றுதல்கோடல் எம்முடைய கருத்தாமாறில்லை. பெரும்பான்மையாற் சொற்பொருட்டிட்பநுட்பமுடைய விழுமியவுரை மற்றதுவாமென்பதும், அவ்வுரையெழுதிய பரிமேலழகியார் எம்மனோரால் வழுத்தப்படும் அறிவுடை நற்பெரும்புலவரேயாமென்பதும் எமக்குத் துணிபு. ஆயினும், அவர் ஒரோவிடங்களில ஆசிரியர் கருத்தறியாது உரையிட்டார்; என்னை "நூலுரைபோதகாசிரியர் மூவரும், முக்குணவசத்தான்முறைமறந்" துரைத்தலியல்பாகலின். அவர் இங்ஙனம் ஆசிரியர் கருத்தறியாதுரைத்தனவெல்லாம சமயம்வாய்க்கும்போழ்து சிறிதுசிறிதுகாட்டிமறுத்து உண்மைப்பொருள் நிலையிடுங்கடப்பாடுடையோம், இங்ஙனம் இருவராசிரியர் மாறுகொண்டுரைக்கும் பொருள்களுள் ஒருதலைதுணிதலென்னுமதம்பற்றி யிதனை யிங்கெழுதவொருப்பட்டோம்.

இனி, இவ்வாராய்ச்சியால் "குடம்பைதனித்தொழிய" என்னுந் திருவாக்குக்குப் பரிமேலழகியார் கூறுமுரை ஒருவாற்றானும் பொருந்துமாறில்லை யென்பதூஉம், அதற்குப்பண்டை யுரையாசிரியர்கூறிய 'கூடுதனித்தொழிந்துகிடப்ப அதனுள் முன்வைகிய பறவை பறந்துபோனவாறுபோல்' என்னுமுரையே தொன்னூலாசிரியர் வழக்கறிந்த மெய்யுரையாமென்பதூஉம், நிகரில்லாப்பண்டை யுரையாசிரியரான நச்சினார்க்கினியர் அவரோடொருங்கிருந்து கேட்டாராயின அதனை அவர் மறுமொழியாராகலான் அவர் அவரோடொருகாலத்தினரல்லரென்பதூஉம் இனிதெடுத்து விளக்கப்பட்டன.

தமிழ் வடமொழியினின்று பிறந்ததாமா?

(முதலிதழ்த்தொடர்ச்சி)

நூலிற் "பயிற்சி செய்யப்படும் எந்தப் பாஷையும் பிறிதொரு பாஷைக்குத்தாயகமாதல் ஒருவாற்றானுமில்லை" எனத் தந்துணிபுநிலையிட்டார். இதுகிடக்க. இனி, ஒரு பாஷை பிறிதொன்றிலிருந்து பிறந்ததென்றுரைப்பார் உண்மைக்கருத்தும், ஒன்று ஒன்றற்கு இனமாமென்பதை யறியுமாறும், வடமொழியிலிருந்து சில சொற்கள் தமிழிலுந் தமிழிலிருந்து சில சொற்கள் வடமொழியிலும் வழங்குதல்பற்றி ஒன்று ஒன்றினின்று பிறந்ததென் றுரைப்பாருரை பாஷாதத்துவஞான முடையரல்லாதார் கூறும் வழுவுரையாமாறும், தமிழிலிருந்து வடமொழியில் வழங்குஞ் சொல்லுற்பத்தி முறையுஞ் சிறிது விளக்குவாம்.

ஒரு பாஷை ஏனையதொன்றிற் பிறந்ததென்பார் கருத்துண்மை யாராயுமிடத்துப் பண்டொரு காலத்து ஒருமொழியினை வழங்கிய மக்கள் தாம் ஒருமித்து உறைந்த இடம்விட்டுப் பெயர்ந்து பல்தேய நோக்கிச்சென்று ஆங்காங்கு வதிதருங்கால் தத்தமக்கியைந்தவாறு தஞ்சொல்லை வேறுபடுத்து வழங்க, அவ்வழங்கல் வேறுபாட்டால் அவர் முன்பேசிய ஒரு சொற்றானே பிற்காலத்து வேறுவேறு சொற்களாய் நிலைபெறுவதாயிற்றென்னும் நியதி இனிது விளங்காநிற்கும். எமது செந்தமிழ் நாட்டின்கண்ணேயும் மதுரை நெல்வேலி முதலான பாண்டிநாட்டின் தமிழ்ச்சொல் வழக்கு ஒருவாறு நிலைபெறுகின்றது. தஞ்சை சிராப்பள்ளி முதலான சோழநாட்டின் தமிழ் வழக்கு மற்றொருவாறாய் நிலவுகின்றது. செங்கற்பட்டு சென்னை முதலான தொண்டைநாட்டின் வழக்குப் பிறிதொருவாறாய் நடை பெறுகின்றது. கொழும்பு யாழ்ப்பாணம் முதலான ஈழநாட்டின் வழக்கு வேறொருவாறாய் நிலையுதலுறுகின்றது. இந்நாற்பெருந் தேயத்தார்தமக்குள்ளும் ஓர் ஊரார் சொல்வழங்குமுறை ஒன்றாம், மற்றோர் ஊரார் வழங்குமுறை மற்றொன்றாம்; இவ் ஒரூராருள்ளும் ஒரு குடியிலுள்ளார் ஒருவகையானும் பிறிதொரு குடியிலுள்ளார் பிறிதொரு வகையானுந் தத்தமக்கியைந்தவாறு சொற்களை வழங்குகின்றார். இங்ஙனம் ஒரு குடியிலுள்ளார் மற்றோர் குடியிலுள்ளாரோடும், ஒரூரிலுள்ளார் மற்றோர் ஊரிலுள்ளாரோடும், ஒரு நாட்டிலுள்ளார் பிறிதொரு நாட்டிலுள்ளாரோடும் உறவுரிமையானும், உழவுரிமையானும், வாணிக வுரிமையானும் அளவளாவுதலின்றித் தனித்தனியே யிருந்து காலங்கழிக்க நேருமாயின், இவர் தத்தம் விசேட வேறுபாட்டுடன்வழங்குஞ் சொற்கள் நெடுங்காலங் கழிந்த பின்னை வேறு வேறு பாஷைகளாய்க் காணப்படுமென்பது தேற்றமாம். அதிட்டவசத்தாற் றமிழ் அங்ஙனந் திரிவுபடாமை அதனை வழங்கும் மக்களெல்லாரும், நீராவியந்திர சகாயத்தானும் கடிதப்போக்குவரவானும் பிறவாற்றானும் ஒருவரோடொருவர் விராய்த் தத்தமக்குரிய விசேட வழக்குவேறுபாடு தோன்றாவண்ணம் அதனைப் போற்றிப் பொதுவகையாலொத்து வழங்கும் ஒழுகலாற்றாற் செந்தமிழ் தன் பண்டைவழக்குச் சிதையா இளமைக்கோலத்தொடு வளமிகப் பொலிகின்றது. இனிப்பல்லாயிரவாண்டுகட்கு முன்னதான பண்டைக்காலத்தே பழந்தமிழ் வழங்கிய மக்கள் தந்நாடுதுறந்து புறம்போந்து பல நாடுகளிற் சென்று வைகினார்; வைகியபின், இக்காலத்திற்போல அஞ்ஞான்று இலேசிலே ஊர்ப்பயணம் போத

ற்குபகாரப்படும் நீராவியந்திரங்களும், சமாசாரங்கள் போக்குதற்குதவியாகுந் தவால் நிலைதுளும் பிறவுமில்லாமையால் தத்தமக்கேற்ற பெற்றியால் தமிழ்ச்சொற்களைத் திரித்து வழங்கினர்; இங்ஙனம் ஒருவரையொருவரறியாமல் தத்தம் நாடுகளிலிருந்தவாறே வாழ்க்கை நிகழ்த்திவந்தமையால் பிற்காலத்தே அவர் பேசும் பாஷைகள் தமக்குள் இனமுடையன வல்லபோல் தோன்றுகின்றன; கன்னடம், தெலுங்கு, மலையாளம், துளு முதலிய பாஷைகளெல்லாம் இங்ஙனந் தமிழ் வழங்கிய தொன்மக்கள் வேறு பிரிந்து வேறிருந்து வாழ்ந்தமையா லுற்பத்தியான பழைய தமிழ்ச் சொற்றிரிவுகளேயாம்; வேறு அவை தனித்தனிப் பாஷைக ளல்லவென்று துணிக. இவ்வாறே வடநாடுகளினும் பண்டைக்காலத்தொன்றாயிருந்த ஆரியமொழி யொன்றுதானே இலத்தீன், கிரேக்கு, சமக்கிருதம், ஆக்கன், அம்பிரியன், ஆங்கிலோசாக்கன், பழையபிரசியன், காதிக் முதலான பல்வேறு சொற்களாகப் பிளவுபட்டதென்க. இதனால், ஒரு மொழியிற் பிறந்தன என்பதன்கருத்துப் பழைய நிலையில் ஒன்றாயிருந்த ஒரு பாஷைதானே புதுநிலையிற் பலவாறாகப் பிரிதலுறுவதாயிற்றென்பதும், அதனால் அவையொன்றோடொன்று இனப்படுதலும் நனிவிளங்குதலின் ஒரு பாஷையிலிருந்து பிறிதோர் பாஷை பிறக்குமென்று உண்மையுணராது வாதிடுவார் கூற்றுப்பொருந்தாமைகாண்க இது நிற்க.

இனி, ஒரு சொல் மற்றொன்றோடினமாமென்பதனை யறியுமாறு காட்டுவாம். பண்டொருநாள் மக்களெல்லாம் சொற்சொல்லுமா றறியாது மிக்கதோர் அநாகரிக நிலையிலிருந்தார். அப்போது அவர் தங்கேளிரொடு செறியவிருந்து தங்கருத்தினை அவர்க்குப் புலப்படுத்தலெல்லாங் குறிகளாற் செய்துபோதருவாராயினர். அங்ஙனம் போதருங்கால் இடர்ப்பாடுடையாராய் இலேசிலே தங்கருத்துத் தெரிக்குங் கருவியுணர்ந்து சொற்சொல்லத் தொடங்கினர். அங்ஙனந் தொடங்குகின்றுழித் தமக்கு அவ்வநாகரிக நிலையினும் இன்றியமையாது வேண்டப்படும் பொருடெரிப்பதற்கே சொற்குறிதருதற்கு ஒருப்படுவாராதலால் அவ்வநாகரிக நிலையில் முதன்முதற் றோற்றமுற்றெழுந்த சொற்களானேதாம் பிற்காலத்தவற்றினை அடிப்படையாகக் கொண்டெழுந்த பாஷைகள் தம்முளினமுடையவாதல் உணரப்படும். அவ்வாறு அவ்வநாகரிகநிலையில் உற்பத்தியான சொற்கடாம் யாவையோவெனிற் காட்டுதும். அநாகரிக மக்கள் முதன் முதற் சொல்லுரைப்பத் தொடங்கிய காலையில் பேசுகின்ற தம்மையும், தாமொழிவது முன்னின்று கேட்போரையும், தாம் பிறர் ஒருவரைச் சுட்டியே முன்னின்றாரொடு பேசவேண்டியிருத்தலால் அங்ஙனம் பேசப்படுவோரையுங் குறிப்பிடுதற்குரிய சொற்களறிந்துரைத்தார். அவைதாம், நான், நாம் என்னுந் தன்மைப்பெயரும்; நீ நீர். என்னும் முன்னிலைப்பெயரும், அவன், அவள், அவர். அது, அவை என்னும் படர்க்கைப்பெயருமாம். ஆதலின், இவ்விடப்பெயர்கள் ஒப்புமையாற்பாஷைகள் தம்முள் இனமுடையவாதல் தெளியப்படும். பின்னர், அம்மக்கள் அங்ஙனமுரையாடுங்கால் இவரெமக்கு இன்ன கேளுரிமையுடையார், நமக்கு இன்னவுரிமையுடையாரென்று அறிவுறுத்துகின்ற சொற்களறிந்துரைப்ப: அவை, அம்மை, அப்பன், பிள்ளை, கணவன், மனைவி, அண்ணன், தம்பி, அக்கை, தங்கை முதலானவாம்; இம்முறைப்பெயர்களானும் பாஷைகள் இனமுடைமை தேறப்படும். பின்னர், தாம் உய்யும்பொருட்டு வேண்டப்படும் பொருட்பெயர் அறிந்துவழங்குவர். அவை காய், கனி, கிழங்கு, இலை, நெல்,

தினை, வரகு, நீர், பால், தேன், முதலியனவாம். இவ்வுணவுப்பொருட்பெயரானும் பாஷை ஒற்றுமை நன்கறியப்படும். பின்னர், இவ்வுணவுப்பொருள்களை இத்துணை யென அளந்தறிதற்கு வேண்டப்படும் பெயர்களை அறிந்து சொல்வர்; அவை, ஒன்று, இரண்டு, மூன்று முதலான எண்ணலளவைச் சொற்களும், தொடி, பலம், வீசை முதலான எடுத்தலளவைச் சொற்களும், சாண், அடி, முழம் முதலான நீட்டலளவைச் சொற்களும், ஆழாக்கு, உழக்கு படி, குறுணி, பதக்கு முதலான முகத்தலளவைச் சொற்களுமாம். ஆகவே, இவ்வெண்ணுப்பெயர்களானும் பாஷை யொற்றுமைகண்டறியலாம். பின்னர், இவ்வுணவுப்பொருளை வைத்துண்ணுங் கலங்கள் வேண்டப்படுமாதலின் அக்கலங்களின் பெயர் தோன்றாநிற்கும். அவை, குடுவை, தாழி, பானை, கலயம், அகப்பை முயலியனவாம்; ஆக, இக்கலப்பெயரானும் பாஷையினியைபு காணக்கிடக்கும். பின்னர், இவர் மழையினும் வேனிலினும் ஒதுங்கும் இடங்களின் பெயர் தோன்றும்; அவை, குடில், முழை, வீடு முதலியனவாம்; எனவே, இவ்வுறையுளின்பெயரானும் பாஷாசம்பந்தம் அறியப்படும்; பின்னர் இவர்க்கு நாடோறும் பொருந்தவேண்டும் ஐம்பெரும்பூதங்களின் பெயர் தோன்றும். அவை, மண், நீர், தீ, கால், வான் என்பனவாம்; இப்பூதப்பெயரானும் அவற்றினியைபுவிளங்கும். பின்னர், இவர் நாடொறுங்காணும் விலங்கினங்களின் பெயர் உண்டாகும். அவை, ஆடு, மாடு, எருமை, நாய், பூனை, பன்றி. புலி, யானை முதலியனவாம். என, இவ்விலங்கின்பெயரானுஞ் சொல்லொற்றுமை புலப்படும். பின்னர், தம்முடம்பின்கண் உள்ள உறுப்புக்களைக் குறிப்பிட வேண்டுதலின் அவற்றிற்குப் பெயரிடுவர். அவை, தலை, முகம், கழுத்து, மார்பு, கை வயிறு, தொடை, கால், அடி முதலியனவும், கண், காது, மூக்கு, வாய், நா, விரல், உகிர், மயிர் முதலியனவுமாம்; ஆகவே, இவ்வுறுப்புப்பெயரானும் மொழியொற்றுமை தேறப்படும். இனி, இவ்வாறெல்லாம் இவர் பொருள்கட்குப் பெயரமைக்குமாறு அறிந்தபின், தாம் நிகழ்த்தும் வினைகட்குப் பெயரிடுவர். அவை, நட, இரு, போ, வா, உண், தின், குடி, பார், கேள், சொல் முதலியனவாம். ஆகையால், இவ்வினைப்பெயரானும் பாஷைகளினப்படுமாறு தெரியலாம். இவ்வாறெல்லாம் யாம் பகுத்துக்காட்டிய தொகுதிப்பெயர்கள் பத்தானும் இருவேறு பாஷைகள் ஒப்புமையுடையவாதல் காணப்படுமாயின், அவை யிரண்டும் முன்னொருகாலத்து ஒரு சொல்லாயிருந்து பின் வேறுபட்டனவாமென்பது நன்குபெறப்படும்; மற்று இப்பத்துவகைப் பெயர்களானும் அவை யிரண்டும் இயைபுடையவல்லவாதல் துணியப்படுமாயின், அவை யிரண்டும் பிற்காலத்தொன்றோடொன்று பெரிதுமருவி வழங்குமாயினும் அதுபற்றி அவை யினமுடையவென்று கொள்ளுதற் கிடம்பெறாவாய் வேறு வேறு நிலையுமிலக்கணத்தவாமென்பது துணியப்படுமென்க. இது நிற்க.

இனி மேலே காட்டிய பரிசோதனையால் தமிழும் வடமொழியுந் தம்முள் ஒரு சிறிதும் இயையாத வேறு வேறு பாஷைகளாமென்பது நிறுத்தமுறையானெடுத்து விளக்குவாம். முன்னர், அவ்விருமொழிகளின் இடப்பெயர்களை யாராய்வாம். தமிழில் நான் நாம் என்பன தன்மைப்பெயர், வடமொழியில் அகம் வயம் என்பன தன்மைப் பெயர்; தமிழில் நீ நீர் என்பன முன்னிலை, வடமொழியில் த்வம், யூயம் என்பன முன்னிலை; தமிழில் அவன், அவள், அவர், அது அவை என்பன படர்க்கை, வடமொழியில் அஸௌ அமி அமூ: அத: அமூநி என்பன படர்க்கை; இவை வேறுதல்காண்க. இனி

முறைப்பெயர்கள் வருமாறு:—தமிழில் அம்மை அப்பன், வடமொழியில் மாதா பிதா; தமிழ் பிள்ளை, வடமொழி சுத, பால; தமிழ் கணவன் மனைவி, வடமொழி பதி: வல்லப பார்யா; தமிழ் அண்ணன் தம்பி, வடமொழி அக்ரஜா ப்ராதா; தமிழ் அக்கை தங்கை, வடமொழி ஸ்வஸா. இவை வேறுயின; பின்னர் உணவுப்பெயர்:—தமிழ் காய், கனி; வடமொழி சலாடு பலம்; தமிழ் நீர் பால் தேன், வடமொழி ஜலம் பயஸ் மது; இவையும்வேறுதல்காண்க. இனி, எண்ணுப்பெயர்:—தமிழ் ஒன்று இரண்டு, மூன்று, வடமொழி ஏகம் த்விதம் த்ரிதம்; இவையும் வேறுதல்காண்க. இனிக்கலப்பெயர்:—தமிழ் குடுவை தாழி பானை, வடமொழி குண்டம் மந்திவி கடம்; இவையும் வேறுதல்காண்க. இனி, உறையுளின்பெயர்:-தமிழ் முழை ,வீடு, வடமொழி குகா கிருகம்; இவையும் வேறும். இனி, பூதப்பெயர்:-தமிழ் மண் நீர் தீ கால் வான், வடமொழி பிருதிவி அப்பு தேயு வாயு ஆகாயம்; இவையும் வேறும். பின்னர் விலங்கின் பெயர்:-தமிழ் ஆடு, மாடு, எருமை, நாய் பூனை பன்றி, புலி, யானை, வடமொழி அஜம் மகிஷா சுநக மார்ஜ்ஜாலம் வராகம் வியாக்ரம் தந்தி; இவையும் வேறுயின. பின் உறுப்பின்பெயர்:—தமிழ் தலை, முகம், கழுத்து, வடமொழி சிரஸ் வதநம் கண்டம்; இவையும் வேறுயின. இனி, வினைப்பெயர்; – தமிழ் நட இரு, போ, வா, உண், தின், குடி, பார், கேள், சொல், வடமொழி சர், அஸ், கம், ஏ, அத் பக்ஷ, பா, பஸ், ஸ்ரு, வத்; இவையும் வேறுயின. இங்ஙனம் எடுத்துக்காட்டிய முதலூற்பத்திச்சொற்கள் இவ்விருவகை மொழியினும் ஒரு சிறிதும் இயைவுபடுதலின்றி வேறு வேறாக நிற்றல் இனிது காணப்படுதலின் இவை ஒன்றோடொன்று இனப்படும் பாஷைகளல்லவென்பது கடைப்பிடிக்க. இனி மேலே குறிப்பிட்ட பத்துவகையான தமிழ் முதலூற்பத்திச் சொற்களெல்லாம் கன்னடம், தெலுங்கு, மலையாளம், துளுவு, குறும்ப, இருள, எர்க்கலா, ஏனாதி முதலான பாஷைகட்கெல்லாம் பொதுவாய் ஒரு பெற்றிப்பட நிற்றலின் அப்பாஷைகளெல்லாந் தம்முள் ஓரினமுடைய ஒரு தொகுதியாமென்பதூஉம், இத்தொகுதிமொழிகடாமுந் தொன்னாளில் ஒரு மொழியான தமிழ் மொழியாயிருந்து பிற்காலத்து வேறு வேறு பிரிந்தனவாமென்பதூஉம் இவ்வியைபு பற்றி உணர்ந்துகொள்க. இது நிற்க.

இனி, தமிழும் வடமொழியும் முதலூற்பத்திச் சொற்களிற் றம்முளியையாமை காண்டுமாயினும், வடமொழிச் சொற்கள் பல இஞ்ஞான்றைத் தமிழிற் பெரிதுகலவி வழங்கலென்னையெனின்; – வடநாடுகளில் இருந்த ஆரியர் அந்நாடுவிட்டுப் பெயர்ந்து தமிழ் நாட்டகத்தே குடிப்புகுந்தார். புகுதலும், 'விருந்தோம்பல்' வாழ்க்கையிற் சிறந்தோரான தமிழ் நன்மக்கள் அவரையேற்று அவரோடொருமித்து வாழ்வாராயினர். அவ்வாறு ஒருமித்து வாழுநாளில் ஆரியர் வழங்கிய வடமொழிச் சொற்கள் தமிழினும், தமிழர் வழங்கிய செந்தமிழ்ச்சொற்கள் வடமொழியினுங்கலந்து நிலைபெறுவவாயின வென்க. இங்ஙனங்கலத்தல் உலகவியற்கையாம். இஞ்ஞான்றும், ஆங்கிலமக்கள் எம்மோடு விராய் வாழ்தலால் கோப்பி, விவில், போத்தல், புத்தான், தாலகிராமம், கோப்பை, கோட்டு முதலான அவர் பாஷைச்சொற்கள் தமிழினும், கட்டுமரம், தோப்பு, கஞ்சி, பஞ்சு முதலான தமிழ்ச்சொற்கள் ஆங்கிலத்தினும் நடைபெறுகின்றன. முன்னும் மொகலாயர் இந்நாடுகளை அரசாண்டகாலத்து அவர் சொற்களும் விராயின; துருக்கர் கொடுங்கோலோச்சியபோதும் அவர்க்குரிய சொற்கள் அவ்வாறே கலந்தன; மகாராட்டிரர் அரசுபுரிந்த நாளினும் அங்ஙனமே அவர் சொற்களும் இங்கே இடை நுழை

ந்து வழங்கின. ஆரியர் மிக நெருங்கிப்பழகாத பண்டைநாளில் எழுதப்பட்ட தமிழ் நூலுரைகளில் வடசொற்கள் காணப்படாமையும், அவர் சிறிது நெருங்கத்தொடங்கிய நாளில் எழுந்த தமிழ் நூலுரைகளில் அதன் சொற்கள் அருகி ஒரோவிடத்துவருதலும், அவர் மிக நெருங்கிய பிற்காலத்து அச்சொற்கள் மிக விராவுதலும் யாங்கூறும் உரையினை நிறுத்தும் பிரமாணங்களாம். அற்றேல் அஃதாக, வடமொழிச்சொற்கள் தமிழிற் பெருவரவினவாய்ப் புகுந்தவாறுபோலத் தமிழ்ச்சொற்களும் அதன்கட்புகுதாமையென்னையெனின்;—பண்டை வடமொழி உலகவழக்கொழிந்து இறந்து பட்டமையால் பிற்காலத்து அதன்கட் டமிழ்ச்சொற்கள் புகுதற்கு இடம் பெருவாயின. யாண்டும் உலகவழக்கொழியா இருமொழிகள் ஒருங்கு சேர்ந்தா லவற்றின்சொற்கள் தம்முள் விராவுதலல்லது, உவுக வழக்கிறந்த சொற்கள் அங்ஙனம் விராவுதலில்லையாம். அற்றேல், வடமொழி யிறந்து பட்டமையின் அதன் சொற்கள் தமிழில் வந்து புகுதலென்னையெனின்;—அறியாது கடாவுகின்றாய். இறந்துபட்ட ஒருமொழி நெடுக ஒழுகாது ஓரிடத்து அமைந்து நிற்கும் நீர்நிலைபோல்வதாம்; உலகவழக்குடைய மொழி நீர்ப்பெருக்குற்று இனிது ஒழுகும் யாறு போல்வதாம்; யாற்று நீர் வறக்கும்வழி நீர்நிலையின் வரம்பை ஒரு புடையறுத்து யாற்றுக்கு நீரூட்டிப் பின் அவ்வரம்பைத்தடைசெய்தல்போல, உலகவழக்கின்கட் செல்லும் ஒருபாஷை காலத்திரிபுக்கும் நாகரிகவளர்ச்சிக்கும் ஏற்பச்சொற்கள் பெறும்பொருட்டு இறந்தொழிந்த பாஷைச்சொற்களைக் கையரிக்கொண்டு அவ்வாற்றாற் றன்பயப்பாடு பெரிதுடைத்தாய் இனிது நடைபெறாநிற்கும். இவ்வியல்பிற் கிணங்கவே உலக வழக்குடைய தமிழ் உலகவழக்கில்லா வடசொற்களைத்தானெடுத்துத் திரித்துப் பயன்படுத்து அவ்வடமொழிக்கும் ஒருபெருமை தோற்றுவிக்கின்றது. இவ்வாறே ஆங்கிலபாஷை, இலத்தின் கிரேக்கு முதலான இறந்தொழிந்த பாஷைச்சொற்களை எடுத்துப் பயன்படுத்துதலும் இதனோடொத்துநோக்கற்பாலதாம். இவ்வியல்பறியவல்லார் வடசொற்கள் பிற்காலத்துத் தமிழிற் பெரிது புகுதல்பற்றி இழுக்கில்லை யென்பதுணர்வர் என்க.

இஃதிங்ஙனமிருப்ப, முன்னாளில் ஆரியர் தமிழரோடொருங்குறைந்த காலத்துத் தமிழ்ச்சொற்கள் பல வடமொழியிற்புகுந்து நடைபெறுவனவாயின. அவை தமிழ்ச்சொற்களென்று அறியமாட்டாத ஆரியப்பண்டிதர் சிலர், அவை வடசொற்களேயாமென்றும், அவ்வடசொற்களையே தமிழர் எடுத்து வழங்கினாரென்றும் மொழிகளின் இயற்கையறியாதுரைத்து எதம்படுகின்றார். அங்ஙனம் உரைப்பாருரை அறிவுநுண்மையின்றிப்போலியாதல் தெரிக்குமுகத்தான் வடமொழியிற்புகுந்த தமிழ்ச்சொற்களிற் சிலவற்றை ஈண்டுத் தந்துகாட்டி அவற்றிற் குற்பத்தி கூறுவாம். அவ்வாறு உற்பத்திகாண்பதற்கு உரிமையுடைய கருவிகள் கண்டாலல்லது, இருமொழியினும் ஒப்பவழங்கும் ஒரு சொல்லை ஒருமொழிக்கே உரியதெனக்கிளத்தல் நியாயவுரையாகாமையான் அக்கருவிகள் சில ஈண்டுக்குறித்திடுவாம். ஒருசொல் வடமொழியில் அருகிய வழக்கமுடையதாய்த் தோன்றித் தமிழிற் பெருகிய வழக்குற்று நிகழுமாயினும், அச்சொல்லுணர்த்தும் பொருளைச் சுட்டுஞ்சொற்கள் வடமொழியிற் பலஇருப்பத் தமிழில் அப்பொருளை யுணர்த்த அச்சொல் ஒன்றே வழங்குமாயினும், அச்சொல் வடமொழியோடினப்பட்ட பாஷைகளிற் காணப்படாதாகத் தமிழோடினப்பட்ட பாஷைகளில் அதுபெரிது காணப்படுமாயினும், அச்சொல்லுக்கு வடமொழி வல்லார் கூறும் உற்பத்திப்பொருள் உலக வியற்கைக்கும் அறிவு நுட்பத்திற்கும் இயையாதொழியத்தமிழ்நூன்முறைப்படி

சொல்லும் அப்பொருள் அவ்விரண்டிற்கும் மிகப் பொருந்துமாயினும், அச்சொல்லுக்கு வடநூலார் கூறும் முதனிலையிலிருந்து வடசொற்கள் பல தோன்றுவாகத் தமிழ் நூன்மரபிற்கேற்ப அதற்குச் சொல்லப்படும் முதனிலையினின்று பல தமிழ்ச்சொற்கள் தோன்றி நடைபெறுமாயினும், அச்சொற்பொருள் வடமொழியில் உவம உருவக இயையான் வழங்கப்படுவதாகத் தமிழில் அம்முதனிலைப்பொருளே பொருந்தக்கொண்டு நிலவுமாயினும் அவ்வொருசொல் வடமொழிக்குரியதன்று மற்றுத் தமிழிற்கே உடைமையாமென்க.

இனித்தமிழிலிருந்து வடமொழியிற்போய் நடைபெறுந் தமிழ்ச்சொற்கள் சில வருமாறு:—ஆணி, அடவி, கடு, கலா, குடி, குண்டம், கூனி, குளம், கோட்டை, சவம், சாயா, பட்டினம், பாகம், மீனம், வளையம், நாரங்கம், முகம், முதலியன.

இவற்றுள், ஆணி அடவி என்னுஞ்சொற்கள் அள் என்னும் முதனிலையிற் பிறந்தனவாம்; அள் என்னும் முதனிலை நெருங்கு என்னும் பொருளை உணர்த்துவது; இப்பொருட்டாதல் "அள்ளூறித்தித்திக்கும்" என்னுந் திருவாக்கினும் ஆசிரியர் நச்சினார்க்கினியர் சிந்தாமணியுரையினுங்கண்டுகொள்க. விரல்களை நெருக்கி நீர்முகத்தலால் அள்ளல் முகத்தலென்னும் பொருளுமுணர்த்தும்;இம்முகத்தற்பொருளும்அதன்கண்உண்மைபற்றிஅளவு அளவை என்பனவும் அம்முதனிலையிற்பிறக்கும்;ஒருவரோடொருவர் நெருங்கிப்பழகுதலால் அளவுதல் அளாவுதல்என்பன கலத்தல்என்னும்பொருளைஉணர்த்தி அதனினின்றே பிறந்தன;குறுகிய இடமுடைத்தாதல்பற்றிஅளைஎன்பதும் இம்முதனிலையில் தோன்றிற்று, இதுபற்றியே மிகக்குறுகிய இடத்தை 'நெரிசலானஇடம்' என்றுவழங்குப. ளகரம் ணகரமாகத்திரியுமியல் புடைமையால்அள் எனும் முதனிலை அண் என்றாய் அருகு என்னும் பொருளை உணர்த்தும்; இம்முதனிலையினின்று அண்ணல் என்பது உண்டாயிற்று, இதன்பொருள் தன்னுடன் நெருங்கப் பிறந்தவன் என்றால் தன்னுடன் பிறந்தானென்பது, இவ்வண்ணல் எனுஞ்சொல் பிற்காலத்து லகரம் னகரமாய்த்திரிந்து அண்ணன்என வழங்குகின்றது; இன்னும் இம் முதனிலையினின்று அணவுதல், அணில், அணு, அணை என்பன உண்டாம்; முறையே இவற்றின் பொருள் நெருங்குதல், மரக்கிளையில் ஒட்டிக்கொண்டிருக்கும் ஒரு விலங்கு, மிகச்சிறியது,நீரை நெருக்கித்தடைப்படுத்துவது அல்லது தழுவு தழுவப்படுவது என்பனவாம்; இவ் அண் என்னும் முதனிலை நீண்டு ஆண் எனவாய்க்கருவிப்பொருளையுணர்த்தும் இவிகுதிபுணர்ந்து ஆணி என நின்று மரத்தில் நெருங்கும் இரும்பினை உணர்த்தும். இனி, இவ் அள் என்னும் முதனிலை நெருங்கு என்னுந் தன்வினைப்பொருளை யுணர்த்துதலால் இதனைப் பிறவினைப்படுத்தும்பொருட்டுத் தகரவிகுதிபுணர அம்முதனிலை அட் என நின்று பிறவினைப் பொருளை உணர்த்தும்; இதிலிருந்து அடகு, அடல், அடவி, அடி, அடுக்கல், அடுப்பு, அடை, முதலியன பிறக்கும்; முறையே இவற்றின்பொருள் ஒருவனிடத்து ஈடாக நெருக்கப்பட்டபொருள், பகைவனை நெருக்கிக்கொல்லல், மரங்களால் நெருக்கப்பட்ட காட்டிடம், நிலத்தொடு பொருத்தப்பட்ட உறுப்பு, ஒன்றோடொன்று நெருக்கப்பட்ட பக்கமலை,தீயினை நெருக்கி எரிப்பது,இரண்டுதரம் நெருக்கப்பட்ட அப்பம் என்பனவாம். ஒரோவொருகால் இம்முதனிலையின் பிறவினைப்பொருளை மறந்து அர்விகுதி கூட்டித்தன்வினைப் பொருள்பட அடர்தல் எனவும் வழங்குப; இஃதருகிய

வழக்கமாதலானும் அட் என்னும்பகுதி பிறவினைப் பொருள்பட நிற்றலே பெருவரவின தாகலானும் இதற்குரிமையுடையது பிறவினைப் பொருளாமென்றே துணிக இவ்வாற்றால் ஆணி, அடவி யென்னுஞ் சொற்கள், தமிழிற் பெருவரவிற்றாய் நடைபெறும் அள் என்னும் முதனிலையினின்று பிறந்து தமிழில் நடைபெறுதலானும், வடமொழியிலவற்றிற்கு இங்ஙனம் உற்பத்திகூறலாகாமையானும், இவை தமிழோடினப்பட்ட எல்லாமொழிகளினுங்காணக்கிடப்ப வடமொழியோ டினப்பட்டவற்றுட்காணப்படாமையானும் இவை தமிழுக்கே உரியனவாமென்க.

இனிக்கடு என்பது கள் என்னும் முதனிலையிற் பிறந்தது. தென்னை, பனை, ஈந்து முதலான மரங்களினின்று இறக்கப்படும் இரசம் கள் எனப்படும். இது காரமுடைய பொருளாதலால் இம்முதனிலையினின்று பிறக்குஞ்சொற்களெல்லாம் அப்பொருண்மேலவாகவே வருவனவாம். இதிற்பிறப்பன களர் களா களிமுதலியன; முறையே இவற்றின்பொருள் காரமான உவர்நிலம், உவர்ப்பான ஒருகனி, காரத்தினாலுண்டான மதர்ப்பு என்பன. இனி இக்கள் என்னும் முதனிலை வினையாய்ப் புடைபெயர்ச்சி உணர்த்துங்கால் பறித்தல் என்னும் பொருளுந்தரும்; இப்பொருட்பேறுள்ள சொற்கள் கள்வன், களை முதலியன; கள்வன் பிறர்பொருளைப் பறிப்பவன்; களை பறிக்கப்படுவது. காரமுடைமை யுணர்த்துங் கள் என்னும் பெயரை வினைப்படுத்தும் பொருட்டு இ விகுதி புணர்ந்து இரண்டுங் களியென வேறோர் முதனிலையாய் நின்று களிப்பு, களித்தல் முதலான சொற்களைப் பிறப்பிக்கும். பறித்தற்பொருளையுணர்த்துங் கள் எனும் வினைப்பகுதியோடு ஐ யென்னும் பகுதிப்பொருள் விகுதிபுணர இரண்டுங் களை என்னும் வேறோர் முதனிலையாய் நின்று களைதல் களைவு முதலிய சொற்களைப்பிறப்பிக்கும். இனிக் கள் என்னும் பெயர் முதனிலையை வினைப்படுத்திக் காரமுடைமை என்னும் அதன்பொருளை மிகுதிப்படுத்துந் தகரவிகுதிபுணர இரண்டும் கட் என்னும் முதனிலையாய்க் கடம், கடி, கடு, கடுகு, கடுப்பு, கடுமை முதலிய சொற்களைத் தோற்றுவிக்கும்; இவற்றள், கடம் என்பது செல்லுதற்கு அரியநெறியினை யுணர்த்தும்; கடியென்பது கரிப்பு களிப்பு முதலிய பொருளை உணர்த்தும்; கடு என்பது காரமுடைய கடுக்காய், கைப்பானபொருள், கடுகுரோகணி முதலியவற்றை உணர்த்தும்; கடுகு என்பது காரமுள்ள ஐயவியினை யுணர்த்தும்; கடுப்பு காரமுடைமையால் உடம்பின்கட் டோன்றும் ஒரு தொழிலினை யுணர்த்தும்; கடுமை யென்பது காரமுடைமையோடொப்புமையுடைய வன்குணத்தை உணர்த்தும். இம்முதனிலையினின்றே கடிநம், கடூரம் முதலான வடசொற்களுந் தோன்றுதல்காண்க. இவ்வாற்றாற் 'கடு' வென்னுஞ் சொல் தமிழிற்கே யுரித்தாதல் தெற்றெனப் புலப்படும்.

இனிக் கலா என்பது கல் என்னும் முதனிலையிற் பிறந்ததொன்றாம். இம்முதனிலை அறிவுகொள் என்னும் பொருளைத்தெரிக்கும். கல்வி, கல்லூரி, கற்பு, கழகம் முதலிய சொற்கள் அதிற்றோன்றியனவாம். இவற்றுள், கல்வி என்பது கற்கப்படுவது எனவும், கல்லூரி என்பது அறிவுதரப்படுமிடம் எனவும், கற்பு என்பது ஒருவன் விதித்த விதிவழியொழுகும் ஒழுக்கம்எனவும், கழகம்என்பது கலைபயிற்றப்படும் இடமெனவும் பொருள்குறிக்கும். இவற்றிற் கழகம் எனுஞ்சொல் களகம் என்றாய்ப் பின் களம் எனத்திரிந்து இடத்தினை யுணர்த்தும். இவ்வாறு கலா வென்னுஞ் சொல்லுக்கு வட

மொழியினுற்பத்தி கூறலாகாமையானும், அது தமிழ்ப்பகுபத வுறுப்புப்பெற்றுப்பொருந்த முடிதலானும் அது தமிழுக்கே யுரியதாம். கலையென்னுந் தமிழ்ச்சொல்லையே கலா வெனத்திரித்து வழங்கினர் வட நூல் வல்லாரென்றுணர்க.

இனிக்குடி, குண்டம், குளம், கூனி, கோட்டை முதலியன கு என்னும் முதனிலையிற் பிறந்தன. இது குவிவு, கு என்னும் ஒலி இவற்றைக் காட்டும். மக்கள், இதழ்களைக் குவிக்குமிடத்துத் தோன்றுங் கூம்பலுருவத்தினையும், அங்ஙனங் குவித்துக்கூறும்வழிப் பிறக்கும் ஒலியினையும் இயற்கையாற் பலமுறை கண்டுவைத்து, அவ்வியற்கைக்காரணம்பற்றிப் பொருள்கட்குப் பெயர் கூறிவருகின்றார். குவிந்தவடிவத்தை உணர்த்தும் இக் கு என்னுமுதனிலையினின்று குகை, குட்டம், குடம், குடந்தம், குடம்பை, குடா, குடி, குடில், குடுவை, குடை, குண்டம், குணில், குப்பை, கும்பம், குமிழி, குலம், குலை, குவடு, குவவு, குவளை, குவால், குவிவு, குழல், குழாம், குழாய், குழி, குழிசி, குழுவு, குழை, குள்ளம், குளம், குற்றம், குற்றி, குறங்கு, குறள், குறில், குறும்பு, குறை, குன்றம், குனிவு என்பன பிறக்கும். இங்ஙனம் இப்பகுதியினின்று பிறக்குஞ் சொற்களின் வேறுபாடு தோற்றுவித்தற்பொருட்டு க், ட், ண், ம், ல், வ், ழ், ள், ற், ன் முதலான ஒற்றெழுத்துக்கள் அம்முதனிலையோடு கூடித் தொகுதி தொகுதியாக மேற்கிளந்த சொற்களைப் பிறப்பிக்கு மியல்பினவாம். க் என்னும் ஒற்றொடுகூடிய குக் என்னும் முதனிலையிற் குகை என்பதுதோன்றி உள்ளே குவிந்து செல்வது என்னும் பொருளை உணர்த்தும். இனி ட் என்னும் ஒற்றோடு கூடியகுட் என்னும் முதனிலையிற் பிறந்த சொற்பொருள் கூறுவாம். நிலத்தின் உள்ளே குவிந்திருப்பதுபற்றிக் குட்டம் என்பது நிலவாழத்தை உணர்த்தும்; குவிந்த வடிவுடைமையால் குடம் என்பது பானையினை உணர்த்தும்; உடம்பைக் குவித்து வளைதலாற் குடந்தம் என்பது வணக்கத்தை உணர்த்தும்; உள்ளே குவியக் கட்டப்படுதலாற் குடம்பை என்பது கூட்டினை உணர்த்தும்; நிலத்திலொரு பக்கத்தை யறுத்துக் குவிந்துசெல்லுதலாற் குடா என்பது வளைந்த கடற்பாகத்தை உணர்த்தும்; உள்ளே குவிந்திருத்தலாற் குடி. குடில் என்பன உறையுளை உணர்த்தும்; உட்குழிந்திருத்தலாற் குடுவை சிறு மட்கலத்தை உணர்த்தும்; குவிக்கப்படுதலாற் குடை கவிகையினை யுணர்த்தும். இவ்வாற்றாற் குடி, குடம் என்பன தமிழ்ச் சொற்களே யாதல் காண்க. இப்பெற்றி யினிதுணர்ந்தன்றே ஆசிரியர் **சிவஞானயோகிகள்** திராவிடமாபாடியவுரையிற் குடம் என்பதனைத் தமிழ்ச்சொல்லெனக்கொண்டு 'குடாகாயம்' குளாம்பல் போன்மருவின தமிழ்நூன் முடிபாமென்று கட்டுரைத்ததூஉமென்க. இந்நுட்பந் தேறமாட்டாதார் குடம் என்பதனை வடசொல்லெனக்கொண்டு உற்பத்திகூறமாட்டாமையிற் பெரிது மருள்வர்; அப்பொருளை யுணர்த்துங்கடம் என்னுஞ்சொல் வடமொழியிற் பெரிது வழங்கக்காண்டலானும், குடம் என்பதவ்வாறன்றித் தமிழிற்பெருகியும்வடமொழியிலருகியும் நடைபெறலானும் அது தமிழியற்சொல்லேயாம் என்பதுதுணிபு. இது நிற்க. இனி, ணகரவொற்றோடுகூடிய குண் என்னும் முதனிலையிற் பிறந்த குண்டம் குணில் என்பன குவிந்த வடிவுடைமையாற் பானை, குறுந்தடி என்பவற்றை உணர்த்தும் பகரவொற்றோடு கூடிய குப் என்பதிற்பிறந்த குப்பி, குப்பை என்பன குவிந்தவாயுடைய போத்தலையும், குவிந்துகிடக்கும் அழுக்கின் குவியலையும் உணர்த்தும். மகரவொற்றோடு கூடிய கும் என்பதிற்பிறந்த கும்பம், குமிழ், குமிழி என்

பண குவிந்த பாண்டத்தினையும், குவிந்த மலர் முகிழினையும், நீரிற்குவியும் மொக்குளினையும் உணர்த்தும். லகரவொற்றோடு கூடிய குல் என்பதிற்பிறந்த குலம், குலை என்பன ஓரினமாய்க்குவிந்த உறவினரையும், ஒருங்குசேர்ந்த காய், கனித்தொகுதியினையும் உணர்த்தும். வகரவொற்றோடு கூடிய குவ் என்பதிற் பிறக்குங் குவடு என்பது குவிந்தமலை முகட்டினையும், குவவு குவிவு குவிதற்றன்மையினையும், குவளை குவிந்த நீலோற்பலத்தையும், குவால் குவியலையும் உணர்த்தும். இனி ழகரவொற்றோடு கூடிய குழ் என்பதிற் பிறப்பவற்றின் பொருள் வருமாறு:—குழல், குழாய் உட்டொளையுடைமையால் வேய்ங்குழலை உணர்த்தும். குழாம், குழுவு பலபொருட்டொகுதியை உணர்த்தும். குழி உட்குழிந்திருத்தலால் அப்பெயர்த்தாயிற்று. குழிசி மேற்புடைப்புடைமையால் வயிறு பெரிய மிடாவினை உணர்த்தும். குழை திரண்டிருத்தலாற்குண்டலத்தை உணர்த்தும்; இதனாற் குண்டலம் என்பதும் இம்முதனிலைப்பொருளே தரக்காண்டலின் அதுவுந் தமிழ்ச் சொல்லாமென்றே துணியப்படும். இனி ளகரவொற்றோடு கூடிய குள் என்பதிற்றோன்றிய குள்ளம் என்பது வடிவின் குறுமையினையும், குளம் என்பது உள்ளாழமுடைய விடத்தினையும் உணர்த்தும். இனி, றகரவொற்றோடு கூடிய குற் என்னும் முதனிலையிற்றோன்றிய சொற்பொருள் வருமாறு:—ஒருவர்க்குச் சிறுமையினைத் தருதலால் வழு வினை குற்றம் என்றும், ஆவுரிஞ்சு தறி குறிதாயிருத்தலாற் குற்றி என்றும், முறை முறையே குறுகிப்போதலாற் றொடை குறங்கு என்றும், சிறுகியவடிவுடையது குறள் என்றும், சிறுகிய வோசையுடையது குறில் என்றும், குவிந்த மலைமேற்கட்டப்படுதலால் அரணிருக்கை குறும்பு என்றும், குறுகிக் குவிந்தது குறை என்றும் பெயருடையவாயின. இனி னகரவொற்றோடு கூடிய குன்என்னும் பகுதியிலிருந்து பிறக்குங் குன்றம் என்பது குறுகிக் குவிந்த சிறுமலையினையும், குனிவு என்பதுவளைந்து வெரிந் குவிந்த வடிவத்தினையும் உணர்த்தும். இக்குன் என்னும் முதனிலை கூன் என நீண்டு வளைவினை யுணர்த்தும்; அவ்வளைவினை யுடையோன் கூனன் எனவும் வளைவினையுடையோள் கூனி எனவுஞ் சொல்லப்பட்டாரென்க. மேலேகாட்டிய குட் என்னும் முதனிலை கூட் எனத் திரிந்து பல சொற்களையும், கொட் எனத் திரிந்து பல சொற்களையும், கோட் எனத் திரிந்து பல சொற்களையும் பிறப்பிக்கும். அவையெல்லாம் ஈண்டொருங்கே எடுத்துக்காட்டப் புகின் இவ்வுரை வரம்பின்றிப் பெருகுமாதலால், ஈண்டைக்கு வேண்டுவன மாத்திரையே எடுத்துக்காட்டுவாம். கோட் என்னும் முதனிலையிற் பிறந்து கோட்டை என்பது வளையக் கட்டப்பட்ட அரணினை உணர்த்துதலால் அச்சொல்லுந் தமிழ்ச்சொல்லாமென்பது தெளியற்பாற்றென்க. கோணம் என்னுஞ்சொல் குண் கோண் எனத் திரிந்த முதனிலையிற் பிறந்து வளைவினை உணர்த்தலால் அதுவுந் தமிழ்ச்சொல்லென்பது தேற்றமாம். இங்ஙனங் கோடுங் கொம்பும் வளாரும் இலையும் பூவுங் காயும் பழமும்போல் விரிந்த சொற்கட்கெல்லாந் தான் நிலைக்களனாய் அடிப்படையிற் கிடக்கும் அடிவேர்போல் நிற்பதான கு என்னும் முதனிலை முதலிற் குவிதலென்னும் இயற்கைப் பொருளையும், பின்னர் அதனோடொப்புமையுடைய உட்குழிதற்பொருளையும், பின்னர் உட்குழிதலோடொப்புமையுடைய வளைதற்பொருள் உட்டொளைப்பொருள் குறுகுதற் பொருள் முதலிய பிறவற்றையுந் தந்து அவ்வச்சொற்பொருள்களோடு பெரிதுமிணங்கி நிற்றலெல்லாம் நுணுகிய வுணர்வாற் கண்டுகொள்க. இவ்வாறேஅக் கு என்னும் முதனிலைக்குரிய இயற்கை ஒலிப்பொருட் காரணம் பொருந்தக்கொண்டு அதன்கட்

பிறக்குஞ் சொற்கள் அளவிறந்தனவாம். அவையெல்லாம் சமயம் வாய்க்கும்போது தனித்தனிச் சொல்லாராய்ச்சியாகக் கொண்டு எடுத்து விளக்கிப் போதருங்கடப்பாடுடையோம். இது நிற்க.

இனிச்சாயா, சவம் என்பன சா என்னும் முதனிலையிற் பிறந்தனவாம். இம்முதனிலைப்பொருள் ஒன்றிற் சார்தலென்னும் புடைபெயர்ச்சியாம். நிலத்திற் சார்தலாற் சாயா என்பது நிழலினை உணர்த்தும். சாயை என்னுந் தமிழ்ச் சொல்லினை வடநூலார் சாயாவெனத் திரித்தார். இம்முதனிலையிற் பிறக்குந் தமிழ்ச்சொற்கள் சாடுதல், சாத்து, சாதல், சாம்பல், சாய்வு, சாயல், சாயங்காலம், சார்பு, சாரணர், சாரர், சாரியை, சாழல், மு வியன. சாடுதல், சாயப்பண்ணுதல்; சாத்து, ஒன்றன்மேற் சார்த்தப்படுங்கோடணை; சாதல், நிலத்திற் சார்ந்துகிடத்தல், இறந்தார் எழுதலின்றி நிலத்தே கிடத்தலின் இப்பெயர்த்தாயிற்று; சாம்பல், தன்றன்மைதிரிந்து ஒடுங்குதல், தீயால் நீற்றப்பட்ட பொருள் தன்றன்மைதிரிந்து ஒடுங்குதலின் சாம்பலென்பது நீறு எனவும் பொருளுணர்த்தும்; சாய்வு, சாய்தல்; சாயல், நிலத்திற்படும் நிழல் அல்லது நிறம்; சாயங்காலம், ஞாயிறு மேற்றிசையிற் சாயுங்காலம்; சார்பு, ஒன்றன்கட்சாய்தல், ஒன்றற்கு நிலைக்களம்; சாரணர்; சாரர் பிறர் புரைசல்களை ஒன்றியிருந்து கேட்டு அறிந்துவந்துரைக்கும் வேவுகாரர்; சாரியை, ஓரெழுத்திற்குச் சார்பாய் வரும் பிறிதோரெழுத்து; சாழல், சாய்ந்தாடும் ஒருவகை மகளிர் விளையாட்டு. இனிச் சா என்னும் முதனிலை குறுகிச் ச என நின்று சவம் என்பதனைப் பிறக்கும். இம்முதனிலை செ எனத் திரிந்து செத்தான் என்பதனைப் பிறப்பிக்கும். இவையெல்லாம் நுண்ணுணர்வாற் கண்டுகொள்க. இங்ஙனமாகலிற் சாயா, சவம் என்பன தமிழ்ச்சொற்களென்றே கொள்கவென்பது.

இனிப்பட்டினம் என்பது பண் என்னும் முதனிலையிற் பிறந்தது. பண் என்பது அறிவொருங்கித் திருந்தச்செய்தல் வினையை உணர்த்தும். பண்டம், பண்ணியம், பணம், பணி, பணை முதலிய பல அதன்கட்டோன்றும். அவற்றுள் பண்டம் என்பது அரிது செய்து முடிக்கப்பட்ட பொருளை உணர்த்தும். பண்ணியம் என்பது திருந்தச்செய்யப்பட்ட இனியதோர் அப்பத்தைக் குறிக்கும். பணம் முத்திரையிடப்பட்ட பொற்காசை உணர்த்தும். பணி முற்றச்செய்யப்பட்ட அணிகலத்தை உணர்த்தும். பணை எருவிட்டு உழுது வளம்படுத்தப்படும் வயல் நிலத்தைக்காட்டும். இனி இப்பண் என்னும் முதனிலை தகரவொற்றோடு புணர்ந்து பட் என நின்று பட்டினம் என்பதற்கு முதனிலையாம். பட்டினம் என்பது நாகரிக மிகுதியாற் றிருந்தச் செய்யப்பட்ட நகரத்தினை உணர்த்தும். "காடுகெடுத்து நாடாக்கி" என்பதனானும் இவ்வியல்புணர்ந்துகொள்க. இப்பகுதியிற் பிறந்து ஊரினைக் குறிப்பதான பட்டு என்னுஞ் சொல் ஆதனப்பட்டு, செங்கற்பட்டு, விருதுப்பட்டு, கொட்டாம்பட்டு எனப் பல தொடர்மொழிகளிலியைந்து நின்று அப்பொருளே தருமாறு கண்டுகொள்க. இதனாற் பட்டினம் என்பது வடசொலன்மையும், அது தமிழ்ச்சொல்லாதலைத் தெரிக்கும் 'பட்டினப்பாலை' முதலான ஆன்றோர் பிரயோகமுண்மையுங்காண்க.

இனிப் பாகம் என்பது பக் என்னும் முதனிலையிற் பிறந்ததொன்றாம். இதழ் இரண்டும் பிளவுபடுங்கால் ஆண்டு இயற்கையிற் பிறக்கும் ஒலி பகரமாதலின் ப என்னும் முதனிலை பிரிதலென்னும் புடைபெயர்ச்சியை யுணர்த்தும். இம்முதனிலையோடு ககரவொற்றுக் கூடி நின்று பக்கம், பக்கு, பங்கு, பகம், பகர்வு, பகல், பகிர்தல், பகுப்பு, பகை, பரிதல், பலகை முதலிய சொற்களைத் தோற்றுவிக்கும். இவற்றுள் பக்கம் இரண்டு கூறாக்கப்பட்டதனுள் ஒன்று; பக்கு, பிளவு; பங்கு, கூறு; பகம், இரண்டு பிளவாயுள்ள குறி; பகர்வு, வாயைப்பிளந்து சொற்சொல்லவேண்டியிருத்தலாற் சொல்லல் என்பதனை உணர்த்தும்; பகல், ஞாயிற்றினாற் பகுக்கப்பட்டதினம்; பகிர்தல், கூறிடுதல்; பகுப்பு, பிளப்பு; பகை, உறவோர் இருவர் தமக்குள் நேரும் பிரிவினைபற்றி நிகழ்வதாதலால் விரோதம் என்னும் பொருளைத்தரும்; பரிதல், பிரிவு; பலகை வாளினாற்பகுக்கப்பட்ட மரத்துண்டு என்பது. இப் ப என்னும் முதனிலை பா என நீண்டு பாகம், பாகுபாடு, பாங்கு, பாதீடு, பாத்தி, பாத்து, பால், பான்மை முதலியவற்றைப் பிறப்பிக்கும். இவற்றுள், பாகம் என்பது கூறிடப்பட்ட பொருளையும், பாகுபாடு கூறுபாட்டினையும், பாங்கு கூறிடப்பட்ட நிலத்தினையும் பாதீடு பங்கிடுதலையும், பாத்தி சிறிது சிறிதாக வகுக்கப்பட்ட பயிர் நிலத்தையும், பாத்து விருந்தினர்க்குப் பகுத்துக் கொடுக்கப்பட்ட உணவினையும், பால் பகல்போல வெண்மையாயிருக்கும் பொருளையும் பகுத்திடப்பட்ட நிலத்தினையும், பான்மை பகுக்கப்படுந் தன்மையினையுங் குறிக்கும். இனி இப்ப என்னும் முதனிலை வ எனத் திரிந்து வகிர், வகை, வகுப்பு முதலிய சொற்களைத் தோற்றுவிக்கும். அவையெல்லாம் ஈண்டெடுத்துரைப்பிற் பெருகும். இவ்வாற்றாற் பாகம் என்பது தமிழ்ச்சொல்லாதல்காண்க.

இனி, மீனம் எனுஞ்சொல் மின் என்னும் பகுதியிற் றோன்றியதாம். கரிய கடலின்கண்ணே மீன் பிறழுங்கால் அதன் அகட்டிலுள்ள வெண்மை பளீரெனக்கட்புலனாதல்பற்றி அஃதப்பெயர்த்தாயிற்று. ஆகாயத்தினும் நட்சத்திரங்கள் அங்ஙனமே பிரகாசிக்கக் காண்டலால் அவையும் வான்மீன் என வழங்கப்படுகின்றன. இம்முதனிலையினின்று மின்னல், மின்மினி, மினுக்கு, மீனும்பூச்சி முதலிய சொற்கள் மிளிர்தலென்னும் பொருள் கொண்டே வருதல்காண்க. மீனைச்சுட்டுவதற்கு மீன் என்னும் அவ்வொரு சொல்லையன்றி வேறுசொல் தமிழிற் காணப்படாமையானும், வடமொழியில் மற்சம் என்பது பெருவழக்காய் அப்பொருளைச் சுட்டிவருதலானும் அம் மீனம் என்னுஞ்சொல் தமிழேயாமென்க.

இனி, வளையம் எனுஞ்சொல் வள் என்னும் முதனிலையிற் பிறந்ததொன்றாம். இம்முதனிலை வளைதலென்னும் புடைபெயர்ச்சியை யுணர்த்தும். இதிற்றோன்றுவன, வள்ளம், வளவு, வளாகம், வளார், வளையம், வளையல் முதலியனவாம். இவற்றுள், வள்ளம் என்பது வட்டமாகவுள்ள கிண்ணத்தை உணர்த்தும்; வளவு வளைத்துக்கட்டப்படுங் கொல்லையினை உணர்த்தும்; வளாகம் சூழவுள்ள தினைப்புனத்தை உணர்த்தும்; வளார் வளைந்துள்ள சிறிய கொம்பினை உணர்த்தும்; வளையம் சூழவளைத்திடப்பட்ட பொற்கம்பியினை உணர்த்தும்; வளையல் மகளிர் கைக்கணியும்போத்தலோட்டை உணர்த்தும். இவ்வள் என்னும் முதனிலை வழ் எனத்திரிந்து செம்மைமாறுபடுதலை உணர்த்தும் இதிற்றோன்றுஞ் சொற்கள்வழு, வழுக்கு முதலியன; இவை குற்றம், தவறுதல்

என்னும் பொருளைக்காட்டும். இன்னும், இவ்வள் என்னும் முதனிலைவட் எனத்திரிந்து வட்டகை, வட்டணை, வட்டம், வட்டிகை, வட்டில், வடி, வடை முதலியவற்றைப் பிறப்பிக்கும்; முறையே இவற்றின் பொருள் வட்டமான சிறு கிண்ணம், வட்டமாயுள்ள தாளம், வட்டவடிவம், வட்டமாயுள்ள கூடை, வட்டமான ஓர் உண்கலம், செம்மைதிரிந்தகுற்றம், வட்டமாகச் செய்யப்படும் உழுந்துணு என்பனவாம். இவ்வாற்றால் வ்ருத்தம் வட்டம் எனத்திரிந்ததென்பார் கூற்றுப்போலியாதல்காண்க. இன்னும், இவ்வள் என்னும் முதனிலை வண் எனத்திரிந்து வண் சிறை, வண்டல், வண்டில், வண்டு, வண்ணம், வணக்கம், வணர் முதலியவற்றைத் தோற்றுவிக்கும். முறையே இவற்றின் பொருள் வளைத்துக் கட்டப்படும் மதில், சுழிந்துசெல்லும் நீர்ச்சுழல், உருள்களுடைய சகடம், வளையல், சுழிந்து சுழிந்து செல்லும் ஓசை, உடம்பின் வளைவு, வளைவு என்பனவாம். இவ்வாற்றால்வளையம் தமிழ்ச்சொல்லாதல் தெளியக்காண்க.

இனி, நாரங்கம் என்பது நல் என்னும் முதனிலையிற்றோன்றி நல்ல மணமுடைய நாரத்தையினை யுணர்த்தும். நன்மையினை உணர்த்தும் நல் என்னும் முதனிலையிற் பிறந்த சொற்கள் அளவிறந்தன. அவைகிடக்க. இந்நல் என்பது நாசிக்கினிமையினை உணர்த்துங்கால் நர் எனவும் நற் எனவுந் திரிந்து நல்ல மணத்தைக் குறிக்கும். நர் என்னும் பகுதியில் நரந்தம் என்பது தோன்றி நறிய மணத்தைச் சுட்டுதல் காண்க. இனி நற் என்னும் பகுதியில் நறவு, நறுமை, நறை என்பன பிறந்து நன்மணமுடைய தேனினையும், நன்மணத்தையுங் காட்டும். இனி நர் எனும் பகுதி ஒரோவொருகால் நார் எனத் திரிந்து நாரங்கம், நாரத்தை, நாரி முதலியவற்றைப் பிறப்பிக்கும். இவற்றின் பொருள் நன்மணமுடைய ஒரு புதல், நன்மணமுடையவேர்: கள் முதலியவாம். இனி நற் எனும் பகுதி நாற் என நீண்டு நாறல், நாறி முதலியவற்றைத் தோற்றுவிக்கும்; நாறல், மணத்தல்; நாறி நன்மணமுள்ள கற்றாழை.இவ்வாற்றால், நாரங்கம்தமிழ்ச்சொல்லாமென்றே கடைப்பிடிக்க.

இனி முகம் என்பது மு என்னும் முதனிலையிற்றோன்றியதாம். மு என்னும் ஒலி தோன்றுங்கால் இதழ் குவிந்து முன் நீளுதலால் அவ்வியற்கைக் காரணம்பற்றி அம்முதனிலை முன் தோன்றுதலென்னும் புடைபெயர்ச்சி உணர்த்தும். இதன்கட்டோன்றுஞ் சொற்கள் வருமாறு:—முகதலை, முகப்பு, முகம், முகவை, முகனை, முகிழ், முகுளம், முகை, முசுப்பு, முதன்மை, முதியர், முதிர்ச்சி, முத்தம், முந்தி, முயற்சி, முன், முனிவு, முனை முதலியன. இவற்றுள். முகதலை என்பது முன் நெய்யுஞ் சீரைத்தலை; முகப்பு, கலத்தை முன்னே செலுத்திமொள்ளல்; முகம், முன்றோன்றுவது; முகவை, முற்சென்று அள்ளும் அகப்பை; முகனை, யார்க்கும் முன்னிற்கும் முதன்மை; முகிழ்: முகுளம்: முகை, முன்றோன்றுகின்ற மலரரும்பு; முசுப்பு, எருத்தின் முதுகின்முன் புடைப்பாய்த் தோன்றுந் திமில்; முதன்மை, முதலாந்தன்மை; முதியர், அறிவால் வயதால் முன் நிற்போர்; முதிர்ச்சி, முற்றிமுதலாய் நிற்றல்; முத்தம், முதன்மைச் சிறப்புடையவித்திலம், இங்ஙனம் இதற்குப் பொருள் காணமாட்டாதார் இது முச் என்னும் வடமொழித்தாதுவிற் பிறந்து சிப்பியினின்று விடுபடுவது என்னும் பொருடரும் முக்தம் என்பதன்றிரிபு என்பர், அத்தாதுப்பொருள் மனோபாவனையாயிருத்தலல்லது இயற்கைப்பொருளாகாமையானும், வடமொழியில் அப்பொருளைக் குறிக்குந்தரளம் எனுஞ்சொற் காணப் படுதலானும் முத்தம் எனுந் தமிழ்ச்சொல்லையே

வடநூலார் முக்தம் எனத் திரித்துக்கொண்டாரென்க; முந்தி, முன்றானை; முயற்சி, மடிந்துகிடவாமல் முன்னேறிச் சென்று வினைநிகழ்த்தல்; முன், முன் இடம், காலம்; முனிவு, முன்றோன்றுவதான வெகுளி; முனை, முன்இடம். இனி இம் மு எனும் முதனிலை நீண்டு மூ என நின்றவழி அதினின்றுமூக்கு,மூச்சு,மூடு,மூதாதை, மூப்பு,மூரி, மூலம், மூலை, மூழி, மூழை, மூளை முதலியன பிறக்கும். இவற்றுள், மூக்கு என்பது முன் நீண்டிருக்கும் உறுப்பு; மூச்சு, முன்தோன்றும் உயிர்ப்பு; மூடு, ஒன்றை முன்னே மறைத்து நிற்பது; மூதாதை, முன்றோன்றிய அப்பன்; மூப்பு, வயதினான்முன்னான தன்மை; மூரி, எருத்தின் முதுகிற் புடைத்து முன்றோன்றுந்திமில்; மூலம் பூண்டிற்கு நிலைக்களனாய் முன்றோன்றும் வேர் அல்லது கிழங்கு, இதனான் மூலம் என்பது வடசொலன்மையுமுணர்க; மூலை, இரண்டு சுவர் ஒடிக் குவியுங்கோணம்; மூழி, மூழை முற்சென்றுமுகக்கும் அகப்பை; மூளை, உயிர்நிலைக்கு இன்றியமையாதாய் முன் உள்ள முதற்பொருள். இங்ஙனம், இம் ழு ழூ என்னும் முதனிலைகளை அசைத்து விகுதி முதலியவற்றோடு பொருத்துதற் குபகாரமாய் இடையிலே வரும் ஒற்றுக்கள் அப்பகுதிப்பொருளே தம்பொருளாகப் பெற்றுவருதல்காண்க. இவ்வாற்றால் முகம் என்பது தமிழ்ச்சொல்லேயாதலும், அதனைக் குறிப்பதற்கு வடமொழியில் ஆநநம், வதனம் முதலான பல சொற்கள் உண்மையுந் தெளிந்துகொள்க.

இன்னுமிவ்வாறே வடமொழியில் வழங்குந் தமிழ்ச் சொற்கட்கெல்லாம் உற்பத்திகண்டு கூறப்புகுந்தால் இவ்வுரை மிக விரிந்திடுமென அஞ்சி நிறுத்தினாம். வித்துவசிகாமணியான நம் ஆப்தர் ஸ்ரீமத், கார்த்திகேய முதலியாரவர்கள் இவ்விஷயத்தைவிரிவாயெழுதுதலால் அவர்களெழுதுபவற்றுட் பொருந்துவனவெல்லாங்கொள்க.

ஈண்டிதுகாறுங் கூறியவாற்றாற் சொற்கள் முதன்முதலுற்பத்தியாம் முறையும், அம்முறைதானும் உலகவியற்கையாய் நடைபெறுதலும், இவ்வியற்கையினை யறிவொருங்கி யாராயுமிடத்து ஒருமொழி பிறிதொன்றற்குப்பிறப்பிடமாகாமையும், ஒருமொழி பிறிதொன்றுக்குத் தாயென்பார் கருத்து அவ்வொன்றுதானே பிற்காலத்துப் பலவாய் விரிந்தமரபுநோக்கி எழுந்தவாறும், அங்ஙனம் விரிந்த அப்பலவுந் தம்முளினமுடையவாதலறியுமாறும், அங்ஙனம் நுணுகியறியும்வழித் தமிழும் வடமொழியுந் தம்முள் ஒரு சிறிது மியையாமையும், தமிழ், மலையாளம், தெலுங்கு, கன்னடம், துளுவு, எர்க்கலா முதலியன தம்முள் இயைபு பெரிதுடையவாதலும், தம்முள் மறுதலைப்பட்ட இருமொழிகள் ஒன்றோடொன்று பிற்காலத்து விராவுமாறும், அங்ஙனம் விரவுதன்முறை யுணரும் வழி வடமொழியிற் புகுந்த தமிழ்ச்சொற்களும், அவற்றின் உற்பத்தியும் இனிது விளங்கல் காண்க.

———(:o:)———

இனியம்முதற்கடவுளது ஆணையினால், உலகமும் அதற்கு நன்மையாகிய அறம் பொருள் இன்பங்களும் நடத்தற்கு ஏதுவாகிய மழையினது சிறப்புக்கூறுகின்றார்.

உ - வது வான்சிறப்பு.

உலகம் நடத்தற்கு மழை ஏதுவாதல்.

மழையானது இடைவிடாது நிற்க உயிர்கள் நீங்காமற் பிறப்பினை யுறுதல் பற்றி எந்நாளும் உடம்பொடு காணப்பட்டு வருதலால், அம்மழை உலகத்திற்குச் சாவாது நிலைபெறச்செய்கின்ற அமிழ்தமென்று அறியுந்தன்மையை உடையது.

உணவுகளை நுகர்கின்ற உயர்ந்த மானுடர்க்கும் தாழ்ந்த மற்றை யுயிர்கட்கும் பசியைப்போக்கும் நன்மையாகிய அவ்வுணவுகளை உண்டாக்கி, தானும் உண்ணப்படுவதாகிய தண்ணீராய்நீர்வேட்கையைநீக்கி உலகந்தழைத்தோங்கச் செய்வது மழை.

மழையானது பெய்யவேண்டுங்காலத்துப்பெய்யாது பொய்க்குமாயின்கடலாற் சூழப்பெற்றிருந்தும் அகன்ற வுலகத்தின்கண்ணே உணவின்மையினாலே பசிநிலை பெற்று நின்று வருத்த அதனாலே நோயுற்று உயிர்கள் இறக்கும்.

மழையென்னும் வருவாயினது பயன்குறையுமாயின் உழவர் உணவுக்குக் காரணமாக ஏரினாலே உழுதலைச்செய்யார்; பூமியின்கண் வாழும் மானுடரை முயற்சி வேறுபாடுகள்பற்றி, பெய்யாது நின்று கெடுப்பதும், அவ்வாறு கெட்டவர்க்குத் துணையாய்ப் பெய்து முன்கெடுத்தாற்போல் எடுப்பதும் இவையெல்லாம்வல்லது மழை.

மேகத்தினின்றும் துளிகள்விழின் காண்பதல்லது, வீழாதாயின், அப்பொழுதே ஓரறிவுயிராகிய பசும்புல்லினது தலையையுங் காணுதலரிது.

மழைக்கு முதலாகிய அளவில்லாத கடலும், நீர்வாழுமுயிர்கள் பிறவாமையும், மணிமுதலாயின உண்டாகாமையுமாகிய தன்னியல்புகுறையும், மேகமானது அக்கடலை முகந்து அதன்கட் பெய்யாது விடுமாயின்.

அறம்பொருள் இன்பங்கள் நடத்தற்கு மழை ஏதுவாதல்.

மழை பொழியாதாயின் தேவர்கட்கும் இவ்வுலகத்தின்கண்ணே நித்தியத்தில் வரும் தாழ்வு தீரும்வண்ணம் மக்களாற் செய்யப்படும் நைமித்திகமென்னும் திருவிழாவோடு பூஜையும் நடவாது. நிமித்தத்தாலாவது நைமித்திகம். இதனால் விக்கிரக ஆராதனை பொருந்தாதென்பார் மதம் போலியாயிற்று.

மழை வருஷியாதாயின் விரிந்தவுலகத்தின்கண்ணே பெரும்பான்மையும் இல்லறத்தார் அறவழியால்வந்த பொருள்களைப் பெரியராயினார்க்கு அகமகிழ்ச்சியோடு கொடுப்பதாகிய தானமும், துறவறத்தார் மனம் ஐம்பொறிவழி ஒழுகாது நிற்றற்பொருட்டு விரதங்களால் உண்டி சுருக்குதன்முதலிய தவமுமாகிய இரண்டறமும் நிலைபெற மாட்டாவாம்.

ஆசிரியர் சிவஞானயோகிகளும் இவ்வருமைத் திருக்குறளை மேற்கோளாகக் கொண்டு முதுமொழி வெண்பாவில் "நேயபுகழ்த்துணையார் நீராட்டுங்கைதளர்ந்துன்-றூயமுடிமேல்வீழ்ந்தார் சோமேசா-வாயுங்கால்-தானந்தவமிரண்டுந் தங்காவியனுலகம்,

வானம்வழங்காதெனின்” இன்று கட்டளையிட்டருளினார்கள். இதன்பொருள். அன்பினையுடைய புகழ்த்துணைநாயனார் அபிடேகஞ்செய்யுங்கை தளர்ச்சியடைந்து உனது பரிசுத்தமாகிய திருமுடியில் விழ்ந்துவிட்டார்; சோமேசா என்னுந் திருநாமத்தினையுடைய சிவபெருமானே ஆராயுமிடத்து மழைபொழியாதாயின் விரிந்தவுலகத்தின்கண்ணே தானமுந்தவமுமாகிய இரண்டறங்களும் நிலைபெறமாட்டாவாம்.

புகழ்த்துணைநாயனார் சரித்திர சங்கிரகம்.

செருவிலிபுத்தூரிலே வாழும் சிவப்பிராமணகுலத் துற்பவராய்ப் புகழ்த்துணையாரென்னும் திருப்பெயர்கொண்டு மிகுந்த சிவநேசத்துடன் சிவலிங்கப்பெருமானை ஆகமவிதிப்படி பூசைசெய்து வருநாளில் மழைபெய்தலொழிந்து தேசமெங்கும் பஞ்சம்நேரிட்டு உணவுகிடைப்ப தருமையாய்ப் பசிவருத்தவும் அன்பினுறுதிப்பாட்டினாலே சிவபூசை நியதிதவறாமல் இரவும்பகலுஞ் செய்துவந்தனர். இப்படியிருக்க ஒருநாள் திருமஞ்சனஞ் செய்யும்போது பசிவருத்துஞ் சரீரதளர்ச்சியினால் கையிலிருந்த திருமஞ்சனக்குடந்தவறிச் சுவாமி திருமுடியில் விழுந்துவிடவே மிகுந்ததுயரங்கொண்டு சோர்வுற்றவருக்குச் சிவகிருபையினாலே நித்திரைவர அப்போது பரமசிவன் அவருடைய சொப்பனத்தி லெழுந்தருளி இந்தப்பஞ்சம் நீங்குமளவும் உனக்கொரு காசு தருகிறோமென்று அருளிச்செய்ய இடர்தீர்ந்தெழுந்து பரமசிவத்தின் திருவருளால் பீடத்தின்கீழொரு பொற்காசு இருக்கக்கண்டு எடுத்துக்கொண்டு மகிழ்ச்சியடைந்து சிவார்ச்சனை தவறாமல் செய்துகொண்டிருந்து சிவலோகஞ் சேர்ந்தனர்.

எவ்வகை மேம்பாட்டார்க்கும் நீரையன்றி இம்மைக்கண் அநுபவிக்கப்படும் பொருள் இன்பங்களாகிய உலகியல் அமையாதென்பது எல்லாராலும் எளிதாகத் தெரியப்படுதல்போல, அந்நீர் எக்காலத்தும் எவ்விடத்தும் உளதாகல் மழையையின்றி அமையாதென்பதுந் தெளியப்படும்.

2-ம் அதிகாரம் கத்தியரூபம் முடிந்தது

இனி அவ்வற முதலிய பொருள்களை உலகிற்கு உள்ளவாறு உணர்த்தும் பரமகுரவராகிய முற்றத்துறந்தமுனிவரது பெருமை கூறுகின்றார்.

இங்கே துறந்தவரென்றது தபசுவி, விவிதீஷு, வித்துவான் என்னும் சந்நியாசிகள் மூவருள் நடுநின்ற விவிதீஷு என்பவரை. தனிமையாக வமர்ந்து ஞானபூசையும் இரந்துண்டலுஞ்செய்து இடையறாது நிட்டைகூடுவோர் தபசுவி யெனவும் அறம்பொருள் இன்பம் வீடுபேறு என்பவற்றை மாணாக்கர்கட்கு உணர்த்தலோடு மற்றைய கிருத்தியங்களையுமுடையவர் விவிதீஷு எனவும் அறநூல் முதலியவற்றிற்கு வியாக்கியானம் பண்ணுதலோடு மற்றைய கிருத்தியங்களையும் உடையவர் வித்துவான் எனவுங்கொள்க. இங்ஙனம் எல்லாச்சமயத்தார்க்கும் ஒத்ததுணிபாக விசேட குருத்துவம் உண்டென்று நாயனார் நவின்றருளியவிதி சிவாகமங்களிற் றலைமைபெற்ற காமிகாகமத்தில் நான்காம்வருணத்து விரத்தருக்கே குருத்துவம் சாதித்த விசேடவிதிக்கு ஒத்துச் சாதுர்வருணத்தின் மேலதாகவும் அதனைத் தமதுமகிருட்பத்தால் ஆராய்ந்தறியாது நான்காம் வருணத்து விரத்தருக்குக் குருத்துவம் இல்லையென்றும் கிரகஸ்தருக்

கே குருத்துவம் உண்டென்றும் சிலர்கூறுவாராயினர். அவர் காமிகாகம சுலோகமொழி பெயர்ப்பாகச் சைவசமயநெறி நூலுடையார்-"சூத்திரனுந் தேசிகனாவான் மரணந்தந் துறவி, சாத்திரத்தின் மூன்றுமுணர்ந்தால்'' என்றுகூறிய திருக்குறளும் நான்காம்வருணத்திலே துறவறத்தினராய திருநாவுக்கரசுநாயனார் சைவசமய பரமாசாரியராகவும் மெய்கண்டதேவர் திருக்கைலாய சந்தான பரமகுரவராகவும் எழுந்தருளியிருந்தமையும் நான்காம்வருணத்து விரத்தருக்கே விசேடகுருத்துவம் உண்டென்பதற்குச் சான்றுதலை சித்தசமாதானத்தோடு உணர்ந்து தெளிவாராக. நான்காம்வருணத்துக் கிரகஸ்தருக்கும் குருத்துவம் உண்டென்பது ஆசங்கை முதலியவற்றால் கொள்ளற்பாற்று. இன்னும் இதன்விரிவெல்லாம் ஆசிரியர் சிவஞானயோகிகள் செய்தருளிய சிவஞான போத திராவிட மகாபாடியத்திற்காண்க. ஈண்டுவரைப்பிற் பெருகும்.

இங்ஙனந் துறவறத்தார் பெருமைகூறவே இல்லறத்தார் இத்துணைச்சிறப்பிலராந்தன்மை கூறியதூஉமாயிற்று.

வைராக்கியதீபம்

நிறந்தருந்தெய்வப்புலமை வள்ளுவனார் நீத்தவர்பெருமை நூன்முகப்பாற்சிறந்திடவமைத்தாங்கதுகொடிய் வாழ்க்கைச்சிறுமை தூற்றினரதுதெரியார்க் - கறந்தவாதியற்றினவனிலுங் கோடியதிகமாமென மனமாறுது-துறந்துளோனையும் பட்டினத்தெமதடிகள் தொகுத்த கட்டுரை திகழ்த்திடுமே.

௩ - வது, நீத்தார்பெருமை

எல்லார்பெருமையினுந் துறந்தார்பெருமையே மிக்கதாதல்.

தத்தம் வருணத்திற்கும் ஆச்சிரமத்திற்கும் உரிய ஒழுக்கங்களிலே வழுவாதொழுக அறம்வளரும், அறம்வளரப் பாவந்தேயும், பாவந்தேய அறியாமை நீங்கும், அறியாமைநீங்கச் சித்தம் சுத்தியாம், சித்தம் சுத்தமாக இது நித்தியம் இது அநித்தியமென்னும் பகுத்துணர்வும் அநித்தியமாகிய இம்மைமறுமை யின்பங்களிலே வெறுப்பும் பிறவித்துன்பங்களுந்தோன்றும், அவைதோன்ற நித்தியமாகிய முத்தியின்கண் ஆசையுண்டாம்., அஃதுண்டாகப் பிறவிக்குக்காரணமாகிய வீண்முயற்சிகளெல்லாநீங்கி முத்திக்குக்காரணமாகிய யோகமுயற்சியுண்டாகும், அஃதுண்டாக மெய்யுணர்வுபிறந்து புறப்பற்றாகிய எனதென்பதும் அகப்பற்றாகிய யானென்பதும்விடும். ஆதலால் மமகார அகங்காரங்களாகிய இவ்விரண்டுபற்றையும் இம்முறையே துறந்தாரது பெருமையை மேம்பட்டபொருள்கள் பலவற்றுள்ளும் இதுவே மேம்பட்டதென ஒன்றையொன்றொவ்வாத சமயநூலாரனைவரும் நிச்சயமாக விரும்புவர்.

மமகார அகங்காரங்களாகிய இருவகைப்பற்றினை விட்டாரது பெருமையை இவ்வளவென்று எண்ணினாற் கூறி அறிதலுறின் அளவுபடாமையால் இவ்வுலகத்துப் பிறந்திறந்தவரை எண்ணி இத்துணையினரென அறியலுற்றாற்போலும்.

ஆக்கினைசக்கிரத்தைச்செலுத்தி உலகமுழுவதும் ஆண்ட அரசர் முதலாயினார் பெருமையினும் பிறப்புவீடென்னும் இரண்டினது துன்பவின்பப்பகுதிகளை ஆராய்ந்தறிந்து அப்பிறப்பினை யறுத்தற்கு இப்பிறப்பின்கண்ணே துறவறத்தைப் பூண்டவரது பெருமையே உலகின்கண் உயர்ந்தது.

ஐம்பொறியடக்கல் துறந்தாரது பெருமைக்கு ஏதுவாதல்.

அறிவென்னும் அங்குசத்தினுல் பொறிகளாகியயானை ஐந்தனையும் தத்தம்புலங் கண்மேற் செல்லாமற்காப்பவன் எல்லாநிலத்தினும் மிக்கதென்று சொல்லப்படும் வீட்டு நிலத்திற்சென்று முளைக்கும் வித்தாதலன்றி இவ்வுலகத்தின் கண்ணே பிறந்திறந்து வரும் மகன் அல்லன்.

விடயங்களிற் செல்கின்ற ஆசையைந்தனையும் அடக்கினனது வலிமைக்கு அகன்றவிண்ணுலகத்துள்ள தேவர்கட்குத்தலைவனுப் ஐந்தவாவினையும் அவியாது வானப்பிரஸ்தமாகிய துறவறத்தினின்ற கௌதமமுனிவரது சாபமெய்திய இந்திரனே அமையுஞ் சான்றுகும்.

யோகமுயற்சி துறந்தார்பெருமைக்கு ஏதுவாதல்.

ஒத்தபிறப்பினராகிய மாநுடருள்ளே மனம் வேண்டியவாறே அம்மனத்தை ஐம்பொறிவழிகளால் ஐம்புலன்களிற் செலுத்தலும், விரும்புதலும், வெகுளுதலும் முதலியனவாகிய செய்தற்கு எளியவற்றைச்செய்யாது, இயமம், நியமம், ஆதனம், பிராணயாமம், பிரத்தியாகாரம், தாரணை, தியானம், சமாதி என்னும் செய்தற்கு அரியவற்றைச் செய்வார் பெரியர்; அவ்வெளியவற்றைச்செய்து அரியவற்றைச் செய்யமாட்டாதார் சிறியர்.

இயமம்

இயமமாவது, கொல்லாமை, சத்தியம், அத்தேயம், பிரமசரியம், தயை, ஆர்ச்சவம், க்ஷமை, திருதி, மிதாகாரம், சவுசம் எனப்பத்துவகைப்படும்.

அவற்றுள் (க.) கொல்லாமையாவது வேள்வியாதிகளிற் செய்யுங் கொலை தவிர மற்றையுயிர்களைக் கொலைபுரிய மனத்தும் நினையாமையாம். உடல் பொறிகரண முதலியவற்றை நானென்று மதித்தலாகிய கொலைசெய்யாது உயிரின் உண்மையறிவதும் கொல்லாமையாம்.

(உ) சத்தியமாவது-கண்ணுலும் காதாலும் கண்டும் கேட்டும் உள்ளவைகளைக் கூறுதலாம்.

பிறந்திறக்கும் பொய்த்தெய்வங்களை மதியாது நித்தியமாகிய முதல்வனையே மெய்த்தெய்வமென்று நம்புவதுஞ் சத்தியமாம்.

(ங) அத்தேயமாவது.

அயலார் பொருளைச் சிறிதும் அபகரிக்க நினையாமையாம் - தேகாதிப்பிரபஞ்சத்தை நானென்று மதியாததெளிவும் அத்தேயமாம்.

(ச) பிரமசரியமாவது - பிறர்மனைவிழையாமை வரைவின்மகளிர்விழையாமை முதலிய ஆண்டகைமையாம். முதல்வன் திருவடிகளிற் சிந்தையைச்செலுத்தலும் பிரமசரியமாம்.

(ரு) தயையாவது - தன்னுயிர்போல மன்னுயிர்களையும் ஒப்பக்காண்டலாம்

(சு) ஆர்ச்சமாவது - மக்கள் மனைவி முதலிய உறவினரிடத்தும் பகைவரிடத்தும் தன்னிடத்தும் சமபாவனை வைத்தலாம்.

(எ) க்ஷமையாவது - பகைவர் முதலியோராற் றுன்பஞ் சம்பவித்தாலும் பொறுத்தலாம்,

(அ) திருதியாவது முதல்வன் திருவாய்மலர்ந்தருளிய வேதசிவாகமங்களை முத்திபெறுதற்கு ஏதுவாமென்று நம்புவதாம். முதல்வனது அஷ்டமூர்த்தங்களில் ஒன்றாகிய யான் அம்முதல்வனின் வேறல்லனென் றெண்ணுதலுந் திருதியாம்.

(சு) மிதாகாரமாவது தேவாமிர்தத்துக்கு ஒப்பாகிய உணவையும் கூழையுஞ் சமமாகக்கொண்டு உண்பதாம். அதிகமாகவும் குறைவாகவும் கொள்ளாது அன்னம் அரைக்கூறும் நீர்காற்கூறும் உண்டு காற்கூறிடம் வாயுசஞ்சரிக்க விடுவதும் மிதாகாரமாம்.

(கo) சவுசமாவது உடம்பினை மண்ணுதிகள்கொண்டு விதிப்படி நீரினாற் சுத்திசெய்வதாகிய பாகிய சவுசமும் அறிவினாலே வேதமுடிபாகிய சித்தாந்தப்பொருளை மனத்திற்பொருந்தநினைத்துப் பாசங்கழியும்வண்ணம் நிற்பதாகிய மானதசவுசமுமென இருவகையாம். இன்னும்வரும். இனிநியமம்.

மதுரை
திருஞானசம்பந்தசுவாமிகள்
மடம்.

இங்ஙனம்,
சுப்பிரமணியபிள்ளை.

உ

சிவமயம்.

ஆ க ம ம்.

ஆகமம் என்பது, பரமாப்தரினின்றும் வந்தது எனப்பொருள்படும். இன்னும், ஆ என்பது பாசம் எனவும், க என்பது பசு எனவும், ம என்பது பதி எனவும் பொருள்படுதலால் ஆகமம் என்பதற்குத்திரிபதார்த்த லக்ஷணத்தை உணர்த்தும் நூல் என்பதே சிறந்த பொருளென்க. ஆ, என்பது சிவஞானமும் க, என்பது மோக்ஷமும் ம, என்பது மலநாசமுமாம். ஆதலால் ஆன்மாக்களுக்கு மலத்தை நாசம்பண்ணிச் சிவஞானத்தை உதிப்பித்து மோக்ஷத்தைக்கொடுத்தல்பற்றி, ஆகமம் எனப்பெயராயிற்றென்று கூறுதலுமொன்று. இவ்வாகமம் காமிகம், யோகஜம் சிந்தியம், காரணம், அசிதம், தீப்தம், சூக்குமம், சகச்சிரம், அஞ்சுமான், சுப்பிரபேதம், விசயம், நிச்சுவாசம், சுவாயம்புவம், ஆக்கினேயம், வீரம், ரௌரவம், மகுடம், விமலம், சந்திரஞானம், முகவிம்பம், புரோற்கீதம், லளிதம், சித்தம், சந்தானம், சர்வோக்கிதம், பாரமேசுரம், கிரணம், வாதுளம், என இருபத்தெட்டாம்; இவ்வாகமங்கள் மாந்திரம் எனவும், தந்திரம் எனவும், சித்தாந்தம் எனவும் பெயர்பெறும். இவ்விருபத்தெட்டுச் சிவாகமங்களுக்கும் ஒவ்வொன்

றுக்குக் கோடிகிரந்தமாக இருபத்தெட்டுக்கோடி கிரந்தங்களாம். இவை ஞானபாதம், யோகபாதம், கிரியாபாதம், சரியாபாதம் என்று தனித்தனி நான்குபாதங்கள் உடையனவாயிருக்கும். இவற்றுள் ஞானபாதம் பதி,பசு, பாசம்என்னுந் திரிபதார்த்தங்களின் ஸ்வரூபத்தையும், யோகபாதம் பிராணாயாமம் முதலிய அங்கங்களோடுங்கூடிய சிவயோகத்தையும், கிரியாபாதம் மந்திரங்களின் உத்தாரம்,சந்தியாவந்தனம், பூசை, செபம், ஓமம் என்பனவற்றையும், சமயவிசேட நிருவாண ஆசாரியாபிடேகங்களையும் சரியாபாதம் சமயாசாரங்களையும் உபதேசிக்கும். இவ்வாகமங்களுக்கு வழிநூல் நாரசிங்கம்முதல் விசுவான்மகம் ஈறாகிய உபாகமங்கள் இருநூற்றேழாம். ஆகமம் என்பது ஆப்தவாக்கியம். ஆகமங்கள் லௌகிகம், வைதிகம், அத்தியான்மகம், அதிமார்க்கம், மாந்திரம் என ஐவகைப்படும். தற்காலத்திற் பயன்றருவது லௌகிகம்; காலாந்தரத்திற் பயன்றருவது வைதிகம்; ஆத்துமவிசாரவியற்கையது அத்தியான்மகம்; யோகவியற்கையது அதிமார்க்கம்; சிவஞானவியற்கையது மாந்திரம் எனப்படும். அவற்றுள், மாந்திரம், பிறநூல்களைப் பூர்வபக்ஷமாகக் கீழ்ப்படுத்தி, மேற்பட்டு விளங்குங் காமிகம்முதலிய சைவாகமங்கள். காமிகத்திலே "சித்தாந்தம் மந்திர தந்திரமாகும்: அதிமார்க்கம் அதினிற்றாழ்ந்தது: அத்தியான்மகம் அதனிலுந்தாழ்ந்தது: அதனிலுந்தாழ்ந்தது வைதிகம்: வைதிகத்தினும் தாழ்ந்தது லௌகிகம்" என்று சொல்லப்பட்டது. சைவாகமங்கள் வைதிகவாக்கியம் ஆதலின் அப்பிரமாணங்களென்று மூடசிரோன்மணிகள் சிலர் கூறுவர். அது, "வேதாந்த நிஷ்டைபெற்றுக் களங்கமற்ற ஞானிகளும்எனது சிவாகமத்திலே தற்பரர்களாகி ஞானபாதத்திலே நின்றோருமாகிய இருதிறத்தாரும் பெறற்கரும் சாயுச்சியம் பெறுவார்கள்.

இப்போதுசொல்லிய இருவகைமார்க்கங்களின்நெறியினில்லாதவர்கள்நால்வகைத்தண்டத்திற்காளாவர். என்னும் சிவன்கூறிய பொருளையுடைய வியாசவசனத்தினால் அது பேதைமை என மறுக்க. விரிப்பிற் பல்குமென்க.

இத்தகைய விசிட்டம்வாய்ந்த சிவாகமங்களைச்சிவதீக்ஷைபெற்றே ஓதல்வேண்டும். இதற்குப்பிரமாணம் சுப்பிரபேதம் "இந்தச்சைவாகமமெல்லார்க்குங் கொடுக்கத்தக்கதுமன்று, விளக்கத்தக்கதுமன்று: தீக்ஷைபெற்றவனாய், நிலையுடையோனாய், சிவபக்திமானாய் இருப்பவனுக்கே விளக்கத்தக்கது. ஏனையோர்க்கு விளக்கல் குற்றமென்க. என்பதனால் அறிக. இக்கலிகாலத்திலே இச்சிவாகமங்களைத் தங்கடங்கள்மனம்போனவாறு தீக்ஷைமுதலியனவின்றிக் கற்கவும், அவ்வாகமங்களிற் கூறிய பொருளைச் சற்குரு சந்நிதானத்தில் கேட்காது தங்கடங்கள் யுக்திக்கிசைய விபரீதப்பொருளைக் கற்பித்தலும் ஆகிய இன்னோரன்ன தீநெறிகளையே அநேகர் கடைப்பிடிக்கின்றார்கள்.

(இன்னும்வரும்.)

இணுவில்
இந்துகுமாரசபை.

இங்ஙனம்
அ. சதாசிவதேவர்.
இ. கு. சபைப்பிரசாரகர்.

இலக்கியவாராய்ச்சி.

இலக்கியமாவது யாது? இலக்கியம் என்னுஞ் சொல்லின்பொருள் யாது? உற்பத்தி யாது? இலக்கியம் எனப்படுவன யாவை? நீதி முறைகளை உணர்த்தும் வாக்குண்டாம் நன்னெறி முதலியனவும் இலக்கியம் எனப்படுமோ? தோத்திரரூபமாயுள்ள தேவாரம் முதலியனவும் இலக்கியம் எனப்படுமோ? திராவிடப்பிரகாசிகைகாரர் ௮௨-ம் பக்கத்திலே "திருமுறையிலக்கியம், சங்கவிலக்கியம்" என்பன முதலியனவாகப் பலதிறப்படும் என்கிறார். தொல்காப்பியப் பொருளதிகாரத்திலே "அறுவகைப்பட்ட பார்ப்பனப்பக்கமும்" என்பதனுரையிலே நச்சினார்க்கினியார் "இராமாயணமும் பாரதமும் போல்வன இலக்கியம்" என்றதென்னை?

பெரியபுராணம் என்னும் பெயர்க்காரணம் யாது? தொண்டர்கள் மற்று யாவரினும் மிக்காரல்லரோ! அதுபற்றி அவரைப் பெரியர் என வழங்குதல் பொருந்தாதா? பெரியர் + புராணம் என்பது "சிலவிகாரமாமுயர்திணை" என்னும் நன்னூல் விதிப்படி 'பெரியபுராணம்' எனப்புணராதா? புணருமாயின், ஆக்கியோரிட்டநாமமாகிய "திருத்தொண்டர்புராணம்" என்பதை விளக்கிநின்றது என்று கொள்ளுதற்குத் தடையாது? திராவிடப்பிரகாசிகைகாரர் ௧௧௬-ம் பக்கத்திலே 'இது பெரியபுராணமெனவும் திருத்தொண்டர் புராணமெனவும் வழங்கப்படும். இவ்விரு திருநாமங்களும் இதற்கு ஆசிரியரேயிட்டனவென்பது "எடுக்குமாக்கதை" எனவும், "இங்கிதநாமங்கூறின்-செங்கதிரவன்போனீக்குந் திருத்தொண்டர்புராணமென்பாம்" எனவும் போந்தபாயிரத்தாலறிக. பெரியபுராணம் பெருமையையறிவுறுக்கும்புராணம்" என்கின்றார். பெரியபுராணம் என்பதும் ஆசிரியரிட்ட பெயராயின், 'இங்கிதநாமங்கூறின்" என்னுஞ் செய்யுளிலே சேர்த்துக் கிளந்து கூறாததென்னையோ! ஒருநூலுக்கு ஒருபெயரன்றி இருபெயரிடுவதும் ஆசிரியர்க்கு வழக்காகுமா? "எடுக்குமாக்கதை" என்பதனாற் பெரியபுராணம் என்பதும் அவரிட்ட நாமமெனக்கொள்ளுதல் பொருந்துமா? சேதுபுராணகாரர் அவையடக்கத்திலே "திகழுமாக்கதை செய்திடுஞ்செய்யுடான் பகர்விருத்தமதாகும்" என்றார். பாரதகாரரும் குருகுலச்சருக்கத்திலே "அங்கண்மாநிலத்தரசர் பல்கோடியவ்வரசர்-தங்கண்மாக்கதை யானறியளவையிற் சமைக்கேன்" என்றார். இவ்விருநூல்களிலும் 'மாக்கதை" என ஆசிரியர்கள்கூறுதலால் 'பெரியபுராணம்' என இவைகட்கும் வழங்கப்படுமோ? 'மாக்கதை' என்பது எங்ஙனம் விரித்துப் பொருள் சொல்லப்படும்.

மேலுந் திராவிடப்பிரகாசிகை ௧௨௧-ம் பக்கத்திலே "திருத்தொண்டத்தொகையுள் அத்திருத்தொண்டத்தொகை திருவாய்மலர்ந்தருளிய சமயாசாரியரான திருநாவலூரர் பெருமானாரும், அவர் தந்தைதாயராகிய சடையனார் இசைஞானியார் என்பாரும் அடங்காமையின் அவர் தந்திருநாமபாராயணமு முடனெய்தல்வேண்டிச் சிவஞான யோகிகள் திருத்தொண்டர் திருநாமக்கோவை என்று அங்ஙனம் வேறுநூல் அருளிச்செய்தாரென்க" என்றார். திருநாவலூரர்பெருமானார், சடையனார், இசைஞானியார் என்னும் மூவர்திருநாமங்களும் பாராயணஞ் செய்தற்கெண்ணித் திருத்தொண்டர் திருநாமக்கோவை செய்ததாயின்; சிவஞானசுவாமிகள் பிரபந்தத்திரட்டின் முகத்திலே

எழுதப்பட்ட சிவஞானயோகிகள் வரலாற்றிலே ௧௯-ம் பக்கத்திலே "நித்தநியமமந்திரமாகத் திருத்தொண்டர் திருநாமத்தை ஓதியுய்யவேண்டுவோர் கருத்துத் தடையுறுவண்ணந் திருத்தொண்டர் திருநாமக்கோவை" செய்தருளினார் என்றார் கருத்துத் தடையுறுதோ?

௧௨௯-ம் பக்கத்திலே திருக்குறள் வரலாற்றிலே "இதுகுறள்வெண்பாவாலருளிச்செய்யப்பட்டமையின், திருக்குறளென்றாயிற்று" என்றார். குறள்வெண்பாவாற் செய்யப்படுதல் "திரு" என்னும் விசேடணம் பெறுதற்குங் காரணமாகுமா?

௧௯0 ம் பக்கத்திலே "எடுத்துக்காட்டென்னு முவமையினை வடநூலார் நிதரிசனாலங்காரமென்றுரைப்பார்" என்றார். குவலயானந்தகாரர் திருஷ்டாந்தாலங்காரத்தை எடுத்துக்காட்டுவமையணி எனவும், நிதரிசனாலங்காரத்தைக் காட்சியணி எனவும் மொழிபெயர்த்தவாறென்னோ? இரண்டும் ஒன்றாயின் வெவ்வேறு கூறுவாரா?

௧௭௯-ம் பக்கத்திலே இரகுவமிசவரலாற்றிலே "இரகுதிக்குவிசயங்கொண்ட வரலாறும், அவற்கு மகனாயுதித்த அயன் படையோடெழுந்துபோய்ப் பஃறேயமன்னர் திறைகொண்டு" எனவும், "குசனயோத்தியெய்தியவரலாறும், அவன் நாகராஜனந்த வாகுவலயங்கொண்டு நாககன்னிகையை மணந்து முடிசூடி யுலகாண்ட வரலாறும் எனவுங்கூறினார். பஃறேயமன்னர் திறைகொண்டவன் இரகுவா? அயனா? இரகுவமிசத்திற்கூறிய முடிசூட்டுவரலாறு அதிதியைக் குறித்ததா? குசனைக்குறித்ததா? திறைகொண்டவன் அயன் எனவும், முடிசூட்டுப்படலம் குசனைக்குறித்தது எனவுங் கூறுதற்குப் பிரமாணங்கள் யாவை?

௧௭௬-ம் பக்கத்திலே இராமாயண வரலாற்றிலே "ஆண்டு வாலியைக்கொன்று சுக்கிரீவனட்பெய்தி" எனவும் 'இதன் உத்தரகாண்டம் ஒட்டக்கூத்தராற் றமிழின் மொழிபெயர்த்துப் பாடப்பட்டது இது இராமசந்திரன் முடிசூடிப் பரிவேள்வியாற்றியதும், பிறவும்கூறும்' எனவுங்கூறினார். ஸ்ரீராமன் சுக்கிரீவனட்பெய்தியபின் வாலியைக்கொன்றானா? நட்பெய்த முன்கொன்றானா? இராமாயணம் எங்ஙனம் கூறும்? ஸ்ரீராமனுடைய முடிசூட்டுவரலாறு யுத்தகாண்டத்திலே திருவபிடேகப்படலத்திலே கம்பராலே பாடப்பட்டிருக்கின்றது. உத்தரகாண்டத்திலும் ஸ்ரீராமனுடைய முடிசூட்டுக்கூறப்பட்டுள்ளதோ? ஒட்டக்கூத்தர்பாடிய உத்தரகாண்டம் இலங்கையழித்தன் முதலிய பூர்வகதையும் பிறவுங் கூறுகின்றது.

இங்ஙனம்,

அ. குமாரசுவாமிப்பிள்ளை.

சுன்னாகம்
சுபகிருது௵ ஆனி௴

வடமொழியிலுள்ள தமிழ்ச்சொற்காரணம்.

பார்த்திபன்.

இது அரசன் என்னும் பொருளில்வரும். பிருதிவிசம்பந்தம் பார்த்திபமாகலின் அதனையுடையான் பார்த்திபன் என்க. புவியென்பது பூமியாகலின் அதுபுடவி புருடவி பிருடவி பிருதிவி யெனவாயிற்று. பூமியும் புவியின்திரிபே. வகரமகரமாகும். பூவல் (கிணறு, நீர்) புவலம் புவனம் புவனி புவி பூமி பூ எனவாம்.

புவனம் - நீர், பூமி உலகம் இம்முறைமையிற் பொருட்பேறும். நீராற் சூழப்பட்டது என்பது பொருள். புவலம் புவனம் லகரம் னகரமாகும்.

ஜானு.

இது முழந்தாள் என்னும் பொருளில்வரும். கணு என்பது சாணு சானு எனவாம். ககரம் சகரமாகும். மூட்டுடையது என்பது. மூட்டெனினும் சந்திப்பெனினு மொக்கும். சாணென்னும் அளவுப்பெயர்க்கும் இக்கணுவென்பதே முதற்சொல்லாம். மூங்கிலில் ஒரு கணுமுதல் மற்றோர் கணுவரையில் உள்ள அளவு சாண் என்க. அக்காலமுறைமைப்படி பத்து அங்குலமாகும். சானுவென்பது சானம் சகனம் எனத்திரிந்து முடிந்தால் முன்பக்கத்துள்ளதாகலின் முன்பக்கத்தை யுணர்த்தும்: சகனம் - முன்பக்கம், அரையின்கீழ்ப்பாகத்துக்காயிற்று.

வேணிঃ

இது பின்னல் என்னும் பொருளில்வரும். பின்புறத்தையுணர்த்தும் வென்என்பது இதன் முதற்சொல்லாம். அது வேணி வேணிঃ எனவாயிற்று. பின்புறத்தே தொய்குவது என்பது பொருள். சூரியன் உதிக்குந்திசை முதற்றிசையாய் முன்பக்கத்திருத்தலின் பின்பக்கத்துள்ளது மேற்காம். வென் என்பது வெற்கு மேற்கு எனவாயிற்று. பின் - பிரிவு, பின் - முதுகு, வென் எனவாகும். முதுகு இருபிரிவுடையதாகலின் அப்பெயர்த்து. வென் வெரின் எனவாம். வெந் வெரிந் எனல் பின்னை முதலாசிரியர் ழவக்கு. பின்னல் என்பது பின் என்பதிற் பிறந்தது.

மண்டঃ

இது ஆமணக்கென்னும் பொருளில்வரும், ஆடம் என்பது ஆமணக்காகலின் அது ஆமடம் ஆமண்டம் மண்டம் மண்டঃ எனவாயிற்று. ஆமணக்கென்பதும் ஆமண்டமென்பதன் சிதைவு. ஆமணக்கு உட்டுளையுடையதாகலின் அப்பெயர்த்து. ஆளம் ஆடம் எனவாம். ஆளம் உட்டுளை, ஆளம் ஆலம் (அம்புக்கூடு) ஆணம் (கள்) ஆணகம் (சுரா) ஆளகம் (சுரா) ஆணம் ஆனம் எனவாய்க் கள்ளையே யுணர்த்தும். உள்ளிருந்து வருவது என்பது பொருள். கள்ளையுணர்த்தும் யானமென்பதும் ஆனமென்பதன்திரிபு. உட்டுளையுடையதாகலின் யானம் மரக்கலத்துக்குமாம், அவ்யானம் என்பதில் யாணம் யா யாத்திரா பிரயாணம் முதலியன பிறக்கும். பிர உபசர்க்கம், வி யென்பது பிபிரவெனவாயிற்று. பிசிதம் என்பதாலுணர்க. பிசிதம்வெண்மை. பி + சிதம். யான

மென்பதில் யாதனம் என்பது பிறந்து தெப்பத்தையும் மரக்கலத்தையு மூணத்தும் வடமொழியார் யா என்னுங் தாதுவில் யாத்திரை முதலியன பிறக்கும் என்பர். அத்தாதுவுக்குக் காரணம் கடயூர் ஆகலின் பொருந்தாது. யானமென்பதே யா வென்றாயிற்று, யகரமுதன் மொழியெல்லாம் இயற்கையல்லவென்க.

போஜனம்.

போனகமென்ப துணவாகலின் அது போனசம் போசனம் என நிலைமாறிற்று. மணமுடையது என்பதுபொருள். வாசனையுணர்த்தும் போளமென்பது போளகம். போனகம் எனவும் போனகமென்பது புன்கம் எனவும் போளகம் என்பது புளகமெனவும் இதுநிலைமாறிப் புகர்வு எனவும் புளகமென்பது புழுக்கலெனவும் திரியும்; இவற்றுக்கெல்லாம் உணவென்பதேபொருள். போளம் ஓர்வாசனைப்பொருள். போளி பொழில் முதலியனவும் அதிற்பிறக்கும். பொழில்=பூஞ்சோலை தக்கோலம் சோலை சோறு சொன்றியெனவாம். ஈண்டும் சோறு சொன்றியென்பனவற்றுக்கு மணமுடையது என்பதே பொருள். தாளித்த குழம்பு முதலியவற்றோடு கலத்தலின் மணமுண்டாம். போசனம் என்பதில் பொசித்தல் புசித்தல் என்பன பிறக்கும். புஜ என்பதும் அதன் திரிபு. போனகம் என்பதில் போகம் போகிமுதலியன பிறக்கும். போகி இந்திரன் போக மிகுதியானென்பது. போகி=பாம்பு, வாசனைவிரும்புவது. போகன் போசன் போசராசன். தக்கோலத்தின் விரிவை அ-ம் இதழிற்காண்க.

புஸ்தகம்.

இது புத்தகமென்பதன்திரிபு, பந்தோபபந்தம் பந்தோபத்து பந்தோபஸ்து என இங்ஙனம் திரிதல் பல. புள் என்பதற்கு முதற்பொருள் மயிலிறகு. அது செம்மையும் பொன்மையுமுணர்த்தும் பூல் என்னும் தாதுவிற் பிறந்தது. மயிலிறகில் செம்மை நிறமும் பொன்மைநிறமு மிருத்தலின் அப்பெயர்த்து. ஏனைப்பறவைகளி னிறகிலும் மயிலிறகின் சாயலிருத்தலின் அப்புள் என்பது பொதுப்பட இறகுக்காய்ப் பறவைக்காயிற்று. இப்புள் என்பதில் புட்டம் புட்டகம் என்பன பிறந்து, மயிற்றோகைக்கண் போலும் அழகிய புள்ளி செறிந்த சீலையையுணர்த்தும்; சித்திரப்படாத்தை யுணர்த்தும் புத்தகம் என்பது புட்டகம் என்பதன்திரிபு. இனிப்புத்தகம் எழுதிய புத்தகத்துக்குமாம்; இதன்முதற்சொல் இறகினையுணர்த்தும் புள் ஆகலின், இறகினால் எழுதப்பட்டது என்பது பொருள். அற்றேல் அக்காலத்தில் காகிதம் உண்டோ எனில் போகர் ஏழாயிரத்தில் காகிதயந்திர முதலியன கூறலின் அக்காலத்தும் காகிதமுண்டெனத் தெளிக. செந்தமிழ் தன் சீர்குலைந்த காலத்தில் எழுதியதாகலின் சித்தர் நூல்களை யிகழற்க. அக்காலகதியாம். புத்தகம் மயிலிறகையு முணர்த்தும்.

> "எட்டுத்திப்பிலி யீரைஞ்சு சீரகம்
> கட்டுணுந்தேனிற் கலந்துகொண் டுண்ணவே
> விட்டுப்போகும் விக்கலும் விடாதேற்
> சுட்டுப்போகு புத்தகந் தன்னையே"

இதனால் அச்சொற்கு அப்பொருளுண்மை அறிக. விக்கலும் வாந்தியும் நிற்க மருந்து கூறப்பட்ட இடமாகலின் ஈண்டுப் புத்தகம் என்பதற்கு மயிலிறகு என்பதே பொருள்.

சுபம்.

இது நன்மையை யுணர்த்தும், இதன்முதற்சொல் பொன்மைப்பொருளிலும் வரும் சும் என்பதாகலின் அது சுபம் எனவாம். மங்களமென்பது பொன்மையெனவே மஞ்சளைக்கொள்க.

"சொம்பொனார்தரு மெழில்திகழ்" எனும் சம்பந்தர் தேவாரத்தாலும் அச்சொலுண்மை பெற்றும். சொம்பொன் = செம்பொன். சும்சுகம் சுபம், சும் சொம் சொத்து.

அதிகற்ரூதி.

இஃது சித்திரமூலத்தை யுணர்த்தும்; அதிகல் + தாதி இரண்டுபதம்; அதிகல் என்பது அத்து என்னும் சொல்லிற்பிறந்தது, தாதி யென்பது தாது என்னும் சொல்லிற்பிறந்தது. அவ்விரண்டற்கும் சிவப்பென்பது பொருள். சித்திரமூலம் சிவப்பாகலின் அப்பெயர்த்து; ஈண்டுச்சிவப்புச் சித்திரமூலமெனக் கொள்க.

அதிகும்பை.

இது கையாந்தகரையை உணர்த்தும்: கும்பை என்பது கும்பியென்னும் சொல்லிற்பிறந்தது, கும்பி என்பது நீர், அதி உபசர்க்கம். நீர்ச்சார்பிலுள்ளது என்பது அதன் பொருள். கும்பியென்பது சேற்றையும் குறிக்கும். நீரொடுகலந்தது என்பது அதன் பொருள்.

அதிசாரணம்.

இது மாவிலிங்கையை யுணர்த்தும், சாரணம் என்பது தாளம் என்னும் சொல்லிற்பிறந்தது. அது, தாலம் தாரம் தாரணம் சாரணம் எனவாம். அதி உபசர்க்கம். அம்மரப்பட்டை சிவப்பாகலின் அப்பெயர்த்து. தாளமென்பது மஞ்சணிறத்தையும் குறிக்கும், தாளம் = தாளகம். தாரம் இங்குலிகமுமாம். தாரம் = சிற்றரத்தை, இது சிவப்பு நிறம் தாலம் = ஆவிரை,.

அகிட்டச்செல்வி.

இது இந்திரபாஷாணத்தை யுணர்த்தும், இந்திரன் அதிட்டச்செல்வன் ஆகலின் அம்பொருட்குறிப்புடைத்து.

அதிதல்.

இது சிலேட்டுமத்தை யுணர்த்தும். த்வயாதிகம் என்பதனிறுதியிலுள்ள அதிகம் என்பதன் சிதைவு. வாத பித்த சிலேட்டுமம் என்பவற்றுள் இரண்டாவதாகிய பித்தத்துக்கு மேற்பட்டதென்பது பொருள். த்வயாதிகமெனினும் சிலேட்டுமமெனினும் ஒக்கும். சில் என்பது இருமையை யுணர்த்துமாகலின் சிலேட்டுமம் என்பதற்கு மப்பொருளே, சிலேட்டுமம் சிலேத்துமம் சேத்துமம் என ஆ.

சிலேடை, ஔபச்சிலேடம் சிலும்பம் சவலைவெண்பா சவலைப்பிள்ளை முதலியவற்றுக்கும் அச்சில் என்பதே முதற்சொல்லாம்.

சிலேடையெனினும் இரட்டுறமொழித லெனினும் ஔபசிலேட மெனினும் ஓரிடத்திற்றலெனினும்; சிலும்ம் எனினும் சில்பா எனினும்; சவலைவெண்பாவெனினும் இணைக்குறள்வெண்பாவெனினும்; சவலைப்பிள்ளையெனினும் இரண்டாவதுபிள்ளையெனினும் ஒக்கும். ஈண்டு இரண்டாவது என்பது குறைவைத்தெரிக்கும்.

ஔபசிலேடம் என்பதில் மாத்திரம் சில் என்பது சிறிதிடம் என்னும் பொருளில்வரும். சில் (சிறிதிடம்) சிலேடம் உபச்சிலேடம்; ஔபச்சிலேடம்; இது எழாவது பொருள்களுளொன்றும்; சிலும்பம் இரண்டுபக்கம் சிகைவைப்பது. பத்திராகரணமென்பதற்கு மிப்பொருளே.

அதிபறிச்சம்.

இது வாலுழுவையை யுணர்த்தும், பறிச்சம் பதிச்சமென்பதன்திரிபு, அதி உபசர்க்கம். பதிச்சம் என்பது பல் என்னுந் தாதுவிற்பிறந்தது. அதன்பொருள் மஞ்சணிறமென்பது; வாலுழுவை சிறிது மஞ்சணிறமுடையதாகலின் அப்பெயர்த்து.

அரைவன்.

இது செங்காந்தளை யுணர்த்தும் ஆலமென்பது சிப்பாகலின் அது ஆரம் அரவம் அரைவன் என ஆம். அதன்பூ சிவப்பாகலின் அப்பெயர்த்து. அரைவல் எனலகரமெய் பெற்றுப் பிறகு னகரமாகத் திரிந்தது.

அளுவிலன்.

இது சுக்கிரனை யுணர்த்தும், ஆலமென்பது நீராகவின் அது ஆவிலம் ஆவிலன் அளுவிலன் எனஆம். நீர்க்கோள்என்பது பொருள். சுக்கிரனென்பதற்குமிப்பொருளே.

அநிமாவினம்.

இது மரணத்தை யுணர்த்தும், மாலென்பது மறைவாகலின் அது மாலி மாலினம் நிமாலினம் அநிமாலினம் எனவாயிற்று, மாலினம் = மரணம்; நிமாலினம்= மரணமின்மை; அநிமாலினம் = மரணம்; இரண்டெதிர்மறையுடன் பாடாம். அ-நி உபசர்க்கங்கள் எதிர்மறைப் பொருளில்வரும். கருமையையுணர்த்துமாலென்பது மறைவிற்காயிற்று. இன்னும் அம்மாலியென்பது மாரியெனவும் மாலையெனவுந் திரிந்து மரணத்தையும் மாலைப்பொழுதையும் உணர்த்தும். மாலை சூரியன் மறையுங்காலம்,மால் - மாலம் (பேய்) மாரம் மாரணம் மரணம்; மாரம் மாரகம்; மரணமென்பதன் சிதைவு மிர்த் என்பது.

அந்தகோரம்.

இது நெல்லியை உணர்த்தும்; அந்தம் + கோரம் இரண்டுபதம், அல், குள் என்னும் தாதுவில் முறையே அந்தம் கோளம் என்பனபிறந்து ஒருசொல்லாய் அந்தகோலம் அந்தகோரம் அத்தகோரம் எனத்திரியும். அந்தோரென்பதும் அந்தகோரமென்பதன் சிதைவு. நெல்லிக்காயில் கருநிறமிருத்தலின் அப்பெயர்த்து.

குள் (கருமை) கோலம்= சனி, பன்றி,

அந்தலே.

இது முடிவுப்பொருளில்வரும். அந்தமென்பது முடிவாகலின் அது அந்தல் அந்தலே யெனவாம். இங்ஙனமே கற்றாழையை யுணர்த்தும் குமரியென்பதும் மரல் அரல் அரலே எனத்திரியும். அள் (பிரிவு) அந்தம்= சாவு, கடை முடிவு; இம்முறைமையிற்பொருட்பேறும். அந்தம் அந்தரம்= முடிவு; மரல், அரலேயென்பன ஓர் கற்றாழையை யுணர்த்தும்.

அந்தரிலயம்.

இது துரியாதீதமென்னும் பொருளில்வரும்; அந்தரி + லயம், இரண்டுபதம் அந்தரியென்பது அந்தலையென்பதன்திரிபு.

கருமையையுணர்த்தும் நீலம் என்பது மறைவிற்காய் நிலயம் லயம் ளயம் பிரளயம் எனவாம். பிரளயகாலம்=மறைகின்றகாலம். பிரளயாகலர்=ஒருமலமறையப்பெற்றவர். மனோலயம்=மனமிறத்தல், துரியாதீதம் பஞ்சாவத்தையில் இறுதிய்தாகலின் அப்பெயர்த்து. பிர உபசர்க்கம்.

அனன்னியன்.

இது திருமாலென்னும் பொருளில்வரும் பாஞ்சசன்னியன் அன்னியன் அனன்னியன் என ஆம். ஈண்டும் அப்பொருளே.

அநாகலன்.

இது ஒரிழிகுலத்தானென்னும் பொருளில்வரும், நாகு எனினும் சிறுமை யெனினும் ஒக்குமாகலின் அது நாகல் நாகலன் ஆநாகலன் அநாகலன் எனவாம். ஆ - உபசர்க்கம் சிற்றறிவோன் என்பதுபொருள்; சிறுதொழிலைச்செய்வோனெனலு மொக்கும்.

அநாதகி.

இது சந்நியாசியென்னும் பொருளில்வரும். மலையையுணர்த்தும் நாகமென்பது நாதகம் நாதகி ஆநாதகி அநாதகி யெனவாம். ஆ உபசர்க்கம், மலைக்குகையிலுள்ளோனென்பது பொருள்.

அநுத்தேகம்.

இது விருப்பின்மையென்னும் பொருளில்வரும். அநுத்தேசம் அநுத்தேகமென்றாயிற்று. அந் + உத்தேசம்=உத்தேசமின்மை; அந் எதிர்மறை உபசர்க்கம்.

அநூகன்

இது பிறப்பில்லானென்னும் பொருளில்வரும் பிறப்பினையுணர்த்தும் சம் என்பது கம் என்வும் அது உ என்னும் உபசர்க்கம். பெற்று உகம் அந் + உகம் அநுகம், அநூகம் அநூகன் எனவும் ஆம். அந் எதிர்மறை உபசர்க்கம் உதும்பரம் உய்யானம் உத்யானம் உய்யானனம் என்பனவற்றிலும் உ உபசர்க்கம்.

அநூகம்.

இது ஆமோதித்தலென்னும் பொருளில்வரும் ந + ஊகம்=நோகம்; அ + நோகம் அநோகம்; அநூகம் - ஊகித்துக்கொள்ளல் என்பது பொருள். நுணுகியறிந்தபின் உடன்படலெனலும் ஒக்கும். அ. ந. இரண்டும் எதிர்மறை யுபசர்க்கம். அநிமாலினம் போலுடன்பாடாம்.

அதங்கம்.

இது ஈயமென்னும் பொருளில்வரும்; ஈயத்தையுணர்த்தும் வங்கம் என்பதில் அங்கம் (கொன்றை) அதங்கம் என்பன பிறக்கும். வங்கம்=சிவப்பு செம்பு ஈயம் வெள்ளி; வங்கம்=செம்பு, நாவாய்; வங்கம்=ஈயம், கத்தரிக்காய்; இம்முறைமையிற் பொருட்பேறும். நாவாயினடியில் செப்புத்தகடும் கத்தரிக்காயிலீயமு முண்மையின் அப்பெயரவாம். வங்கக்காய் என்பதனை வங்காயலு என்பர் தெலுங்கர். வங்கச்சொல் பொன்மையுமுணர்த்துமாகலின் அங்கம் கொன்றைக்காயிற்று. அதன்பூ பொன்னிறம், செம்பின்மேலீயம் பூசுவதனா லப்பெயர்த்து.

இங்ஙனம்,

மாகறல் - கார்த்திகேயமுதலியார்.

மெய்ந்நல விளக்கம்

அகவாயுவும் புறவாயுவும் ஒரேவெப்பம் கொண்டாலும், வாயு அசைவற்றிருந்தாலும், புதிய குளிர்ந்தவாயு நம்மில்லத்தினுட் புகவும் அசுத்தம்பெற்ற அகவாயு வெளிப்போகவுங்கூடிய தன்மையில்லையாகின்றதென்பதை மேற்கூறியவாற்றால் அறிந்தோம். அவ்வாறாயின் நமக்கொரு வகையான இறுக்கமும் புழுக்கமும், சுகவீனமுமுண்டாவதியற்கை. உடம்பெங்கும் வியர்வை துளிக்கின்றது. ஆகையால் இவ்வமயத்து நாம் நம்முயற்சியாலே வாயுவினியக்கம் நடைபெறச்செய்தலவசியம். அஃதெங்ஙனமெனின் கூறுதும்.

அடுப்பில் நெருப்பெரியும்போது அப்பாகமெங்கும் வெப்பமடைகின்றது; வெப்பமடையவே சுற்றுப்பக்கங்களிலுள்ள வாயுவும் வெப்பம்பெற்று இலேசாகிமேலே செல்லுகின்றது. எவ்வளவு விரைவாய் இவ்வாயுமேலே சென்றுவெளிப்படுகின்றதோ அவ்வளவு விரைவோடு புறவாயு உட்புகுமென்பது மேலேகாட்டிய நியதியாலறியலாம். இம்மூலதத்துவத்தைமேற்கொண்டு அநேக பெரியகட்டிடங்களில் வாயுவினியக்கத்தை நடத்திவருகின்றார்கள். சுரங்கங்களில் வேலைசெய்கிறவர்களுக்கும் இவ்வாறே சுத்தவாயுவை உட்புகுத்துகின்றார்கள். பெரியகட்டிடங்களினுள்ளே மேல்தளத்துக்கருகில் கொதிக்குநீர் நிறைந்தகுழாய்களேனும் அல்லது நெருப்புத்தணல்கணிரம்பிய யந்திரங்களேனும் அமைக்கப்பட்டால், மேற்பாகமுள்ள வாயு சூடுகொண்டு தளத்தின்கண் அமைக்கப்பட்ட துவாரங்களின் வழியாய் மேலேசென்று வெளிப்பட, கட்டிடங்களின் மற்றப்பாகங்களிலுள்ள வாயுக்கள் அவ்விடத்துக்கு வந்து சேருகின்றன. புறவாயுவும் உள்விரைந்து செல்லுகின்றது. இவ்வாறு வாயுவினியக்கம் நடைபெறச்செய்ய வேண்டுமாயின் பொருள் செலவாகும். இது எளியோர் கைக்கொள்ளத்தக்க முறையுமன்று. பெரியகட்டிடங்களிலும், சபாமண்டபங்களிலும், பிரபுக்களின் மாளிகைகளிலும், இவ்வியக்கம்செய்துகொள்ளக் கூடுமேயன்றிச் சாமானிய சனங்களுக்கு இது சிறிதுமுபயோகமன்று. இவ்வியக்கத்தின் பிரயோகத்தை இப்பொழுதுகாண்பதரிது.

இனி, விசிறி, பங்கா, முதலியகருவிகளின் பிரயோசனம்யாது? இக்கருவிகளால் நிலைபெற்றவாயுவுக்கு அசைவு கொடுக்கலாமேயொழியப் போதுமான அளவு அசுத்தவாயுவைப்போக்கிப் புதியவாயுவை உட்புகுத்தல் கூடுமோவென்பது சந்தேகம். இதனையாராய்ந்து சுகநூல்வல்லார் இன்னும் ஒரு முடிவுக்கும் வந்திலர். எனினும், சென்னைப்போது வைத்தியசாலையில் யந்திரங்களின் உதவியால் மிகஉன்னதமாய் ஓட்டப்படும்பங்கா வாயுவினியக்கத்தின்பயனை முற்றிலுந் தருகின்றதென்று டாக்டர் கிரான்ட் (Dr. grant) அபிப்பிராயங்கொள்கிறார். இதுகிடக்க.

இனி, நாம் விசிறிகொண்டு வீசும்போது, நம்தேகத்தின் மேற்பரப்பிலுள்ள வெப்பவாயு அப்புறப்படுவதோடு, நம்தேகத்தின் வியர்வைத்துளிகள் ஆவியாகமாறி நமக்குக்குளிர்ச்சியையும், ஒருவகை ஆற்றலையும் தருகின்றன. குளிர்ச்சியுண்டாவதெவ்வாறெனின், நீர் ஆவியாகமாற வெப்பம் வேண்டும்; சரீரத்தின் மேலுள்ள வியர்வை ஆவியாகமாற அச்சரீரத்தின் மேற்பரப்பிலுள்ள வெப்பமும் அதனைச்சூழ்ந்திருக்கும் புறவாயுவின் வெப்பமும் ஒன்று சேர்ந்து அவ்வாறு வியர்வையைப் போக்குகின்றன. இவ்

னம் சரீரத்தின் வெப்பமும் போய்விடவே சரீரத்தில் குளிர்ச்சியுண்டாகின்றது. பங்காவின் உபயோகமுமிவ்வாறே.

இனி, வெப்பமான வாயு வீசும்போது அல்லது சீதோஷ்டின நிலைமை அதிகரிக்கும்போது வீட்டின் வாசலிலும் பலகணிகளிலும் புல், நாணல், கோரை, வெட்டிவேர் முதலியவற்றால்செய்யப்பட்ட தட்டியில் நீர்தெளித்து அவைகளைத் தொங்கவிடுவதும், வீட்டுமுற்றங்களில் நீர் நிரம்பத்தெளிப்பதும் ஆகிய ஏதுக்களால் வாயுவைக் குளிரச்செய்யலாம். தெளித்தநீர் ஆவியாக மாறும்போது தன் சுற்றுப்பக்கங்களிலுள்ள வெப்பத்தை இழுக்கின்றது. மேலும் தட்டிமுதலியவற்றைத் தொங்கவிடுவதால் வாயுவின்கணுள்ள தூசி துரும்புமுதலியன வடிக்கப்பட்டு, வாயுமட்டு முட்செல்லுந் தன்மையடைகின்றது. மேலேகாட்டியவாற்றால் நமடையும்பயன் ஏராளமாயினும் சில கெடுதிகள் ஆங்காங்கு விளைதலுமுண்டு. சடுதியில் வாயுவைக் குளிரச்செய்தலானும், அசுத்தமான நீரைப் பிரயோகிப்பதானும் தீங்குகள் உண்டாகின்றன. ஆகையால் நாம் உபயோகிக்கு நீர் சுத்தமாயிருத்தல் அவசியம். குளிர்ந்ததேசங்களில் வாயுவை வெப்பமாக்கவேண்டின் அதிக நெருப்பைப்பரப்பிச் சிறுக எரியவிடுவார்களேயன்றிச் சிறு நெருப்பைப்பெருக எரியவிடார்கள். அத்தன்மைபோல மிகவும் பரவலாகத்தெளித்த நீரை ஆவியாகச் செய்யவேண்டுமேயன்றிச் சிறுகத் தெளித்த நீரை அவ்வாறு செய்யலாகாதென்பதை யறிக.

இனி, இல்லத்தினுட்புகும் வாயுவையும் அவ்வாயுவின் இயக்கத்தையும் பரிசோதனைசெய்யுமுறை எங்ஙனமென்று ராய்வாம்:—

1. வாயு உட்புகும் பலகணி, கதவு மற்றும் துவாரங்களின் சமீபத்தில், வாயுவை அசுத்தப்படுத்தக்கூடிய அழுகிய மாமிசம் புல் பூண்டு முதலியனவேனும், துர்க்கந்தம்வீசும் அங்கணம், தூம்பு, கழிகால் முதலியனவேனும் உளவோ இலவோ என்று வீட்டின் வெளிப்பக்கம் நின்று பரிசோதித்தறியவேண்டும்.

2. இனி வீட்டினுட்சென்று பரிசோதனைசெய்தல், தளம், சுவர், கதவுமுதலியவைகளின் நிலைமையென்ன, களைந்த அழுக்கு ஆடைகள் எங்கு குவிக்கப்படுகின்றன, குப்பைக்குவியல் எங்கேகொட்டப்படுகின்றன, வீட்டின் அறைகள் எல்லாவற்றிலும் காற்றோட்டம் நடந்தேறப்போதுமானவழிகளேற்பட்டுளவா, உள்வசிப்பவர் ஒவ்வொருவருக்கும் தகுந்தவளவு கனவடிப்பரப்பும் தளத்தின் சதுரவடிப்பரப்பும் போதுமா எனநோக்கியறிதலாம்

3. இரவு, கதவு, பலகணி முதலியவைகளை அடைத்து நித்திரைசெய்யின், படுக்கை அறைகளுக்குப் போதுமான சுத்தவாயு வருகின்றதாவென்று அறியவேண்டியதவசியமாம். எவ்வாறெனின்:—பரிசோதிக்கிறவர் திறந்த வெளிகளில் சற்றுநேரமிருந்து சடுதியில் கதவு பலகணிகள் திறக்கப்படுமுன் படுக்கை அறையினுள்நுழைந்து, உள்வாயுவின் நாற்றத்தை உணரவேண்டும். கெட்டநாற்றம் சிறிதளவும் அவர் உணராவிடின் அவ்வறையில் இரவு முழுதும் நல்லவாயு வீசியிருக்கின்றதென்றும், ஒருவகையான நாற்றமுணருங்கால், அவ்வறையின்கண் வாயுவினியக்கம்நடைபெறவில்லையென்றும் அறிந்துகொள்ளலாம்.

இன்னும் அகலவாயுள்ள புட்டியொன்றை எடுத்து அதனுள் அறையின்கணுள்ள வாயுவைத் துருத்திமூலமாய்ச்செலுத்திப் பின்னர் அப்புட்டியில் 18 - ல் ஒருபாக அளவுக்குத் தெளிந்த சுண்ணாம்புநீரைவார்த்து அப்புட்டியை நன்றாயடைத்துக்குலுக்கி ஒருபக்கத்தில் வைத்து ஆறுமணிநேரத்துக்குப்பின் அப்புட்டியை யெடுத்து நோக்கின், ஒன்று அச்சுண்ணாம்புநீரை நன்றாய்க்குலுக்கியும் அதுமுன்போல் தெளிவாயிருக்கும், அல்லது கலங்கலுற்றுத் தெளிவின்றிச் சேற்றுநீர்போற் காணப்படும். முன்சொன்னபடியிருந்தால் உள்வாயுவின்கண் சிறிது அசுத்தமில்லையென்றுதெளிக. பின்சொன்னபடி இருந்தால் அவ்வறைஅசுத்தவாயுவால்மிகுதியும் நிரம்பப்பெற்றுள்ளதென்றுணர்க.

4. வாயு உட்புகவும் வெளிப்போகவும் அமைக்கப்பட்டிருக்கும் கதவு பலகணி துவாரங்களின் தன்மையென்ன ? அவைகள் ஒவ்வொருவருக்கும் தகுந்தவிகிதம் அளவுசெய்து அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றனவா ? அவைகள் பெரியனவாயும், இடைஇடையே அமைக்கப்பட்டனவாயும், போதுமானவாயுவை உள்வழி விடுவதேயன்றித் தகுந்த அளவு வாயுவை ஒவ்வோர் அறைக்கும் பரவச்செய்யும் தன்மையனவாயுமிருக்கின்றனவாவென்றாராயவேண்டும். நல்லவாசனை வீசத்தக்க ஒருபொருளை, வாயு உண்ணுழையும் வாயிலின் வெளியில் வைத்துவிடின் அவ்வாசனை வீட்டின் எப்பக்கத்திலும் எல்லா அறைகளிலும் மணக்கின்றதாவென்றறிதல் வேண்டும். விளக்குக்கொழுந்தின் அசைவால் ஒருவாயிலின்வழி வாயு உட்புகுகின்றதா அல்லது வெளிப்படுகின்றதாவென்றுமறியலாம்.

இதுகாறும், வாயுமண்டலத்தின் பகுதியில் விரித்தவுரையால், வாயுமண்டலத்தின் சுத்தவாயுவின்கண் தொகுப்பாயுள்ள அம்சவாயுக்கள்யாவை அவைகளின் தன்மையென்ன வென்பதூஉம், வாயு நிறை அளவு விரிதல் முதலிய குணங்கள் உடைத்தெனினும் விரிதல் குணமே முக்கியமாய்க்கவனிக்கற்பாலதென்பதூஉம், வாயுஅசுத்தமாவதெங்ஙனமென்பதூஉம், அசுத்தம் பெற்றவாயுவைச் சுத்திகரிக்குமுறை யெவ்வாறென்பதூஉம், வாயுவினியக்கம் நடைபெறுவதெங்ஙனம் என்பதூஉம், நம்மவர் முயற்சியால் வாயுவைச் சுத்திகரிப்பதெங்ஙனமென்பதூஉம், விசிறி பங்கா முதலியகருவிகளின் உபயோகம் என்ன என்பதூஉம், வாயுவின் அசுத்தத்தைப் பரிசோதிக்கு முறைகளின்னன வென்பதூஉங் காட்டப்பட்டனவென்க.

வாயுமண்டல முற்றும்

இன்னும்வரும்

டி. நல்லதம்பிப் பிள்ளை.

னிறைந்தமமதை காரணமாக, அற்றை ஞான்றணியதோர் விகங்கவடிவாகியண்டகடாகத்தை யூடுருவியப்பாற் போந்து பற்பன் ஞான்றாக வழன்றுழன்ற சதுர்முகனுலுங்காண்டற்கரிய தமதருமைத் திருமுடியை யசைத்தருளிய வவ்விறைவனேயன்றி, தங்கள் பிரபந்தங்களின் சொன்னயம் பொருணயத்தைக்கேட்டுத் தலையசைப்பார் இந்நிலவுலகின்கண் ணொருவருமின்றாமென்றோர்ந்தாம்.

அல்லதூஉம், துரியாதீதனாகிய விறைவனுக்கோரெல்லை கூறின் அது அவ்விறைமைக்குணத்திற்கு வழுவாம்போல, சில வாழ்நாட்பல்பிணிச்சிற்றறிவேம், ஒன்றேயூரு மொற்றியூரிறைவன்றிருவருள் காரணமாகத் தாங்களியற்றிய நூல்களின் மாட்சிக்கோர்புகழ்மொழி கூறுதலும் அவைகட்கோர் மாசாமென விடுத்தாம்.

இனி, தாபதநிலையைப்பற்றித் தாங்களுரைத்தவைகளை, மறுப்பார் கூற்று இப்பொய்யுலகவாழ்க்கையுட் பிணிப்புண்டு அதன்கட் பொய்பல நினைந்து பொய்பல பேசி பொய்பலசெய்து, பொய்யினும் பொய்யாகிய விப்பொய்யுடலை மெய்யென நினைந்துழலும் புபுட்சுக்களவைக்கணன்றி, வீடு காதலித்துக் கோகனதன் முதற்குலவு பதமெல்லாம் வெறுத்து நெறியறுவகையும் மேலொடு கீழடங்கவெறும்பொய்யெனநினைந்திருந்து, மேலொடு கீழில்லான், நிறுத்துவதோர் குணமில்லான்றன்னையொருவருக்கும் நினைப்பரியான் ஒன்று மில்லான் நேர்பட வந்துள்ளே பொறுப்பரிய பேரன்பையருளி யதன்வழியே எங்குமில்லாப் போகத்தைப்புரிந்து புகுந்திடுமாறுபெற்ற அம்முமுட்சுக்களவைக்கட்பயன்படுமாறு ஒருசிறிதுமில்லையென்க.

கையறு நிலையைப்பற்றியும் தாங்கள் நிராகரித்தது மிகவும் வியக்கற்பாலதே.

இவ்விந்துகுமாரசபைப் பிரசாரகருளொருவரும் தணிகைப்புராண வுரையாசிரியர் ஸ்ரீலஸ்ரீ, அம்பிகைபாக உபாத்தியாயர் குமாரருமாகிய பண்டிதர். ஸ்ரீமத். சபாபதிப்பிள்ளை அவர்கள் தங்கள் நூல்களின் இலக்கணமாட்சியைப் பார்த்தபோது, அகத்தியர் வரத்தாற்செகத்திலுற்பவித்துஅவரொரு கடலையுண்டால் யாமிருகடலை யுண்பாமென்று வடமொழி தென்மொழிக்கடலை யுண்டுகுசைநுனியதனினும் கூர்மதிபெறீஇயமாதவச் சிவஞானயோகீஸ்வரர்தானே, இந்நூலாசிரியரென்று வியந்தார்கள்.

இங்ஙனம்,
இந்துகுமார சபையார்,
அ. க. வயித்தியலிங்க உபாத்தியாயர்,
மானேஜர்.

அ. மா. தியாகராஜபிள்ளை,
இ. கு. சபை. உபகாரியதரிசி,

உ
சிவமயம்.

அறிக்கை.

'பூலோக நண்பன்' பத்திரிகையிலே ம-ா-ா-ஸ்ரீ, நா. கதிரைவேற் பிள்ளையென்பவர் நியாய விசாரணை செய்யும் ஆற்றலும் அறிவுமின்றிப் பொறாமையாற் பெரியதோர் தலைதடுமாற்றங்கொண்டு எம்மையும் எமது பத்திரிகையினையுந் தமக்குத் தோன்றியவாறெல்லாம் புறம்பழித் தெழுதினரென்று சிலர் சொல்லக் கேட்டேம். அக்கேட்ட பொருளைப் பொருட்படுத்தாது யாம் நூலாராய்ச்சியிற் றோய்ந்து ஆண்டெழும் இன்பநுகர்ச்சியின்கண்ணே உவகைதுளும்புநாட்களில், ஒருநாள் ஒருவர் அப்பூலோக நண்பன் பத்திரிகையின் கூ-ஆவதிலக்கப்பத்திரிகையினை எடுத்துவந்து அதிலவரெம்மைச் சுட்டி எழுதிய பகுதியினைப் படித்துக் காட்டினர். அதனை முழுவதுங் கேட்டபின் ஷை கதிரைவேற் பிள்ளை மாட்டு எமக்குப் பரிதாபம் நிகழ்வதாயிற்று. என்னை? எம்மிடத்து மிக்கதோர் பொறாமையும், பகைமையுங் கொண்டு உண்மைகாணமாட்டாமல் ஏதேதோ வெழுதி அப்பத்திரிகைக்குந் தமக்கும் இழுக்கந்தேடினராகலின். தொன்னூலாசிரியர் நுண்ணிய கருத்தும் தமிழிலக்கண இலக்கியமரபும் நன்காய்ந்தெழுதும் மதுகையின்றி ஷை பிள்ளை நமது காஞ்சியின்மேல் மருண்டுரைத்த மயக்கவுரைகளின் பெற்றிதேற்றித் தொல்லாசிரியர் கருத்துணர்த்து முகத்தால் யாம் நியாயவிசாரணை செய்து வெளியிட்ட **சோமசுந்தரச்காஞ்சி யாக்கத்திலுள்ள** பொருள்களைக் கூறு கூறாகப் பிரித்துக்கொண்டு தருக்கித்து மறுக்கமாட்டாமல், அவரெம்மை நிஷேதனைசெய்யத் தலைப்பட்டதனால் அவர்க்கு வந்த பயன் யாது? எடுத்த தருக்கத்

தினை நெகிழவிட்டு இங்ஙனந் தூஷணைசெய்தல் ஒரு தோல்வித்தானமென்பதனை அவரறியார்போலும்! யாம் 'மூக்குக்கண்ணாடியிட்டுச்' செல்கின்றேம், 'உள்ளங்கி நிலையங்கியிட்டு' உலாவுகின்றேம், 'தொடுதோன்மாட்டித் தலைநிமிர்த்துச்' செல்கின்றேம், என அவரெம்மைப் புறம்பழித்தால் இலக்கண இலக்கிய வாதத்தில் அவரெம்மை வென்றாராவரோ? இங்ஙனஞ் சொற்பிரயோகஞ் செய்தால் நமக்கு வெற்றியுண்டாமென்று அகங்கரிக்கும் வெறும் புல்லறிவினரைத் தெருட்டுதல் எம்போல்வார்க்கு இயைவதன்று. இன்னோர்க்குக் கௌரவ அரசாங்கத்தார் அறிவுகொளுத்துவர். இவர் இங்ஙனமே எடுத்த வாதத்தினை விடுத்து எம்மைப் புறம்பழித்தெழுதுவாராயின் இனி யாம் இவர்க்கு அரசாங்கத்தாரால் அறிவுதெருட்டுங் கடப்பாடுடையோமென்பதனை அறியக்கடவர். இதுநிற்க.

இனி, இவரிவ்வாறின்றி நம்மோடு தருக்கித்துண்மைப்பொருளறிதல் வேண்டினராயின் எடுத்த பொருள் பிறழாது தருக்கிப்பாராக. இவர் பத்திரிகை வாயிலாகத் தருக்கிக்கவேண்டினும், புலவர் சபைகூட்டித் தருக்கிக்கவேண்டினும் யாம் அவற்றிற்கெல்லாம் சித்தமாயிருக்கின்றோம். சபை கூட்டித் தருக்கித்தலென்றவுடனே இவர் தமக்கு இச்சகம்பேசுந் தம்மையொத்த சாமானியரைச் சேர்த்துவைத்துக்கொண்டு கதுமென எம்மை வாதிட அழைத்தலும், அதற்கிணங்கி வாராவிடிற் பகடிபண்ணுதலுஞ் செய்வர்; அங்ஙனஞ் செய்தலவரியற்கை. ஆகையால், தொல்காப்பியம், பத்துப்பாட்டு, கலித்தொகை முதலான தொல்லிலக்கண இலக்கிய நூலுரைகளில் வல்லராய் யாழ்ப்பாணத்தும், தென்னாட்டும் விளங்கும் வித்துவசிகாமணிகளை ஒருங்கு கூட்டி அவர் முன்னிலையில் வாதநிகழ்த்துதலே முறையாமாதலின் அவர் அவ்வாறு செய்கவென்று அதனை வற்புறுத்தவே இஃதீண்டெழுதினமென்க. இன்னோரன்ன இலக்கண இலக்கிய வாதங்களைச் சீர்தூக்கி யளந்துபார்த்து முடிவுரை கூறவல்லார் பிரபல வித்துவசிகாமணிகளேயாவர். இதுநிற்க.

இனி, யாழ்ப்பாணத்தும் பிறாண்டுமுள்ள வித்துவசிகாமணிகள் பலர் நம்முடைய 'சோமசுந்தரக்காஞ்சியாக்கத்'தினை ஆய்ந்துபார்த்து நடுநிலைதிறம்பாது அதன்கட்சொல்லப்பட்ட வாதங்கள் நியாயமுடையனவேயாமென்று உறுதியுரைமொழிந்திட்டார்கள். அவர்களுறுதியுரைகள் சில இப்பத்திரிகையின் புறவிதழின்கட் பிரசுரிக்கப்பட்டன. இவையெல்லாங் கண்டுவைத்தும் அறிவுதிருந்தாது குறும்புசெய்வாரென்கடவரென்க.

ஷை பிள்ளை நாம் ஆங்கில நூல்களைத் தழுவி எழுதுதலைப்பற்றிப் பரிகாசஞ் செய்கின்றார். ஆங்கில வித்துவான்களின் நுண்ணிய அறிவும், பெருகிய அற்புதவாராய்ச்சியுங் கண்டறியும் பேறுபெறாதமற்றிவர் அவரையும் எம்மையுமிகழ்தல் முறையேயாம். கொடிமுந்திரிப்பழத்தை உண்ணுதற்கு எட்டி எட்டிப்பார்த்துங் கிட்டாமையாலதனை யிகழ்ந்துசென்ற நரியைப்போல, இவர் தமக்கு ஆங்கிலபாஷாப்பியாசங் கிட்டாமையால் ஆங்கில வித்துவசிகாமணிகளின் அருமை பெருமை யுணரப்பெறாது இகழ்ந்திட்டார். அவ்வாங்கில வித்துவசிகாமணிகளின் நுட்பவறிவால் நம் இந்திய நாட்டிற்கு எய்திய அரும்பெறற் சௌகரியங்கள் பலவற்றையும் இவர் அனுபவித்துக்கொண்டே அவர்களைப் புறங்கூறுவது பெரியதோர் அறியாமையும் நன்றிமறந்த குற்றமுமாம். யாம் "அன்னியநூலின் விதியவிரோதமேல், உன்னேல் பழுதென்றுளத்து" என்னும் ஆன்றோர்வாக்குண்மை கடைப்பிடித்து அரிய பொருள்கூறும் நுண்ணறிவினர் யாராயினும் அவரைத் தழுவிச் செல்லும் ஒழுகலாறுடையேம். "எப்பொருள் யார்யார்வாய்க்கேட்பினும் அப்பொருள், மெய்ப்பொருள் காண்பதறிவு" என்பது திருவருட் கட்டளையாதலினென்க.

ஷை பிள்ளை எழுதிய அவ்விஷயத்தின்மேன் மறுப்பொன்றெழுதும்படி பலர் எம்மை வேண்டியும் அது செய்தற்கமர்ந்திலம். என்னை? அதன்கணெடுத்து மறுக்கற்பாலதாம் நுண்பொருள் ஒன்றுதானுங் காணப்படாமையானும், வாக்கியங்கள் பல செவ்வனே முடிவுபெறாமல் நிற்றலல்லாமலும் வழூச்சொற்கள் பலப்பல காணக்கிடத்தலானும், அவற்றை யெடுத்துக் காட்டுதலாற் பெரும்பயமின்மையானுமென்பது. அல்லதூஉம், எம்மாப்தரிரண்டொருவர் அவ்விஷயத்தினைக் கண்டு சாமானியர் மயங்காமைப்பொருட்டு ஒரு மறுப்புச் சித்தஞ் செய்தலானும் யாமதன்கட்புகுந்திலம்.

"புறங்கூறிப் பொய்த்துயிர்வாழ்தலிற்சாதல்,
அறங்கூறுமாக்கந்தரும்":— திருக்குறள்.

பத்திராதிபர். நா. சே...